Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 7000 TL. 19 Aralık 1992 Sayı: 25

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Kürt kentleri işgal altında

- **Devlet bütün bir Kürt halkını teslim almak istiyor. "İç harekat", "topyekün savaş", "milli mutabakat" gibi sözlerle formülleştirdikleri bu saldırı çok boyutlu olarak sürmektedir.**
- Kürt kentleri tam anlamıyla bir askeri işgal altında... Mardin, Diyarbakır, Hakkari, Van, Bingöl, Elazığ, Tunceli, Şırnak, Batman illeri ve bu illere bağlı pek çok ilçe ordu birlikleri, özel timler, polis ve jandarmanın ablukası altında. Kentlerin giriş ve çıkışlarında, cadde ve sokaklarında tank, panzer, asker ve polis yığınağı var...
- **3-4 bin nüfuslu Lice'de 13 bin asker bulunuyor... Hazro'da saat 15.00'ten sonra giriş-çıkış olmuyor... İnsanlar evlerine çekiliyor... Sokakta insanlar yan yana yürüyemiyorlar. Son iki ay içerisinde Kürdistan'da gözaltına alınanların sayısı iki bini aştı.**
- Onlar Kürdistan'da halkı kaybettiler, ancak askeri güçleriyle varlıklarını sürdürebiliyorlar. Bu onların sonlarının ne olacağını gösteriyor.

Cesaretimiz onların yenilgisidir

- **İzmir DGM salonunda "Ben DEVRİMCİ SOL Silahlı Devrimci Birlikler savaşçısı olarak hareketimizin üstlendiği tüm cezalandırma eylemlerini Türkiye'nin neresinde olursa olsun savunuyorum ve bundan onur duyuyorum." diyen DEVRİMCİ SOL tutsakları, İstanbul DGM salonunda da dört kez aramp girdikleri duruşmada pankart açarak, "12 Temmuz-17 Nisan Katliamının Hesabını Sorduk Soracağız" diyorlar.**
- 11 Aralık'ta İzmir DGM'de, 14 Aralık'ta İstanbul DGM'de yapılan duruşmalarda devrimci tutsaklar iktidardan, işkencecilerden hesap sordular. Kürsülerde devrimci hareketi savunup, devrimci kararlılığı ve iradeyi temsil ettiler. Niyazi'lerin, Hamiyet'lerin, Sabahat'lerin savaşını mahkeme salonlarına taşıdılar. Çiftehavuzlar'daki "Cesaretiniz Varsa Gelin" sloganı DGM salonlarında "Cesaretiniz Varsa Asın" diye yankılandı.
- **15 Aralık'ta yapılan duruşmada 12 Temmuz katliamının sanık polisleri ellerindeki kanın telaşıyla "Ben güvenliktteydim", "Ben ateş etmedim", "Görmedim...", "Bilmiyorum..." diye ifade verdiler.**

Mücadele edilmeden kazanılmaz

- **100 bini aşkın işçi grev hazırlığında. Petkim işçileri, Paşabahçe işçileri, Zonguldak Belediye işçileri direniyor. Türkiye'nin her yerinde işçi eylemleri var... Memurların mücadelesinde yeni bir dönem açılıyor. Memurlar, Meclis kapılarına dayanmanın hazırlığı içindeler.**

- Devlet bu gelişmenin önüne terörle geçmeye çalışıyor. Birbirlerinden özde farkı olmayan Türk-İş, DİSK ve Hak-İş de işçilerin önünde ikinci bir barikat kuruyorlar. İşçiler için hiçbir şey yapmazken, işçilerin sendika aidatını % 300 artıranlar, "İşçi-İşveren uzlaşması için" bankalarla ortak olmaya çalışanlar, Kürdistan haritası yayınladı diye üyelerini görevden alan DİSK gibi sendikalar işçilere hiçbir şey veremezler.
- **Düzen sınırları içinde yapılabilecek hiçbir şey kalmamıştır. Parti enflasyonu bunun göstergesidir. Halk, hangi partinin kurulduğunu bile izleyemiyor. Birbiri ardına parti kuruluyor ama alternatif yaratamıyorlar. Düzen yeni bir alternatif çıkarabilecek durumda değildir. İşçiler, memurlar kendi çözümlerini kendileri yaratmak durumundadırlar. Çözüm, işçilerin, memurların, tüm emekçilerin birleşik gücündedir. Düzenin alternatifsizliği içinde emekçilerin alternatifi devrime ilerleyen mücadeledir.**

MERHABA

Gazetemiz oligarşinin "iç harekat" saldırısından payını almaya devam ediyor. Baskılarla bizleri susturamayanlar şimdi de tehditlerle "amaçlarına" ulaşmak istiyorlar.

Malatya Temsilcimiz Ayten Can "Basın masasına çağrılıyorsunuz" denilerek, adını işkenceli sorgularla sıkça duyduğumuz Emniyet Müdür Yardımcısı Melih Kiter tarafından "Sen gazeteci değilsin, seni uyarıyorum. Malatya'dan gideceksin, senin için daha iyi olur" diye tehdit edildi. Tehditle de kalmadılar. 18 Aralık günü, Kürecik'ten dönerken, Talat Ersoy, Kemal Koç'la birlikte asker tarafından gözaltına alındı. Ancak gözaltına aldıklarını yayına girdiğimiz saate kadar kabul etmiyorlardı. Gazetemizin gerçekleri ifade etmesi karşısında acizlikleri görülüyor. Kimsenin bizi kendi isteğimiz dışında hiçbir yere yollamaya gücü yetmez. Bunu bir kez daha anlayacaksınız. CMUK üzerinde büyük fırtınalar kopanıyorlar. Her şey bir yana, hırsızlar, kaçakçılar, ahlaksızlar, dolandırıcılar, katiller; aklımıza gelebilecek olan her türlü pisliği yapanlar için CMUK'un iyileştirici maddeleri uygulanacak, ama biz ülke gerçeklerini yazdığımız için, işkenceyi ve işkencecileri anlattığımız için, her türlü haksızlığa karşı durulmasını söylediğimiz için işkenceli sorgulardan geçeceğiz, avukatımızla görüşemeyeceğiz. CMUK bu kadar açık!.. İşte kendileri, işte demokrasi ileri!..

Hangi işkence, hangi katil bugüne kadar yaptıklarını sunabilmiştir. Geçen hafta 12 Temmuz ve 17 Nisan katliamlarıyla ilgili açılan davaların duruşmaları vardı. Polisler bu katliamlardaki rollerini ve yaptıklarını anlamadılar. Topu sürekli başkalarına attılar: "Bize yapın dediler, yaptık. Dışarıydık. Bilmiyorum. Görmedim." dediler. Oysa zafer çığlıkları atıyorlardı. Şimdi ise gelecekleri konusunda korkuyorlar. "Yaptık, ettik" deme cesaretini gösteremeyenler elbetteki yarınlarının ne olacağının kaygılarını sürekli taşıyacaklar. Biz bugüne kadar ne yaptıysak savunduk, yazdık, yazmaya da devam ediyoruz. Hiçbir zaman "görmedik, yapmadık, bilmiyoruz" demedik. Biz onuru, dürüstlüğü, ahlakı temsil ediyoruz; onlar ikiyüzlülüğü ve ahlaksızlığı...

Savaş çok yönlü insanlara ihtiyaç duyuyor. Militanından örgütleyicisine kadar geniş bir yelpaze ile yürütülüyor. Bu savaşta daha çok yönetici insana ihtiyaç var. Savaşı bir maestro gibi idare edecek, mücadelenin ihtiyaçlarını ve gereklerini organize edecek, insanları yönlendirerek, inisiyatifli, politik perspektifi sağlam, kararlı ve yaratıcı insanlar yetiştirmek zorundayız. Orta sayfalarımızda yöneticiye duyulan ihtiyacı anlatıyoruz.

Bölücülük yapmaya devam ediyoruz. Diyarbakır'daki köyleri boşaltanlar, Lice, Hazro ve daha nice yerleşim birimlerine halktan fazla asker yığanlar bölücü değilse, halkların kardeşliğini savunan bizler bölücüyüz. Zulmün her türünün Kürt halkı üzerinde denendiği böylesi bir süreçte yapılanlar bölücülük değilse, ortak mücadeleyi savunan bizler bölücüyüzdür. Bölücülük yaptıklarımız, yazdıklarımızsa bölücülük yapmaya devam ediyoruz.

ÖZGÜR-DER dördüncü kez açıldı. Şimdiki adı Marmara ÖZGÜR-DER. "Bu ülkede demokrasi var. İnsan hakları var" diyenlere inat yeniden açıldı ve yine insan haklarını savunacak, her türlü baskı, işkence ve katliamın karşısında olacak; kan içicilere, işkencecilere aman vermeyecek. O, bugüne kadar iktidarın aldatmacalarına sırtını çevirerek ilerledi. Biz onların mücadelesini ve kararlılığını anlatmaya devam edeceğiz.

Devrimciler ve emekçiler oligarşinin krizini hızlandıracak bilinç ve kararlılığa sahiptir.

Dostlukla...

YARINIMIZA IŞIK TUTANLAR

ŞABAN ŞEN (18 Aralık1991)

Ey kavga adamı
Umutlarımaya bile hasret kalan
Yurdunu yurdunda arayıp bulamayan
Ve gençiz kızların saçlanını
Yeraltı sarsıntılarının rüzgarında tarayan
Ortadoğulu halkların oğlu

Ateşli sevdalardan damıttık seni
Halkların alevli rüzgarlarında arıttık
İzbe kuytularda yaralanmıza ilaçtın
75 günde zindanları senin gülüşlerine
boyadık
75 kere 75 milyon
hücreye
güneş sağdığını
gördük inancından
Seninle öldük, seninle dirildik
hey yeni insan
Yarattık kavga adamlarını, yarattık
Ömre sığmaz yaşam fırtınalarımızdan....

DEVRİMCİ SOL
AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ

Şaban, kararlı, inatçı, kendine güvenen bir mücadele adamıydı. Kayıtlı bulunduğu İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi işgal altındayken, okula nasıl gittiklerini anlatırdı: "İki kız dört erkek gidiyordur, her gün dayak yedik. Anfide arkamız tamamen boştu. Sonra yedi olduk, on olduk, giderek biz de dayak atmaya başladık. Her geçen gün faşistlerin arkası boşalmaya başladı, biz kalabalıklaştık. Sonunda onları okuldan attık." Bu bir DEV-GENÇ'li tavrıydı. DEV-GENÇ ve DEVRİMCİ SOL, Şaban ve onun gibilerin omuzlarında yükseldi. Hiçbir görevi ayırt etmedi. İşlerini büyük bir ciddiyetle yaptı. Cezaevinde bulaşık yıkarken dahi aynı ciddiyeti gösterdi. Sabırlıydı; sürekli baş ağrıları olmasına rağmen, bu ağrıları ne çevresine hissettirdi, ne de işlerini engellemesine izin verdi. Böyle bir ağrıyla dahi o herkesten fazla okuyor, herkesten fazla üretiyordu. Gerektiğinde ve yeterince konuşandı; bir eksikliği hatayı gidermek için sabırla, saatlerce konuşabilirdi. Kavga adamı, Ölüm Oruççusu, yeni insandı, bizden biriydi.

Sahibi: Hazıran Yayıncılık ve Tic. Ltd Şti. Adına Göltem ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Namık Kemal CİBAROĞLU
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kaleağası İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet/İst.
Tel: 518 84 17
Fax: 516 24 14
Baskı: Serler Matbaacılık
Fiyatı: 7.000 TL. Almanya: 3 DM.
Fransa: 10 FF, İsviçre: 3 SF,
Hollanda: 3 FL, İngiltere: £ 1
Abone Koşulları
Turtiçi Abone:
6 aylık 160.000 TL., 1 yıllık 320.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 Aylık 85 DM.
1 Yıllık 170 DM.
Hesap No: Göltem ŞEŞEN T.İş Bankası Aksaray Şubesi 1002 30420 951718

BÜROLARIMIZ

Adana: İstiklal Cad. 7. Sk. Kentay İşhanı arkası Özkan Ap. 47/A Kat: 1 No: 10 Tel-Fax 51 97 25
Ankara: Marmara Sk. Kirmir Ap. No: 12 /17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 92
Bursa: Hacılar Mah. Konakordu Sk. Anlan İşhanı (Heykel) No: 6/408 Tel: 24 47 80
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İstiklal Çıkmazı, Gölgili Pasaj No: 3/29 Tel-Fax: 185 89
Elazığ: Çarşı Mah. Hürriyet Cad. Ekincoğlu İşhanı No: 108 Kat: 2 Tel: 24 519
Elbistan: Dulkadiroğlu Cad. Ceyhan İşhanı No: 1 Kat: 2 E.Murat
Eskişehir: Emraf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel Fax: 311 644
İzmir: 440. Sk. Bereket İşhanı No: 6/7 Konak Tel: 895 311
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 33 Tel: 173 25
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 25 15 35
Konya: Hükümet Mah. Akbeyim Kardeşler Sk. Kat: 2 No: 201 Tel: 10 56 77
Malatya: Park Kazancı İşhanı Kat: 4 No: 12/1 (32 Tel: 31 78 82 Fax: 18 861
Samsun: Kale Mah. Alpaslan Geçidi Çeşmi İşhanı No: 13 Kat: 3 Tel: 35 59 81
Sivas: Sulurhan Mah. Belediye Sk. Şemşyurt Sitesi No: 508 Tel: 22 20 22
Tarsus: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolotoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel: 36 10 70
Tunceli: Mağlıtay Mah. Okullar Cad. Beratay Sk. Dayı Yeğen İşhanı No: 11 Tel: 51 89
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Okul Sk. Kılıç Pasaj No: 14 Kat: 2 Tel: 53 99 65
Amsterdam: Kinkerstraat 48 HG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/68 31 058
Atina: Agiosa Varnavarou No. 5 Kaniaigos Square-Athen
Frankfurt: Kaseler str. 1a 6000 Frankfurt 90 Tel: 49/69/77 89 00
Londra: 50 Park View Estate Collins Road London N 5 3UB Tel: 00 44/71/93 34 138
Paris: 38 Rue D'Enghien 75010 Paris/France7 Tel: 00 33/1/47 70 05 94
Zürih: Gasenstr Str. 24 8005 Zürich

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

Halk düzenin siyasal kurumlarına güvenmiyor 3
Devrimci hareket, düzene ve kurumlarına karşı iç savaşı derinleştirmelidir.

Kürt kentleri işgal altında 4-6
Halka şehirde de savaşmayı öğretmeliyiz

CMUK: Özel savaşın yasası 7-8
Mücadele CMUK barikatını da aşacaktır

Devrimci Sol-Silahlı Devrimci Birlikler Savunması 9
"Cesaretiniz varsa asın"

Savaşımız komutanlarımızdan ne bekliyor? 10
"O savaşı bilmelidir"

İktidarın hedefleri karavana 11
Çare bulamadıkları kriz, sadece hükümetlerin değil, düzenin de ömrünü yiyip bitiriyor.

Örnek yöneticilere ihtiyacımız var 12-15
Yöneticiliğin okulu mücadelenin kendisidir

Sermayenin koltuk değneği DİSK tam yolda 16

Petkim direnişi yaşatılmalıdır 17
İşçi sınıfı yagın direnişler yaşıyor

Üniversiteler gecekondu, eğitim karaborsa 18
Koy cebine paranı, ister lise mezunu ol, ister üniversite...

Marmara ÖZGÜR-DER açıldı 19
"Engelleyemeyeceksiniz... Kanıksamayacağız..."

Halkın sağlığı tekellerin iştahını kabartıyor 20
Sosyalizmin sağlığa bakışındaki anlayış, insana ve emeğe saygıdır

Burjuva basının her sayfasında polis var 21
Polis ve iktidarla bağları güçlenen burjuva basının halka saldırıları artıyor

Sözde devrimcilere dur diyelim 22
Devrimci sanatçılara sahip çıkmak bir sorumluluktur

Emperyalizmin barışını ancak İntifada engelleyebilir 23
Filistin halkının kurtuluşu da uzlaşmacı politikalarla değil, savaşmakla gerçekleşecektir

Ayaklarınızın altındaki toprak kayıyor

Demirel hükümeti, tarihin kendine özgü ve aykırı hükümetlerinden birildir. Bazı özellikleriyle 12 Mart cuntasının ilk hükümetine benzemektedir. Muhtıranın ardından kurulan I. Erim hükümeti, olduğça,"renkli" bir görünüme sahiptir. Ortada Amerikancı bir askeri faşist darbe vardır, fakat hükümette solcu ve reformcu görüntüsünü korumaya çalışan aydınlar önemli bir yer tutarlar. Hatta I. Erim hükümeti, reform hükümeti olarak adlandırılır. Bu, gerçekte darbe operasyonunun bir parçasıdır. Darbeciler ve onların gerisindeki darbe uzmanı CIA görevlileri, kamuoyunda, özellikle de devlet çarkı içinde hala bazı kilit noktalarda varlığını sürdüren küçük burjuvazide bilinç bulanıklığı yaratmak istiyorlardı ve bunu da başardılar. Mevcut hükümetin yapısına bakan ve Demirel hükümetinden bıkmış önemli bir kesim, cuntayı ve hükümeti desteklediler. Bu Alicengiz oyunu, doğrusu başlangıçta tutmuş görünüyordu, fakat hesap etmedikleri bir faktör, devrimci hareketin müdahalesi bu oyunu altüst etti. Başta THKP-C olmak üzere, THKP ve THKO'nun silahlı eylemleri, I. Erim hükümetinin reformcu maskesini alaşağı etti, iktidarın gerçek yüzünü açığa çıkardı. Hükümetteki sola eğilimli, reform umudu taşıyan aydınlar istifa ettiler ve plan bozulunca, I. Erim hükümeti çekilmek zorunda kaldı. Yerine kurulan II. Erim hükümeti artık olanca faşist yüzüyle bütün ülkede terörünü estirirken tekelci burjuvaziye dayanıyordu. O sıralar Demirel şapkasını dolabına asmış, gelene ağam, gidene paşam demekle meşguldü. "Seçilmiş" meclisin en büyük partisinin başında olmasına rağmen, atanmış hükümetler için parmak kaldırıyordu.

'92 Demirel hükümeti de bazı yönlerden benzer özellikler sergilemektedir. Seçilmiş bir meclise dayanıyor, fakat daha kuruluşunda iktıdarı MGK'ya ve kontrgerillaya teslim etmekten başka yapacağı bir şey yoktu. Bünyesinde kilit noktalarda kontrgerillacı bakanlar vardı. Bunlar arasında 1 Mayıs 1977 katliamının, Şırnak katliamının ve daha pek çok kontrgerilla operasyonunun sorumluları bulunuyordu. Aynı kabinede, sözde de olsa, demokratik ilkeleri savunan, reformcu, "yasakları yasaklayacağız" diyen bakanlar, bu kontrgerillacılarla yan yana oturuyorlardı ve aralarında bir anlaşmazlık çıkmıyordu. Öyle ki, Ankara'da beş Devrimci Solcunun katledilmesini hep beraber gidip seyredebiliyor, katillere kutlamalar yollayabiliyorlardı.

İki büyük partinin, üstelik gündemlerinin başına demokratikleşmeyi koymuş, kendilerini ısrarlı bir şekilde reformcu gösteren bu partilerin iktidara gelmesi ülkedeki pek çok şaşkını "demokrasi gelecek" beklentisi içine soktu. Ne yazık ki, bunların içinde HEP milletvekilleri de vardı. Kürt halkının, Demirel hükümetine geçici de olsa umut bağlamasına neden oldular. Bu hükümete destek veren pek çok kesimin kendilerine göre ucuz gerekçeleri vardı, fakat bu uzun sürmedi. Demirel hükümeti balayını çabuk bitirdi.

'92 Demirel hükümetinin sonu da Erim hükümetlerinin sonuna benzemekten kurtulamadı. Devrimci ve ulusal hareketin yürüttüğü silahlı mücadele ve halk muhalefeti yüzünü çabuk açığa çıkardı. Hükümet siyasal desteklerini giderek yitirmeye başladı. Ve daha bir yılı yeni dolmuşken, iflas etti.

Gerek SHP, gerekse DYP zaten kendi içlerinde yeterinden fazla renk tonları taşıyorlar. Buna bir de bu ilk partinin bir araya gelmesi eklenince, hükümet hepten renk cümbüşüne döndü. Her kafadan bir ses, her bakandan kendine göre bir icraat ortaya çıktı. SHP'lilerin etkisiz ve yetkisiz bakanları, liderleri İnönü gibi ya tamamen yan gelip yatıyorlar, ya da bir oraya bir buraya koşturarak iş yapıyor görüntüsü yaratıyorlar.

Sezgin kontrgerillaya sahip çıkıyor, Oktay "Alışırlar, alışırlar" diyor...

İçişleri Bakanı İsmet Sezgin, Meclis'te bir soruyu yanıtlarken, "Kontrgerilla diye bir kuruluş yoktur. Olmayan bir teşkilatın cinayet işlemesi de bahis konusu değildir." dedi. Aynı şeyi televizyon ekranına çıkıp suçlu bir çocuk edasıyla Kilercioğlu yaptı. Şimdiki savunmaları böyle; örgütü inkar edince, onu suçlarından da aklıdıkları sanıyorlarlar. Kontrgerilla ise, buna dahi tahammülsüz, cezalandırılan polislerin cenaze törenlerinde, "Kahrolsun İnsan Hakları", "Kahrolsun CMUK", "Adalet Bakanı İstifa" gibi sloganlar atmaktadır. Polisler böyle slogan atarsa, İçişleri Bakanı ne yapar, polisler hakkında soruşturma açar. Sezgin öyle yapmıyor, onlara sahip çıkıyor. "Normaldir, arkadaşları öldürülmüştür, o psikolojiyle öyle yapmışlardır." diyor. Peki, Adalet Bakanı kendi istifasını isteyen polisler hakkında savcıları harekete geçirip soruşturma açtıramaz mı? Açtıramaz. Ankara'da katledilen Devrimci Sol savaşçıları Aslan Arı ve Nurten Acar'ın otopsileri yapılmadan gizlice gömülmelerine karşı yeniden otopsi istemlerine "Bunu ben yapamam, gömdürülme işi Genelkurmay'dan geldi." diyen bakanın emrindeki savcılara da hükmü geçmez. Ve DGM savcılarına geçmiyor da. Ankara DGM Başsavcısı Nusret Demiral'ı değiştirmeye Seyfi Oktay'ın da gücü yetmedi. Aynı Bakan bugün artık herkesin, daha büyük adaletsizliklere neden olacağı, işkenceleri daha da yoğunlaştıracağı konusunda hemfikir olduğu CMUK'u tek başına savunmaya çalışıyor. Meclis kürsüsünde, "CMUK'un demokrasi tarihinde dönüm noktası olduğunu zaman göstereceektir." diyebilecek denli ayakları havadadır.

Türkiye'de bir kısım gazeteci, işkenceciler kadar işkence düşkünüdürler. CMUK dolayısıyla Ankara Hakimevi'nde verilen kokteylde, bu gazeteciler "Eğer bu yasa emniyet güçlerinin alışkanlıkları doğrultusunda değerlendirilirse, yasanın uygulanmasında başarılı olamayız.", Türkçesiyle "işkenceye alışmış polislerin bu alışkanlıkları devam ederse olmaz' diyen Adalet Bakanının bu sözleri üzerine, "Ama yakalanan o zaman konuşmayacak" şeklinde soru soracak denli işkence düşkünüdürler.

İşkence bağımlısı polisler için "Alışmaları lazım. Alışacaklar tabii... Alışırlar, alışırlar" diyor. İşkenceyle asıl olarak karşı karşıya bulunan büyük bir kitleyi bu kanun kapsamı dışında bırakıp, polislerin meydanlarda "Kahrolsun CMUK" dediği bir ülkede, işkence suçuna karşı hiçbir yaptırım, takip ve cezai uygulama getirmeden, üstelik milyonlarca insanı kanun kapsamı dışında bırakarak, onlara işkence yapılmasına izin vererek polislerden işkence yapmamaya alışmalarını bekliyor. Bu ikiyüzlülüktür.

Demirel vergi hırsızlarının isimlerinin açıklanmasına karşı çıktı

Parlamentoya sunulan, vergi borçlarını ödemeyenlerin, diğer bir deyişle "yüzsüzlerin" isimlerinin kamuoyuna açıklanması için verilen kanun teklifine ilişkin olarak Hükümetin görüşünü bildiren Demirel, "Mükelleflere ilişkin bilgilerin açıklanması devlete duyulan güveni zedeleyebilir." dedi.

Bu devlet, bir makbuz karşılığı 250 TL aldı diye iki kişiden birine 36 sene, diğerine 54 sene ceza vermiş bir devlettir. Çünkü onlar Dev-Genç adına bağış topluyorlardı. Ancak şimdi devletin başbakanı, milyarları kasalarına atmış vergi soyguncuları darılır diye, bırakın onların peşine düşüp cezalandırmayı, isimlerini bile açıklamıyor.

Bu devlet böyle bir devlettir, bu hükümet de bütün hırsızların, soyguncuların, namussuzların hükümetidir. Para babaları her şeyi yaparlar ve bu hükümete de onların önünde yerlere kadar eğilmek düşer. Namussuzlara, ahlaksızlara, hırsızlara, soyguncuylara, devleti dolandırılarına CMUK'u hediye edenler, onları her yönden kollamayı da kendilerine vazife ediniyorlar.

Artık kozlar açık oynanıyor. Yargıtay, Anayasa Mahkemesi dahil, düzenin bütün kurumlarını kendi terörü etrafında birleştiren faşizmin, benden olmayana, bana boyun eğmeyene terördan başka bir şey vermem dediği yaşadığımız süreçte, onurla yaşarmak direnmek ve savaşmaktan geçiyor.

Politikada Bu Hafta

Düzen umudu tüketti

Hükümetlerin çok kısa sürede eskidiği ve etkisini kaybettiği, düzen partilerinin hızla değer yitimine uğradığı, parlamentonun iyice yozlaştığı bir süreç yaşanıyor.

Sorun yolsuzluklar, parti enflasyonu, Meclis'te çığ köfte partilerinin verilmesi, milletvekillerinin kıyak emekliliğe, kendi maaşlarına gelince astronomik zam yapmaları sorunu değildir. Esas olan düzenin siyasi kurumlarına, siyasetçilerine güvensizlik kendi iradelerine, isteklerine, programlarına göre hareket etme durumlarını iyice yitirmiş olmalarıdır.

Demirel hükümeti önce 300 gün istedi; vaatlerinin hiçbirini yerine getiremedi. Sonra 500 gün istedi. Baktı ki, olmuyor, şimdi sorunlar kangren olmuş, 300-500 günle çözülmez diyerek işin içinden çıkıyor. Artık halk isteklerinin ve sorunlarının çözüm yollarının hükümetlerin, parlamentonun, partilerin elinden çıktığını çok daha iyi görüyor.

Körfez savaşı sırasında İncirlik Üssü'nün kullanılmasına Bush karar verdiğinde, bu işi de Türkiye'de Özal'la bitirdiğini, İncirlik Üssü'nden kalkan ABD uçaklarının Irak'ı bombaladığını hükümet üyeleri, milletvekilleri ve kamuoyu beş gün sonra CNN'den öğrendi.

Kıbrıs sorununun BM kararlarıyla ABD'nin istediği biçimde çözülme noktasına geldiğini ve iktidarıyla, muhalefetiyle düzen partilerinin bir iki göstermelik milliyetçi çıkışın dışında giderek bu çözüme yanaşmaya başladığını halk da görüyor. Böyle bir kararı "satış" olarak değerlendiren partilerin, ABD istediği noktada yapacakları başka bir şey olmadığı anlaşılıyor.

Çekiç Güç sorununda da farklı olmadı. Çekiç Güç'e müdahalefetteyken karşı çıkanlar, iktidar olduklarında en iyi savunucusu oldular. İlginç olanı, iktidarlarında Çekiç Güç'ü ülkemize yerleştirenler, muhalefete düşünce iktidarın Çekiç Güç politikasına veryansın ediyorlar.

Somali sorununda da farklı olmadı. ABD istedi, BM Somali'ye müdahale kararı aldı. Demirel hükümeti vakit kaybetmeden Somali'ye asker göndermeyi kabul etti.

Hükümetler, partiler ve parlamento sadece ülkenin ulusal haklarında söz ve karar ve sahibi olmayı emperyalistlere kaptırmış değildir.

Ekonomi politikada güç IMF'ye kaptırılmıştır. Türk lirası dolar karşısında bir yılda % 55 oranında değer kaybediyor ve ülke insanı % 80'i aşan enflasyonla yaşamaya mahkum ediliyorsa, işçiler, memurlar, köylüler bir önceki yıla göre daha yoksullaşıyorlarsa, bu ülkenin ekonomisine hükümetler, partiler, parlamento değil IMF gibi emperyalist kuruluşlar hükmediyor demektir.

Devletin güvenliğini oluşturan politikalarda hükümetlerin, partilerin, parlamentonun fazla önemi kalmamıştır. Sorunlara MGK, yani kontrgerilla çözüm üretmeye çalışmaktadır."Ulusal mutabakat", "topyekün savaş", "iç harekat" hükümetin değil, MGK'nın, kontrgerillanın kararlarının ifadesidir. Demirel hükümeti ve partiler, parlamento buna ayak uyduruyor. Kısacası hükümeti, iktidarıyla, muhalefetiyle partileri, parlamentoyu devletin güvenliği sorununda bir araya getiren MGK'dır, kontrgerilladır.

Sistem hızla iç ve dış politikada merkezileşiyor. Partiler, parlamento ve hükümetler buna hizmet veren, politika üretemeyen, sözü dinlenmeyen kuruluşlar haline gelmiştir. İşte bunun için seçimler halkın ilgisini çekmiyor. Bunun için halk parlamentodan bir şey beklemiyor ve düzenin politika yelpazesinde sağda ve solda onlarca parti türediği halde, hiçbiri halka umut vermiyor.

Bugün halk sorunları çözecek, isteklerine cevap verecek güçleri düzenin dışında aramaktadır. Devrimci ve ulusal mücadele bu arayışa cevap verecek politikalar ürettikçe, halkın umudu olma yolunda güvenli adımlar atıyor. Devrimci hareket, düzenin politik kurumlarından hızla kopan halkın umudu olmak için, düzene ve kurumlarına karşı iç savaşı derinleştirmelidir. Yeni yıl bu umuda açılıyor.

"İç harekat" yayılıyor

Kürt kentleri işgal altında

Kürdistan şehirlerinde "İç Harekat"la saldırı dalgası giderek büyüyor. Kürt kentleri tam anlamıyla bir askeri işgal altındadır. Özellikle Kürt halkının ulusal bilinç ve mücadele düzeyinin gelişkin olduğu Kürt kentleri ordu birlikleri, özel timler, polis ve jandarma tarafından abluka altına alınmış durumdadır. Saldırı çok yönlü ve çok boyutludur. Kürdistan, kırlarıyla, şehirleriyle kuşatma altındadır.

Kürdistan kentlerinde askeri yığınak...

Devletin sorunu sadece kontrol altına alamadığı köyler değil, bir bütün halinde Kürdistan'ı köyleriyle, şehirleriyle teslim almak. Köyleri boşaltmayla birlikte, şehirlere de yükleniyor. Kürdistan şehirlerinde "İç Harekat"la saldırı dalgası giderek büyüyor. Kürt kentleri tam anlamıyla bir askeri işgal altındadır. Özellikle Kürt halkının ulusal bilinç ve mücadele düzeyinin gelişkin olduğu Kürt kentleri ordu birlikleri, özel timler, polis ve jandarma tarafından abluka altına alınmış durumdadır. Saldırı çok yönlü ve çok boyutludur. Kürdistan, kırlarıyla şehirleriyle kuşatma altındadır. Devlet giderek boşaltmayı daraltarak ilerliyor. Direnmeyle karşılaşmadığı her yerde planını uygulamaya koyduğu gibi yeni saldırılar için moral de kazanıyor. Bu kentlerin giriş çıkışlarında, cadde ve sokaklarında tank, panzer, asker ve polis yığınağı giderek artmaktadır. 4000 nüfuslu Hazro'da devletin 10 bine yakın güvenlik gücü bulunuyor. Lice'de bir sivil başına üç ila dört asker düşüyor... Lice'de saat 15.00'ten sonra giriş ve çıkış yapılamıyor. Herkes evine çekiliyor. Neredeyse fiili bir sokağa çıkma yasağı uygulamaya konulmuş oluyor. Gerginlik had safhada. Bir silah patlasa bu kentler bir anda savaş alanına dönüşecekmiş gibi bir psikoloji egemen. Hazro'da sokakta iki kişi yan yana yürüyemiyor... Hazro, Lice asker, polis kenti görünümü aldı. "İç Harekat" lafı edildiğinden bu yana Kürdistan'da gözaltına alınanların sayısı iki bini aştı. Suikastler, bombalamalar, kundaklamalar, kontrgerilla cinayetleri artık yaşamın günlük bir parçası haline geldi. Bugün Kürdistan'a tam bir savaş havası egemendir. Her fırsatı devlet Kürt halkına saldırı için kullanıyor; mahalleler taranıyor, bombalanıyor, arama ve operasyonlar gerçekleştiriliyor, yüzlerce insan gözaltına alınıyor. Devlet aralıksız bindiriyor. Oluşturduğu psikolojinin dağılmasını istemiyor. Her şey onların korkularını gösteriyor. İşi bir an önce bitirmek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Kısa sürede sonuç alamazlarsa devrimci ve ulusal mücadeleyi geriletemezlerse sorunun kendilerine döneceğini ve psikolojik savaş yöntemlerinin işlemez hale geleceğini ve ekonomilerinin bunu kaldıramayacağını çok iyi biliyorlar. Ellerindeki en seçkin birlikleri, silahları devrimci ve ulusal mücadeleyle baş edemedikleri yerlere yığmaları doğrudan bununla ilgili.

Oligarşi Şehirler Benden Sorulur Diyor

Devlet Kürdistan'da işini bir an önce bitirmek için bu yılın başlarında başlattığı saldırı dalgasını gittikçe büyütüyor. "Bahar Sendromu" adıyla bilinen Newroz saldırısı bunun bir anlamda başlangıç vuruşuydu. Ardından Şırnak ile gelen ikinci saldırı dalgası, Güney Kürdistan harekatı ve onunla birlikte ele aldığı "İç Harekat"la daha da yükseldi. Nasıl Newroz ve Şırnak saldırılarının amaçlarını açıkça ifade ettilerse, bu harekatın amacını ve hedeflerini saklamıyorlar. Diyarbakır MGK kararları ile somutlaştırdıkları topyekün saldırı politikasının bir parçası olarak, her yerde ve her kesime birden saldırıyı içeren bu adımlar giderek kendini Kürdistan ve bütün Türkiye'de daha açık olarak gösteriyor. Newroz'la başlayan saldırı, Güney Kürdistan seferine kadar uzandı ve şimdi "İç Harekat"la daha şiddetli bir şekilde Kürdistan başta olmak üzere tüm ülkede kendini hissettiriyor.

Gerillaya yönelik olarak dağlarda bombalamalarını sürdürüken, asıl olarak köylere yöneliyor ve gerillanın kırsal kesimdeki bağlantılarını çözmeye çalışıyor. Halen köylerde evleri yakmaya, ürünleri ve hayvanları imha etmeye ve zorla köylüleri göç ettirmeye devam ediyor. Denetimi dışındaki alanları insansızlaştırmak, gerillayı yalnızlaştırmak için insanları bulardan daha kolay denetim altına alabileceği şehirlere sürmek istiyor. Şehirlerin ve daha küçük kentlerin önemi burada yatmaktadır. O nedenle oligarşi açısından şu aşamada diğer bir öneme sahip yerler kentler olmaktadır.

Güney Kürdistan'a yönelik operasyonun ardından buralardan çekilen askeri birlikler kentlere ve çevrelerine yerleştiriliyor. Bölgede operasyonlar bu birliklerle yürütülüyor. Bu da yetmiyor. Kayseri, Malatya ve Diyarbakır'dan Kürdistan il ve ilçelerine askeri yığınak yapılıyor. Sürdürülen operasyon daha çok Mardin, Diyarbakır, Hakkari, Van, Bingöl, Elazığ, Tun-

---

Kürdistan

Halka şehirde de savaşmayı öğretmeliyiz

Devletin "İç Harekat" adı altında başlattığı operasyonlar, son bir yılda tırmandırılan topyekün savaşı üst boyuta sıçratta. Dağlar aralıksız bombalanıyor, köylerin yakılması ve boşaltılması yoğun şekilde sürüyor. İlçeler ve büyük kentler, ev aramaları ve operasyonlarla beraber yoğun asker, tank ve zırhlı araç işgali altında tutuluyor. Birçok ilçede yerleştirilen asker sayısı sivil nüfusun iki-üç katına yaklaşıyor. Kürdistan kentlerinin caddelerini sivil halktan ziyade asker ve zırhlı araçlar dolduruyor.

Topyekün savaş stratejisi aslında TC'nin keşfettiği yeni bir savaş biçimi değil. Bu strateji emperyalizmin ve CIA'nın deneyimleriyle daha önce diğer yeni-sömürge, yarısömürge ülkelerde de uygulandı. Halk kurtuluş mücadelelerini geriletmek amacıyla işbirlikçi oligarşilerin halka karşı savaşlarının belli aşamalarında denendi. Örneğin Salvador'da da soykırım, savaşın askeri tırmanışı ve zorunlu göç operasyonlarıyla gündeme getirildi. Ve 50 bin insan öldü, 1 milyon insan göç ettirildi. Nüfusu zaten 3-5 milyon olan Salvador'da bu sayılar göze alınan saldırının boyutlarının bir göstergesidir. Ne var ki, bu denenmiş yolun sonuçta bir batak olduğu ortaya çıktı. Görüldü ki, batağa girenler bir süre sonra çıkabilmek için çok daha büyük küllefiere katlanmak zorunda kaldılar.

Bugün oligarşi kırda yakıp-yıkıp, köyleri boşaltmayı sürdürürken, kentlerin denetimini ele geçirerek, kırdan sürülen halkı kentlerde denetim altında bulundurma taktiği üzerinde tutunuyor. Kırdan sürüp kentte denetim altına alma ve denetimsiz alan bırakınama taktiği bugün "İç Harekat"ın asıl içeriğini oluşturuyor.

Bu son bir yıl içinde devletin şehirlere yüklenmesinin, vahşete varan şehir saldırılarında bazı politik riskleri göze almasının nedenlerini de açıklıyor. Birbirini takip eden Newroz, Cizre, Şırnak vb. katliamlar, genel amaçları yanı sıra, şehirlerde pasifikasyon yoluyla üstünlüğü sağlama operasyonlarının parçalarıydı. Kentlerde denetim sağladığını hisseden oligarşi şimdi kırı bu denetim çemberi içine sürüyor.

Bu noktada mücadele açısından şehirlerin önemi de artık açık bir olgu olarak kendisini ortaya koyuyor. Devrimci bir halk kurtuluş mücadelesinin şehirleri düşmanın inisiyatif alanına terk etmesi düşünülemez. Amaç düşmanı yenmek olduğuna göre, ona kırda-şehirde, her alanda vurmanın devrimci savaşın genel kuralı olduğu biliniyor. Özellikle şehirlerin öneminin arttığı günümüzde kır-şehir mücadelesinin iç içeliği ve birlikteliği, çok daha fazla önem kazanan (kırın yükünü paylaşmanın da ötesinde), savaşın rotasını tayin eden temel bir unsur durumundadır.

Halka karşı bir rejimin, ne denli güçlü silahlar ve denetim mekanizmaları yığarsa yığsın, devrimci ve yurtsever güçlere rağmen kent emekçi kitlelerinin üzerinde denetim üstünlüğü sağlaması mümkün değildir. Yeter ki bu alanda düşmana karşı koyabilecek örgütlü bir halk hareketi mevcut olabilsin. Kürt kentlerinde ağır saldırıların kuşatması altında bunaltılan halkın ihtiyaç duyduğu silah budur. Savaş örgütlü iradelerin savaşıdır. Bu irade savaşında üstün gelmek isteyen halk güçlerinin hedefi, resmi zorbalığın denetleyici varlığını geriletmek, düşmanı mutlaka şehir merkezlerine hapsetmek olacaktır. Kürt kentlerinde her şeyden önce faşizmin denetim üstünlüğüne izin vermemek zorunludur. Kürt halkının buna gücü vardır. Sorun böyle bir politikaya sahip olabilmek sorunudur. Salt gerillayla devletin denetim politikalarının geriletilebileceğini bekleyemeyiz. Elbette faşizmin güçleri her yerde saldırır endişesiyle milis ve gerillanın eylemsizliğini savunmanın da hiçbir geçerli yanı olamaz. Bu konuda halkın geri eğilimlerini teorileştirmemek gerekir. Ancak kentlerde zaman zaman görülen böylesi eylemliliklerin altı doldurulmadığı, cephe gerisi halk hareketiyle beslenmediği sürece, çoğu kez silah geri tepmekte, kısmi taciz eylemlerinin ardından daha boyutlu bir pasifikasyonu da beraberinde getirmektedir.

Kürdistan'da kentlerde örgütlü bir halk hareketi yaratmadan resmi politikaların boşa çıkarılması mümkün değildir. Dağa çıktığında tereddütsüz savaşan halka, şehirlerde de savaşmayı öğretmeliyiz. Halkımız mutlaka verileni alacaktır. Ona rehber olacak politikalara ve geleneklere ihtiyaç duymaktadır. Her gün rastgele kurşunlarla onlarcası ölen halkımızın birçok direnme biçimini can vererek öğrenmesinde hiç de aşılması güç zorluklar yoktur.

Bu konuda adımlar attığımız sürece, düşmanı örgütlü bir kitle hareketiyle kuşatmanın ve onu şehirlerde bunaltacak hale getirmenin ne demek olduğunu faşizmin kirli savaş kurmayları da öğrenecekler. Çünkü 'meslektaşları' pek çok ülkede bu deneyi yaşadılar ve öğrendiler.✪

Kürt realitesinin şehir bilançosu

Devletin şehirlerde yürüttüğü terör, kırsal kesimlere göre daha değişik biçimler alıyor. Şehirlerdeki denetimi kaybettiği ya da bu denetimi yeniden inşa etmek istediği noktada bu araçları devreye sokmaktadır. Bu araçların hemen tümünü kullanmakla birlikte, sürdürdüğü terörde hangisinin daha ağırlıklı ve öne çeçeceği, içinde bulunduğu koşullara göre değişiyor.

Şehirlerdeki en önemli silahları işkence, gözaltı ve tutuklamalardır.

Son İkibuçuk Ayda Kürdistan'da Toplam Gözaltı Sayısı İki Bini Aştı

Özellikle Diyarbakır, Hakkari, Mardin, Şırnak, Bingöl, Muş ve çevre illerinde yoğunlaşan tutuklama ve gözaltılar zaman zaman ikişer kişilik gruplar halinde, zaman zaman 80-90 kişilik gruplar halinde gerçekleşmektedir. Gözaltılar daha çok gece ev baskınları şeklinde, özellikle de şehir ve ilçelerde gerçekleşen devrimci bir eylemin ardından gelmektedir. Gözaltına alınan herkese işkence yapılıyor. İnsanların işkence görmeleri için gözaltına alınmalarına da gerek kalmamaktadır. Evlerinde, işyerlerinde, meydanlarda insanlar dövülerek, sürüklenerek, çıplak bırakılarak işkence görmektedirler. Devlet son iki buçuk ay içersinde kitlesel terörü yaygın bir biçimde kullanmaya başladı.

Yalnızca Birkaç İlde Kontgerilla ve Ona Bağlı Çetelerin Cinayetleri Son İki Buçuk Ayda 34'ü Buldu....

Kontrgerilla ve ona bağlı çetelerce gerçekleştirilen suikastlerle Kürt halkı sokakta dolaşamaz hale getirilmek istenmektedir. Kimi ilçelerde artık bir kontrgerilla cinayetine kurban gitmek için yalnızca işbirlikçiliği kabul etmeyen bir Kürt olmak yetiyor. Sabahleyin evinden çıkan bir kişinin akşama eve sağ dönme şansı giderek azalıyor. Özellikle Nusaybin, Batman, Silvan gibi ilçeler kontrgerilla cinayetlerinin yaygın olduğu yerler.

Son iki buçuk ay içerisinde Batman, Mardin, Bingöl, Diyarbakır ve Şırnak illeri ve bunlara bağlı ilçelerde toplam kontrgerilla cinayeti 34'ü, yaralı sayısı 21'i buldu.

Aynı Süre İçerisinde Şehir ve Kasabalarda İmhaya Yönelik Tarama-Bombalama, Topa Tutma Gibi Devlet Saldırılarının Sayısı 6

Cizre'de devlet güçleri halkın evlerine 2 saat boyunca silahlı saldırı düzenledi. Birçok ev ve işyeri tahrip edildi.

Şırnak'ın Silopi ilçesinde bir polisin öldürülmesinden sonra devet güçleri çevreye rastgele ateş açarak evleri kurşunladılar.

Diyarbakır'ın Lice ilçesinde devlet güçleri tarafından, top ve roketatarların da kullanıldığı tarama ve bombalamalar yapıldı.

Bitlis'in Tatvan ilçesinde hükümet konağı, jandarma ve polis karakolu gibi resmi binalardan ilçeye bir saat boyunca ateş açıldı. Birçok ev hasar gördü.

Bingöl'ün Genç ilçesi özel timler tarafından rastgele tarandı. 16 kişi yaralandı.

Diyarbakır'da Çevik Kuvvet Müdürlüğüne açılan ateşi bahane eden güvenlik güçleri saatlerce çevreye rastgele ateş açtılar.

GÖZALTILAR İKİ BİNİ AŞTI-Her fırsatta il ve ilçelerde evlere, mahallelere baskınlar düzenleniyor, evler talan ediliyor, keyfi gözaltılar yaşanıyor.

celi, Şırnak ve Batman illeri ile bu illere ait ilçe ve köylerde yoğunlaşmaktadır. Özellikle Diyarbakır'ın Kulp, Lice, Hani ve Hazro ilçeleri saldırıyı bütün boyutlarıyla yaşıyor. Bu çevrelerde bir yandan dağlar bombalanıyor, köyler yakılarak boşaltılıyor, diğer yandan ise, ilçelerde arama ve gözaltılar, diğer saldırılar birbiri peşi sıra geliyor. Bu ilçelerde ilk göze çarpan zırhlı birliklerin sevkiyatının yoğunluğudur.

Kürt Köylülerinde Şaşkınlık Dağılıyor

Devletin köylere yönelik olarak sürdürdüğü yakıp-yıkma politikası ilk anda köy ve ilçelerde belirsizlikle birlikte panik havası yaratmıştı. Bir köyde bir evin yakılması o köyü olduğu gibi etkiliyor ve tümüyle boşalmasına neden oluyor. Hatta bu durumdan komşu köy ve ilçeler de etkileniyor. Söz konusu ilçe ve köyler içersinde boşaltılması için süre tanınmayan yer hemen hemen kalmamış durumdadır. Ancak bugün operasyonların ilk anda yarattığı etki giderek dağılıyor. Kürt köylülerinde direnme eğilimleri her geçen gün artıyor. Köylüler, "Devlet bizlere köylerimizi terk etmemizi söylüyor. Ancak biz evimizi, toprağımızı kendi ayaklarımızla terk etmeyeceğiz." demeye başladılar.

Köylere yönelik operasyon ise sürüyor. Hemen her gün öldürülen bir köylü "çatışmada öldürülen terörist" olarak açıklanıyor. Karakola götürülen köylüler kayıplara karışıyor, cesetleri dağ başlarında bulunuyor. Bir Liceli, buradaki bir mezra baskınında 25-30 yaşlarında bir gencin komandolar tarafından çırılçıplak ve elleri bağlı olarak ve üzerine bir asker oturmuş olduğu halde sürüklendiğini anlatıyor. Operasyon bölgeleri basına ve dünyaya kapatıldığından ve ilan edilmemiş yasak bölge olduğundan buralarda olan bitenlerden doğrudan haber almak oldukça güç oluyor. Yaşanan vahşeti gizlemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Ama köylülerin direnişi büyüdükçe yaptıklarını gizleyemiyorlar. Direniş büyüdükçe, genişleyip, faşizmin planlarını bozdukça katliamlarıyla baş başa kalacaklar ve yaptıklarını savunamayacaklar.

Lice ve Hazro'da Bir Kürt Başına Üç-Dört Asker Düşüyor

Diyarbakır'ın Lice ve Hazro ilçelerine girerseniz sizde bırakacağı ilk izlenim silah, zırhlı araç ve asker yığınağıdır. Bütün bunlar daha ilçeye girmeden sizi karşılamakta, siz ilçeden uzaklaşıncaya dek gözlerinizin önünden yok olmamaktadır. Ortada deyim yerindeyse tam bir askeri işgal bulunuyor. Lice'nin nüfusu 3-4 bin civarında, Lice'deki asker sayısı ise 13 bin; Hazro'nun nüfusu 4 bin, Hazro'daki asker sayısı 10 bin. Bir İstanbullu, bir Ankaralı, İzmirli için anlaşılması güç bir rakam. Sokaklarda sivilden çok asker var.

Lice ve Hazro'da Birlikte Dolaşmak, Oturup Konuşmak Yasak

İlçelerde estirilen terör ister istemez korku ve tedirginlik havası yaratıyor. Herkesin birbirini tanıdığı bu ilçelerde insanlar sokakta, caddede birbirleriyle sesli konuşmaktan çekinir hale gelmişlerdir. İnsanlarda ne olacağına ilişkin bir belirsiziliğ hakim. Kimse askerlerin ve özel timlerin öfkesini üzerine çekmek istemiyor.

Ne Akşam, Ne Gece Başınızın Üzerinde Gökyüzünü Göremezsiniz

Hazro'da saat 15.00'ten sonra giriş-çıkışlar tamamen duruyor, insanlar evlerine çekiliyor. Devletin bu yönde resmi bir yasağı olmamasına rağmen kurşunlama tehlikesi, öldürülme ya da işkenceye alınma korkusu onları hava karardıktan sonra evlerine mahkum ediyor. Lice'de de durum farklı değil. Bu yılın başlarında saat 20.00'ye dek süren otobüs seferleri 15.00'ten itibaren son buluyor. Minibüsler de bu saatten sonra çalışmıyor.

"Dağlar Geceli Gündüzlü Bombalanıyor"

"Aralık ayı içersindeyiz. Karlar biraz erir gibi oldu. Kardan dolayı elektrik direklerinin %90'ı devrilmiş durumda ve ilçeye bir haftadır elektrik verilmedi." diyen bir Liceli, cadde boyunca dizilmiş askerlerin, ellerinde poşetler ve içinde birer ekmek olmak üzere atıştırdıklarını belirttikten sonra şöyle devam ediyor: "Kepenk kapatma eylemlerinde kepenklerin açılması için çağrı yapılıyor. Açılmadığı zaman kepenkler kırılıp içindeki eşyalar talan ediliyor.

"Dağlar geceli gündüzlü bombalanıyor... Herhangi bir şeye dikkat etmeden

Tunceli'de "İç harekat"

Tunceli (Mücadele)- Topyekün savaş, iç harekat vb. politikalarla bütün ülke çapında yükseltilen faşist terörden Tunceli de payına düşeni alıyor.

İl ve ilçe merkezlerine polis, asker yığınağı sürüyor. Giriş çıkışlarda oluşturulan sayısız kontrol noktası ve buralarda gerçekleştirilen kimlik kontrolleri, üst aramaları, sorgulamalar artık günlük hayatın bir parçası haline geldi. Her okulun önünde ekip otoları bekliyor, okul kapıları sürekli polisler tarafından tutuluyor. Öğrenci yurtlarına sık sık baskınlar düzenleniyor. Odalar, dolaplar didik didik aranıyor. Mahallelerin giriş çıkışları tutuluyor, kahvehane ve ev baskınları sürekleştiriliyor. Bunlar Tunceli'de polisin son iki aylık faaliyetleridir.

Polis Terörünün Son Örneklerinden Biri 4 Aralık Günü Yaşandı

4 Aralık günü öğrenci yurdu, müdünün de işbirliğiyle polis tarafından basıldı. Öğrenciler teker teker sorguya çekildi, dolapları didik didik arandı, koğuşlar hallaç pamuğu gibi atıldı. Yine aynı akşam bu kez Tunceli Devlet Hastanesi lojmanlarında hemşirelerin kaldığı yerlere operasyon düzenlenerek bütün evler arandı; kitap ve eşyalara el konulurken, hemşireler tehdit edildi. Aynı gece sabaha kadar kontrgerilla evlerin kapılarının altından bildiri atmayı sürdürdü.

Devletin gözdağı operasyonları Tunceli halkını örgütsüzleştirmeyi, korkutup sindirmeyi hedefliyor. Tunceli halkı bu tür uygulamaları, devletin gözdağı operasyonlarını daha önce de yaşadı. Yurtseverler yanlış politikalar izlemedikleri takdirde, bu saldırıları Tunceli halkı devrimcilerle birlikte göğüslemekte zorluk çekmeyecektir.

Bir anlamda memur kenti olan Tunceli'de memurlar devletin her zaman saldırı hedeflerinden biri oldular.

KENTE GİRİŞ-İl ve ilçelerin giriş ve çıkışları sürekli olarak kontrol altında.

yapıyorlar bunu... Bombalamanın ardından patlamamış bir bomba ile oynayan 5 çocuğun her biri çeşitli yerlerinden yaralanmış. Dağları rastgele bombalayanlar, bombayı nereye ve kime attıkları konusunda bir bilgiye sahip değiller; bombalanan yerlerde bir köy, bir oduncu ya da herhangi biri olabilir. Bu şekilde bir genç kız hayatını kaybetmişti. Hastaneye gelen cenazelerin bir kısmının kimlikleri 3-4 gün sonra belli oluyor. Kimlik tespiti yapılmadığı durumlarda pek çok insan kayıtlara sadece bir 'ölü' olarak geçiyor."

Ölü Tim Mensubuna Zoraki Tedavi

Yaşanan çatışma bütün kesimleri içersine çekmektedir. Devlet, memurunu kendisine hizmet etmeye zorluyor. Yürüttüğü bu kirli savaşa memurları da doğrudan katmak istiyor. Sağlık emekçileri bu baskıyla daha fazla yüz yüzeler. Onlar istemedikleri bir çatışmanın içersinde yer almaya zorlanıyorlar. Bununla birlikte sürgün tehditleri, baskılar gündeme geliyor. Bir sağlık emekçisi yaşadıklarını şöyle anlatıyor:

"Zaman zaman kırsal kesimlerde çatışmalar oluyor. Emniyet ve karakol hastaneden ambulans ve sağlık personeli istemektedir. Biz, çatışma bölgelerinde güvenliğimizin olmadığını ve bu nedenle gitmeyeceğimizi belirtiyoruz. Ama buna rağmen arkadaşlar bazı çatışmalara zorla götürüldüler. Çoğu kez ölümden dönüyoruz. Gitmeyenlerin ifadesi alınıyor, tehdit ediliyor ve hatta sürgün ediliyorlar.

"Diğer yandan da çatışmalarda ölen asker veya timler hastaneye getirildiğinde yaşadıklarımız var. Çoğu zaman silahlarıyla başımızda bekleyen timlere arkadaşlarının öldüğünü söylemiyor, doktorları bekliyoruz. Bu arada oyalamak için "ölmüş timlere" ilk müdahale yapıyoruz. Çünkü öldüğünü söylediğimiz zaman her türlü hakaret, küfür ve dayağa maruz kalıyoruz. Ayrıca böyle durumlarda silah çekecek kadar çıldırabiliyorlar... Memurlara yönelik sürgün olayları ise, İç Harekat'ın başlaması ile birlikte arttı... Özellikle sendikalı memurlara yöneliyorlar."

Okul Yöneticilerine Bir Polis Üniforması Giydirmedikleri Kaldı

Devletin "İç Harekat"ından Kürdistan'daki üniversite ve liseler de nasibini alıyor. Okullar birer polis karakolu ya da askeri kışla haline getiriliyor.

Dicle Üniversitesi'nde Senato toplanarak kontrgerillanın isteği doğrultusunda üniversitede öğrenciler üzerinde baskıları artıracak kararlar aldı. Buna göre güvenlik daha da artırılacak, kimlik ve üst aramaları daha da sıkıştırılacak, öğrenciler üzerinde polis takibi artırılacak.

Liselerde ise giriş çıkışlar polis tarafından tam bir denetim altına alınıyor. Hemen her lisenin önünde bir polis otosu bekliyor. Polisin güvencesi altında üniversite ve liselerde sivil faşist terör de adım adım gündeme getiriliyor.

14 Aralık Diyarbakır Olayı

Diyarbakır'da Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü binasına yurtseverler tarafından gerçekleştirilen "taciz eylemi"ne karşılık, polisler şehri hemen savaş alanına çevirdiler. Pusuda bekliyorlardı. Fırsatı kaçırmadılar, saldırıya geçtiler.

Yurtseverlerin müdürlük binasına tabancalarla kısa bir süre ateş etmelerini bahane eden polisler ellerindeki bütün silahları kullanak çevrelerinde bulunan binalara ateş attiler. Daha çok müdürlük binası çevresinde bulunan inşaatlara yönelik olarak gerçekleştirilen bu atışlar, havaya ve çevreye de dönük olarak saatlerce sürdü. Kendi korku ve paniklerinin de etkisiyle Diyarbakır halkına bir gözdağı verme eylemine dönüşen olayda, polislerin eşleri de ellerindeki silahlarıyla evlerinin balkonlarından katıldılar.

Olay, Kürdistan'ın diğer kentlerindeki gelişmelere uygun olarak seyretti. Halka saldırmak için bir bahane bulmuşlardı, onu kullandılar. Saatlerce Diyarbakır'ı silah seslerine boğan polisler ateşi kestikten sonra da Diyarbakır'da arama ve gözaltı operasyonu başlattılar. Bu operasyonlarda 100'den fazla insan gözaltına alındı. Bu da yetmedi, şehrin cadde ve sokaklarına tank ve panzerlerini yerleştirdiler, denetim ve aramalarını sıkıştırdılar. Taciz eylemlerini kendilerinin gücünü gösterme, gözdağı ve yıldırma operasyonuna çevrdiler. Yaparsanız karşılığını böyle alırsınız mesajı veren devlet güçleri, korku ve tedirginliklerini gizleyemediler. Kendilerini ne kadar güçlü göstermeye çalışırlarsa çalışsınlar, halktan gelebilecek tepkiler karşısında korku ve tedirginliklerini sürekli dışa vuruyor, gizleyemiyorlar.

Ne kadar şiddet uygularsa uygulasınlar, psikolojik havaya hakim olurlarsa olsunlar, halkı yanlarına alamadıkları için rahat değiller. Kürdistan'da ancak şiddet uygulamak, güç gösterisi yapmaktan başka yolan yok. Bunu nereye kadar sürdürebileceklerdir? Halkın direnci büyüdükçe daha zorlanacakları açıktır. Devletin saldırılarını geriletecek güç, gerilla mücadelesiyle birlikte halkın birleşik cirenişidir. Türkiye halklarının birleşik tavır alışıdır.

Şırnak ve İdil'de bazı köy karakolları kaldırıldı

Diyarbakır (Mücadele)- Devlet, bir dönem anlı-şanlı törenlerle açtığı karakolları güvenlik gerekçesiyle kaldırıyor. İdil'e bağlı Oymaklı ve Sulak, Şırnak'a bağlı Cevizdüzü, Karageçit ve Güneyçam'da bulunan karakollar kaldırıldı. Zaten pek fazla bir işleve sahip olamayan bu karakolların gerilla saldırılarına açık olması ve kendisini dahi koruyamaması devlete bu kararı aldırıyor. Devlet güçlerini merkezileştirmek, bir araya toplamak zorunda kalıyor. Bu karakollardaki birlikler Şırnak, İdil ve Cizre'deki askeri karargahlara yerleştirildiler.

Karakollar gidince onların uşakları da gitmek zorunda kaldılar. Bu köylerin korucuları da askerlerle beraber köyleri terk ettiler. Korucuların koruyucusuz kalınca bir işe yaramadığı bir kez daha görülüyor. Devlet boşalttığı yerden korucularını da ister istemez alıp gitmek zorunda kalıyor.

■ ■ ■

Korucular Basak Köyü'nü boşalttılar

Kürt köylüleri zorla göç ettiriliyor...

Diyarbakır (Mücadele)- 12 Aralık'ta Şırnak'ın İdil ilçesine bağlı Basak Köyü, çevresindeki altı köyün korucularının ortak operasyonu sonucu boşaltıldı. İdil'e bağlı Dumanlı, Kentli, Baskani, Midyat'a bağlı Borani, Zahuran ve Topraklı köylerinin korucuları Basak Köyü'nü basarak köylüleri dayaktan geçirdikten sonra Ali Kadem, Esat Bulut adlı köylülerin evlerini yakarak bütün köyü göçe zorladılar. Olayla birlikte Basak köylüleri topraklarını terk ederek İdil ve Midyat'taki yakınlarının yanına yerleşmeye başladılar.

■ ■ ■

Bayli ve Satıcılara Yönelik Saldırılar Sürüyor

Diyarbakır'da bir bayi öldürüldü

Diyarbakır (Mücadele)- Sosyalist ve yurtsever basının dağıtımının engellenmesi sürüyor. Kontrgerilla sosyalist basına yönelik saldırılarına bir yenisi daha ekleyerek, Diyarbakır'da gazete bayii Kemal Ekinci'yi öldürdü.

PTT Önü adlı gazete bayinin sahibi olan Kemal Ekinci, 15 Aralık günü sabah saat 7.00 sıralarında Dağkapı semtinde kontrgerilla tarafından silahla tarandı. Başından aldığı yara sonucu hayatını yitiren Ekinci, yaklaşık 20 gün önce sosyalist basını dağıtmaması yolunda uyarılmış buna uymadığı takdirde öldürüleceği tehdidi de almıştı.

ORASI ŞİMDİ KAPALI-Kontrgerilla, tehditlerle kapatamadığı gazete bayilini, sahibini öldürerek kapattı.

Diyarbakır'ın Ergani ilçesinde Gündem gazetesini dağıtan üç kişi Kaymakam Vahdettin Özcan tarafından tehdit edildi. Gazetenin dağıtımını yapanlardan 14 yaşındaki Mehmet Pençe kontrgerilla tarafından bıçaklı saldırıya uğradı. Kolundan yaralanarak hastaneye kaldırılan Mehmet Pençe bu kez de hastaneye gelen polisler tarafından tehdit edildi.

Kontrgerillanın sosyalist ve yurtsever basına yönelik saldırıları Van'da da sürüyor. 13 Aralık günü sabaha karşı Maraş Caddesi üzerinde bulunan ve Selim Akar'a ait gazete bayi ile Cumhuriyet Caddesi üzerinde bulunan Yücel Çelebi'ye ait bayii yakıldı. Çelebi'ye ait büfe tamamen yanarken, diğeri itfaiyenin çabaları sonucu söndürüldü.

■ ■ ■

Nurettin Güler mezarı başında anıldı

Elazığ (Mücadele)- Şehit oluşunun 14. yılında Nurettin Güler 12 Aralık 1992 günü Tunceli'nin (Dersim) Hozat ilçesinin Çaytaşı (Taner) köyünde halk tarafından anıldı.

"Devrim Şehitleri Ölümsüzdür, Haklıyız Kazanacağız-Devrimci Sol Güçler" imzalı pankart ve sloganlarla köy meydanından yürüyerek mezara gelen köylüler saygı duruşunda bulundular. "Devrim Andı" içtiler. Nurettin Güler'in hayatı ve mücadelesinin anlatıldığı konuşmadan sonra şiirler ve marşlar söylendi. Anma "Nurettin Yaşıyor, DEVRİMCİ SOL Savaşıyor", "Şehidan Şoreşker Namırın", "Devrim Şehitleri Onurumuzdur, Onurumuzu Çiğnetmeyeceğiz" sloganlarıyla bitirildi.

CMUK: Özel savaşın yasası

Siyasi iktidarın uygulamaları İnsan Hakları Haftası'na Ceza Muhakemeleri Usul Kanunu'ndaki (CMUK) yeni değişikliklerle birlikte girdi. Herkes insan haklarının suçluları olarak polisi işaret ederken, bu yasayı getirenlerden Adalet Bakanı'nın cevabı "Polis insan haklarının güvencesidir" oldu. Onu İçişleri Bakanı tamamladı: "CMUK aslında sanıklar için değil polis için bir kolaylıktır." CMUK'un uygulayıcıları polisler zaten aynı günlerde İstanbul caddelerinde dört polisin cenazesinde "Kahrolsun İnsan Hakları" sloganını atıyorlardı.

CMUK'UN ÖYKÜSÜ

Ceza Muhakemeleri Usul Kanunu'ndaki değişiklikler Adalet Bakanlığı'nda hazırlanıp Bakanlar Kurulu'nda benimsenerek 1992 Nisan'ında TBMM'ye gönderildi. 11 Mayıs'ta TBMM Adalet Komisyonu'nda, olduğu gibi onaylandı. "Demokratikleşme" için atılacak bu "dev adım"a itiraz yoktu. Tasarı 21 Mayıs'ta TBMM'de bütün partilerce onaylanarak yasallaştı. Ancak Cumhurbaşkanı Özal 8 Haziran'da yasayı veto ederek geri gönderdi. Özal, düzen partilerinin gözden kaçırdığı bir ayrıntıyı anımsattı; asıl sorun devrimci mücadeleyi engellemekti.

Meclis sonuçta MGK'nın, kontrgerillanın, Özal'ın uyarılarını sözcülüğünü üstlenerek dikkate aldı. Yasanın onların istediği muhtevada şekillendirilmesini sağladılar. Yasa bu haliyle 18 Kasım'da TBMM, 2 Aralık'ta da Özal tarafından onaylanarak yürürlüğe girdi.

"Ortada yapılmış 'reformlar' yoktur, bir 'reform aldatmacası' vardır. Görünüşte Türkiye'nin 'demokrasi' yolunda olduğu mesajı verilirken, özünde rejimin baskı içeren niteliği daha da artırılıyor... Özgürlüklerin önündeki engel değil, baskı içeren uygulamaların önündeki engeller kaldırılmıştır."

Yukarıdaki satırlar Mücadele'nin 1 Mayıs 1991 tarihli 19. sayısından alındı. CMUK'ta olduğu gibi, "demokratikleşme" demagojisiyle gündeme getirilen Anti-Terör Yasası üzerine yazılan bu yorum, sözcük sözcük CMUK için de yinelenebilir. Çünkü zaten CMUK esas itibarıyla Anti-Terör Yasasını uygulama yasasıdır. "Özel savaş hukuku"nu tamamlayan bir parça olarak çıkarılmıştır.

Anti-Terör Yasası'nı ANAP çıkardı. Onu bütünleyen CMUK ise koalisyon tarafından biçimlendirildi. Oligarşi halka ve devrimci mücadeleye her noktada vurmayı amaçlayan belirli bir programı hayata geçirmeye çalışıyor. İktidarda kimin olduğu fark etmiyor, program uygulanmaya devam ediyor.

Mutabakatın İçindekiler Dışındakiler

CMUK'taki değişikliklerden yararlanma "hakkı" da düzene karşı olmama koşuluna bağlanıyor. Yapılan değişiklikler mafya şeflerinin, uyuşturucu kaçakçılarının haklarını genişletiyor. Namussuzlara uygulanan "insan hakları" devrimcilere uygulanmıyor. Çünkü onlar ulusal mutabakatın içindeler.

"Bu yasayla devletle halk barışacaktır" diyor Adalet Bakanı Seyfi Oktay. Oysa yasa toplumun küçük bir kesimi dışında kalanları "topyekün" düşman ilan etmiştir. Adalet Bakanı, "Hani eşitlik" diye soranlara cevabı açık açık veriyor. "Ayrı koşullarda olanları bir tutamazsınız" diyor.

Bugün ülke oligarşinin sınıf çıkarlarıyla yönetiliyor. Bunun dışındaki tüm kaygılar, normlar geri plana itilmiştir.

Düzenin işkenceciliğinin İtirafı

Oligarşi gücüne o kadar güvensiz durumdadır ki, en küçük bir "demokratik" şova girişmeye kalksa, el attığı şey daha baştan ölü doğuyor.

Egemen sınıflar nasıl gözaltına alınıp ne kadar tutulacağımızı belirliyorlar. Yasadaki açık "eşitsizlik"le 300 yıl önce kabul edilen evrensel insan hakları bildirgelerini çiğniyor, kendi adaletlerini bile çarmıha geriyorlar. İşkenceye karşı kesin önlemler içerdiği iddia edilen maddelerin siyasal suçlar için geçerli olmadığının söylenmesi tek bir anlama geliyor: Siyasal "suç"lar için işkence yapılabilir; düzenin muhalifleri için insan hakları yoktur.

Adalet Bakanı Oktay "Artık işkence

Adalet Bakanı Seyfi Oktay'dan CMUK üzerine inciler;

"Polisle halkımız arasında yabancılık olmayacak."
"Adalet reformu devletle halkı barıştıracaktır."
"İşkenceye olanak vermeyen bir sistem."
"Polis insan haklarının güvencesidir"

Savcılık kâtibine polisten işkence!
Barolar Birliği CMUK'ta çifte standarta karşı
'Yasa, işkenceyi önleyemez'
'Artık, işkence var denemeyecek'
Karakolda iki karanlık gün
Gözaltındakiler avukatsız
Adana Emniyeti CMUK'u deldi
Uluslararası Af Örgütü
"CMUK bir hukuk skandalıdır"

Devrimciler, yurtseverler, demokratlar ayrı; çünkü onlar haksızlığa, adaletsizliğe karşı çıkıyorlar. Düzene karşı çıkıyorlar...

İNSAN HAKLARI

Av. Zerrin SARI
ÖZGÜR-DER Başkanı

Zulme karşı direnme hakkı

Henry Thoreau bir Kuzey Amerikalıydı. Hükümetinin kölelige karşı hoşgörüsüne ve Meksika'da sürdürdüğü haksız savaşa isyan ediyordu. Medeni İtaatsizlik Görevi adlı eserinde, kişinin keyfi yasalara uymamaya ve zalimliği dayanılmaz hale gelen bir rejime boyun eğmeyi reddetmeye hakkı olduğunu savunuyor ve şöyle diyordu: "Haklı olmak, kanunlara saygılı olmaktan çok daha onur vericidir."

Thoreau'dan bu yana kanunlar çok değişti, sayısız uluslararası bildirge, ant ve sözleşme kabul edildi. Ama ne egemen sınıfların zalimliği, ne de bu zulme karşı direnmenin haklılığı değişmedi. Zorbalığa ve zulme karşı direnmenin meşruluğu evrensel hukukun temel ilkelerinden biri olarak kabul ediliyor artık.

Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi "İnsanın zorbalık ve baskıya karşı son bir yol olarak ayaklanmaya başvurmak zorunda bırakılmaması için insan haklarının hukuk düzeniyle korunması gerekir" derken, direnme hakkının meşruluğunu da kabul etmektedir. İnsan haklarını hukuk düzeniyle korumak böylece devlete bir sorumluluk olarak yüklenmekte ve bu sorumluluğun yerine getirilmediği noktada, halkların zulme karşı direnmekten başka çaresi olamayacağından direnişin meşruluğu teslim edilmektedir. İnsanlık ailesinin tüm üyelerinin niteliğinden onuru ve eşitlik ayrılmaz haklarını tanımanın dünyada özgürlük, adalet ve barışın temeli olduğunu uygulayan bildirgenin bütün maddeleri şu iki sözcükten biriyle başlamaktadır. "Herkes" veya "Hiç kimse". Bu bildirgenin kabulünden bu yana tam 45 yıl geçmiştir. Bu bildirgeden çok önce de "kanun önünde eşitlik" ilkesi tüm bildirgelerin, anayasaların temel maddesi olmuştur ve evrensel bir hukuk ilkesi olarak yaklaşık iki yüz yıldır kabul edilmektedir. Ve bugün 1992 Türkiyesi'nde bu ilke yok sayılmakta, Anti-Terör Yasası'yla, CMUK'taki düzenlemelerle ayaklar altına alınmaktadır. Düzene muhalif her kişi, kurum ve örgütlülük "teröristlik"le, "bölücülük"le nitelenmekte ve "teröristlerin insan hakları yoktur" denilerek düzene muhalif her tepki, egemenlerin çıkarını sarsan her eylem şiddetle bastırılmak istenmektedir. Bugün "Türkiye Cumhuriyeti' altına imza attığı bildirgelere, sözleşmelere rağmen "zalimliğin dayanılmaz hale geldiği" bir ülkenin adıdır. Anayasasından kanun hükmünde kararnamelerine kadar, tüzüklerinden genelgelerine kendi kurallar hiyerarşisi içinde dahi yasalarının birbirine "saygılı" olmadığı bir ülkede, "Haklı olmak, kanunlara saygılı olmaktan çok daha onur vericidir." deyişi anlamıdır gerçekten de.

Yasaların faşizmi kurumlaştırdığı yerde, tek güvence onuru çiğnetmemek için bedenlerini ortaya koyanların yarattığı direnme geleneği ve bu geleneğin cisimleştiği mücadeledir. Onuru ayakta tutmanın, insanı, insan haklarını savunmanın başka yolu yöntemi yoktur.

İŞTE CMUK! Yasaya göre polis önce kimliğini gösterecek sonra sonra fotoğrafta görüldüğü gibi bildiğini yapacak. Bu fotoğraf özel timin CMUK dersi gösterilen bir tatbikatından alınmıştır!

var denemeyecek" diyor ve ekliyor: "Polis insan haklarının güvencesidir. Bu yasayı onlar uygulayacaktır." Evet, bu yasayı sokaklarda "Kahrolsun CMUK", "Kahrolsun İnsan Hakları" sloganlarıyla yürüyen bir polis teşkilatı uygulayacaktır. Sistem burjuva politikacılarına teslim edilemeyecek kadar çürüktür. MGK, kontrgerilla yürütmeyi doğrudan üstlenmiştir ve yetkiler sürekli olarak polise kaydırılmıştır. Yasa bu doğrultuda atılmış yeni bir adım oldu. Buna karşın kamuoyunun kafasını bulandırmak için sık sık CMUK'tan rahatsız olduğunu açıklayan polis teşkilatını İçişleri Bakanı Sezgin yaştıtırıyor: " Yasa sanığı değil polisi himaye etmek için çıkarılmıştır." Doğrusu da budur.

CMUK, iktidarın halka karşı açtığı savaşta, yasa, kural tanımazlığı yasallaştırmıştır.

Yasanın Uygulanması Demokratikleşme Demagojisini Tasfiye Ediyor

Yasa hemen tüm burjuva yasalarında olduğu gibi, kendini inkar ediyor. CMUK içinde "sorguda avukat bulundurma", "ifade vermeme hakkı" gibi demokratik açılımlar sıralandıktan sonra "bu kanunun ve 22. madde hükümleri DGM'lerin görev alanına giren suçlarda uygulanmaz" denilmesi, gerçek yüzünü ortaya seriyor. 30 ve 31. maddelerde demagojiden gerçeğe geçiliyor.

Polis sorgusu sırasında avukat bulundurma hakkı zaten siyasilere verilmiyor. Diğer hallerde bunu polisin ne kadar uygulayacağını ise son birkaç günkü örnekler belli ediyor.

Adana'da polis 18 yaşından küçük iki sanıktan "avukat istemediklerine" dair ifade alıyor. "CMUK delindi" diye yazıyor basın.

Aydın Söke'de avukat isteyen sanığa polisin yanıtı "Sen çok Amerikan filmi seyretmişsin" oluyor ve "sanığın" avukat isteği kolu kırılarak yanıtlanıyor.

Yasanın yürürlüğe girmesinden sonraki bir hafta içinde İzmir'deki 182 gözaltı olayının hiçbirinde baroya avukat istemi gelmiyor. Yani DGM'nin alanına giren davaların dışındaki iddialara gözaltında bulunanların hiçbiri avukat isteme haklarını kullanmamış oluyorlar!

CMUK'la bir adım atılmıştır. İktidar halka ve devrimcilere karşı yürüttüğü savaşta kullandığı usulleri yasallaştırıyor. Bundan böyle gözaltına alınanların hangi mahkemede yargılanacaklarına bile polis karar verecek. Polise bu yönde bir sorgu yetkisi veriliyor. Dolayısıyla kimin kaç gün gözaltında tutulacağını da belirleme yetkisi poliste olacak. Gözaltı süresini uzatma yetkisinin savcılardan alınıp polise verilmesi de CMUK'un getirdiği "demokratik" değişikliklerin bir göstergesi.

CMUK Düzenin Gayrimeşruluğudur

En temel eşitlik ilkelerini çiğnemesiyle işkencelerin ve zorbaların kollarını serbest bırakmasıyla düzen direnmenin zeminini ve haklılığını güçlendirmiştir. Devrimciler, yurtseverler, emekçiler CMUK'u da aşacaklardır.

Yaşanan süreç çok açıktır. Bol geliyor denilerek yapılan yeni yasalar ve dayatılan 82 Anayasası mücadelenin gücüyle her tarafından patlatılmıştır. SS Karamameleri, polis vazife ve selahiyetleri kanunu, terörle mücadele yasası halk muhalefetini dizginleyemedi. CMUK'un akıbeti de farklı olmayacaktır. Halk "hırsızlık yap ama, hakkını mücadele ederek arama" diye dayatılan düzeni dinlemeyecektir. Oligarşinin ne yaptığı değil, halkın ve devrimcilerin ne yapacağı önemlidir. Mücadele bu barikatı da aşacaktır.✪

SORUŞTURMA

Gülten ŞEŞEN

"Hukuk"un arkasındakiler

Anayasa Mahkemesi Başkanı Yekta Güngör Özden geçenlerde basına ve TV'ye yaptığı açıklamada "işkence yapıldığına ve insan haklarının ihlal edildiğine dair yapılan açıklamalar devleti yıpratmak için bilinçli olarak yapılmaktadır." dedi.

Yekta Güngör Özden'in hayatının son yirmi yılı incelendiğinde onun kariyer basamaklarını tırmanışı ile sarf ettiği bu tür sözcükler arasındaki bağlantı kolayca görülebilir.

Özden'in adı ilk defa "12 Mart Muhtırası'nın Türk ordusu tarafından demokrasiyi ayağa kaldırmak için yeniden"ni savunan görüşleriyle duyuldu. İşkencelerle, darağaçlarıyla anılan 12 Mart Muhtırası'nı "demokrasinin ikinci defa kurtarılması" olarak yorumlayan da yine kendisidir. Bu tarihi açıklamaları yaparken, hukukun üstünlüğünü koruyacağına dair yemin ederek, Ankara Barosu Başkanlığı'na getirilmiş bir avukattı. 1972 yılında tartışmaları yapılan af konusunda Özden "Cumhuriyet, Anayasa ve Atatürk düşmanlarını kapsamasın." diyenler arasındaydı. O gün etkili olmasa da 1991 yılında çıkarılan şartlı tahliye kararlarında, 125. maddenin kapsam dışı bırakılmasında artık etkin bir rol sahibidir. Yurtseverlerin tahliye edilmelerini engellemede üzerine düşen katkıyı yapabilmiştir.

Tanıdığımız Yekta Güngör Özden'in kimlik kartı sadece bunlarla da sınırlı değildir. 1974 yılında işkenceyi onaylamadıkları ve işkence yapıldığını ispat edebilecekleri konusunda açıklama yapan 15 avukattan 8'ini aşırı solcu oldukları gerekçesiyle Baro Disiplin Kurulu'na sevk eden yine odur. İnsan haklarının ihlal edilmesine tepki gösteren meslektaşlarına bu şekilde davranan Yekta Güngör Özden, işgal ettiği makamlarda yargının bağımsızlığını mı yoksa düzenin efendilerinin çıkarlarını mı koruduğunu şimdiye dek yeterince gösterme fırsatı bulabildi.

Yekta Güngör Özden, 12 Mart Muhtırası sonrasında gazetelerde yazı yazmakla düzen içinde istediği yere gelemeyeceğini anladı. 12 Eylül sonrasını daha iyi değerlendirdi. Cuntacı generallere en iyi marka yağdanlık örneği olabilecek mektuplar gönderdi. O da benzerleri gibi akıl vericilikte kraldan daha kralcıydı. Mektuplarında cuntacılara yol-yöntem öğretirken, baskı rejiminin kurumlarındaki adaylığını hissettiriyordu. Özden, yazdığı bu mektupların (Bilgi Yayınevi, 1990) başlığına da "Hukukun Üstünlüğüne Saygı" adını vermeyi ihmal etmedi. Neler yoktu ki mektuplarında. Partilerin demokrasiye ihanet ettiğinden, darbenin demokrasiyi kurtardığı için demokrasilerden daha değerli olduğundan, şanlı ordunun yönetimi devralmasının güzelliğinden tutun da cuntacı generallerin "adalete saygılı oldukları"na kadar her şey vardı.

Sonunda herhalde beklediği murada erdi. Bunca olumlu(!) sicilden sonra nihayet talihi döndü. 12 Eylül'ün ardından Yekta Güngör Özden'in "önlenemeyen yükselişi" başladı. İlk önce yüksek hakimliğe terfi ettirildi. Daha sonra Yüksek Hakimler Kurulu'na atandı ve yüzlerce yüksek hakim arasından Anayasa Mahkemesi Üyeliği'ne terfi ettirildi. Kısa bir süre sonra ise Başkan oldu.✪

Röportaj

"Demokrasi mi var sanıyorsunuz?"

İnsan Hakları Haftası "demeçlerle" kutlandı. Gazetelerde hafta boyunca bakanların, derneklerin, barıoların görüşleri yayınlandı. İktidar sözcüleri İnsan Hakları Haftası'nı "demokratikleşme"deki büyük adımların eşiğinde kutlamaktan mutluydular. İhlaller yoktu pek ülkemizde. Olanlar münferitti ve yeni yasalarla onlar da halledilecekti. Adalet Bakanı CMUK'tan sonra 300 yasayı daha elden geçireceklerini açıkladı.

İstanbul'un bir gecekondu semtinde dolaşıyoruz.

Fadime Bingöl, TV'de onların demeçlerini dinledikçe kızıyor, "Yaptıklarının tam tersini anlatıyorlar. Hiçbiri gerçek değil" diyor. "Oğlum ve kızım birlikte gözaltına alındı. Bütün karakolları dolaştım. Yok, yok, yok. 5. gün 'yok' diyen komiserin listesinde çıktı. İnsan hakları insanları böyle süründürmek mi?"

Zeynep Kına son seçimlerde oyunu SHP'ye vermiş: "6 ay koşturduk SHP için. DGM önünden şubeye alındığımda SHP kimliğini görünce 'Bu ne olacak. Demokrasi mi var sanıyorsunuz?' deyip giriştiler. 15 gün kaldım işkencede."

Bunları yaşayanların "insan hakları" deyince o demeçleri verenlerle aynı şeyi düşünmeleri mümkün değil. Zeynep bu iki sözcüğe alaycı bir gülümsemeyle yanıt veriyor. Tutuklu yakını Yeter Mert aynı sözcükleri duyunca öfkeleniyor: "Alındığında çocuğumla haberleştirmediler. Oysa ismi var listede. Savcı 'gerefsizler sizi niye notlaştırmıyorlar' diye bizi yine şubeye gönderdi. Orada 'çocuğun yer göstermeye gitti' dediklerinde, memura sen ne demeye çalışıyorsun, demek o kadar onursuzmuş ki arkadaşlarının yerini mi göstermeye gitmiş, benim lezzet yapmaz yanıtını verince 'alın çıkarın bunu' deyip tehdit ettiler. Akşam şubenin önünde yalnızdık. Öldürebilirsiniz, siz alışkınsınız öldürmeye dedim. Hak hukuk yoktu orada. Şerden daha şer olmak lazım."

Yaşlıca bir ana, Fatma Alcan. "İnsan haklarını değil, kendi haklarını savunuyorlar. Maksatları bizi oyalamak." diyor.

"Bir demek açtık, bir hafta açık kaldı. Herkesi istifa için tehdit ettiler. Bütün ailemi rehin aldılar." diye anlatıyor ZUGAD Yönetim Kurulu Üyesi Hatice Karakütük. Ve ekliyor; "Bir dernekten dolayı bunu yapabiliyorlarsa..."

Ev kadını Arzu Erdoğan "Sadece bu gözaltı, karakol olayları falan değil, hiçbir alanda yok ki insan haklarımız. Sağlık, beslenme, ev.. hiçbir şeyde insan yerine konmuyoruz ki insan hakkımız olsun."

12 Temmuz duruşmasından çıkan analara, babalara yönelttiyoruz aynı soruyu.

"İnsan hakları diye bir şey yok. Lafta kalmış."

"60-70 yaşındaki insanlara cop vuran insan olur mu, onlardan insan hakları beklenir mi?"

"Hak, hukuk polisleri koruyor."

Hepsi yaşadığını, hissettiğini anlatıyor:

"Bana 15 gün işkence yapacaksın. Sonra kalkıp insan haklarından bahsedeceksin. Bir irz düşmanı 24 saat kalıp avukatını isteyebilecek. Ben hakkımı istediğim için 15 gün işkece göreceğim.

Böyle olmaz. Böyle hak, hukuk olmaz. Bunlarla mücadele edeceksin. Her şeyi göze alacaksın. Başka türlü insan hakkı korunmaz."✪

16-17 Nisan duruşması İşkenceciler korkuyor, yalan söylüyor

"Görmedim, duymadım, yoktum"

DGM'ye yaklaşırken, ortada bir farklılık olduğu seziliyor. DGM'nin çevresinde her zamankinden daha fazla polis var. Bugün 17 Nisan davasında; işkenceciler de tanık olarak dinlenecek. DGM basın odasına gidiyor, saat 15.00'te başlayacağı açıklanan duruşmayı bekliyoruz.

Burjuva basından pek çok muhabir var. Ama "bir haftadır tüm olayları yazıyoruz, ama gazeteye basmıyorlar" diyerek çoğu izlemedi duruşmayı. "Olay" dedikleri, bir süredir mahkeme salonlarında sıkça tanık olunan protesto eylemleri. Beklerken odaya giren gardiyanlar tutukluları getirdiklerini söylüyorlar. Bir bayan gardiyan "Geçen hafta mahkemede çıkan olaylar yüzünden çıkarken üç kez üstlerini aradık. Bir de burada arayacakmışız ne gereği varsa" diye söyleniyor. Cezaevi idaresi, basın ve mahkeme heyetleri elbirliğiyle mahkeme salonlarındaki kayıpları, infazları protesto eden eylemlerin kamuoyuna ulaşmasını engellemeye çalışıyorlar.

Duruşma saat 16.00'ya doğru başladı. "Sanık" sırasında 16-17 Nisan katliamında "sağ ele geçirilen" dört devrimci tutsak var. Ama gerçek sanıklar biraz sonra giriyorlar salona. Terörle Mücadele Şubesi'nden dört katil "tanık" olarak dinleniyorlar.

Ellerindeki Kanı Yalanlarıyla Silmeye Çalışıyorlar : "Başkomiserin kim?" "Bilmiyorum"

"Tanık"ların dördü de Ayşe Gülen ve Ayşe Nil Ergen'in katledildiği operasyona katılmışlar. Rastlantıya bakın ki, hepsi de "dış güvenlik"te görev aldıklarını söylüyorlar. Ağızlarından çıkan sözler aynı: "Tanımıyorum", "görmedim", "duymadım". Bazen şaşırıyorlar. Dersini iyi ezberleyemeyen öğrenciler gibiler; biri "operasyon üç dakika sürdü" derken diğeri "15-20 dakika çatışma sürdü" diyor. Biri "beş katlı binanın dışındaydım, teslim ol çağrısını duymam mümkün değil" diye ifade verirken, bir başkası apartmandan 100 metre uzakta olduğunu belirttikten sonra "Evin içinden 'polis teslim ol' diye bağırdıklarını duydum. Megafonla değil, bağırarak söyledler" diyor.

16-17 Nisan'da 11 DEVRİMCİ SOL savaşçısını katledenler, o gece fırsatını bulup katledemedikleriyle "bunları niye getirdiniz, öldürmediniz" dedikleriyle mahkeme salonunda yüz yüze gelmek zorunda kaldılar. Kördüler, sağırdılar, o günden bu yana Çiftehavuzlar'ın sorumluluğunu taşıyamaz, yaptıklarını savunamaz durumdaydılar. Acizliklerini gizleyemediler, duruşmada "yok" oldular.

Katiller kimliklerileyle birlikte yaptıklarını da gizlemeye çalışıyorlar.

- Operasyon günü Siyasi Şube'den hep birlikte çıktık.
- Kimlerle birlikte çıktınız?
- Tanımıyorum.
- Operasyonu kim yönetti?
- Başkomiserim.
- Başkomiserinin ismi nedir?
- Bilmiyorum.
- Komiserinin adını nasıl bilmezsin?
- Şimdi başka yerde...

Yalanları kendilerini ele veriyor. Tutanaklar okunuyor. "Olü ele geçirme" tutanaklarında hepsinin imzası var.

17 Nisan Direnişi Mahkeme Salonunda: Dört Aramadan Sonra Açılan Pankart

Katillerin "tanık"lığından sonra devrimci tutsaklardan Jülide Öztorun mahkeme heyetine verilmek üzere bir dilekçe okumak istediğini söylüyor. Heyetin itirazlarına rağmen dilekçe okunuyor. Kayıplar, infazlar... anlatılıyor dilekçede. Bu sırada diğer tutuklular tarafından bir pankart açılıyor: "12 Temmuz-17 Nisan Katliamının Hesabını Sorduk, Soracağız" Hakim, savcı, askerler ve gardiyanlar şaşkın. Gözleri irileşiyor, onca önleme rağmen nereden çıktı pankart diye soruyorlar gözleriyle. Gördüklerinden telaşlanıyorlar. Suçlarını anlatıyor. Mahkeme heyetinin talimatı üzerine askerler tutuklulara saldırıyor. Tutuklular, aileler birlikte saldırıya karşı koyuyorlar. "Baskılar, işkenceler bizleri yıldıramaz!"

Duruşma salonunun önünde bir erkek gardiyan "Arkadaş gördün mü koskoca bir pankarttı. Onu nasıl getirdiler?" diyor hayretle. Basın odasında bayan gardiyan dövünüp duruyor: "Ben şimdi cezaevine nasıl gideceğim. O kadar da aradım. Nasıl getirdiler ki?... "

Duruşma 17 Nisan'a ertelendi. Kontrgerillanın çeteleri Çiftehavuzlar'ın, Erenköy'ün, Maltepe'nin yıldönümünde yeniden gelecekler.

"Cesaretiniz Varsa Gelin" diyerek, bayrağımızı dalgalandırarak şehit düştüler. Yoldaşları mahkemelerde geleneklerini devam ettiriyorlar.

Devrimci Sol-SDB savunması

"Cesaretiniz varsa asın"

DEVRİMCİ SOL Tutsakları 11 Aralık'ta İzmir DGM'de yapılan duruşmada iktidarın kaybetme suçlarını sloganlarıyla protesto ettiler. Devrimci tutsaklar aynı gün yapılan duruşmada Devrimci Sol-SDB savunması yaptılar ve sözlerini şu sözcükle özetlediler: "Cesaretiniz Varsa Asın."

Mahkeme heyetinin, duruşma salonunun kapısına toplanan adliye personelinin şaşkın bakışları boşuna değil. 11 Aralık'ta İzmir Devlet Güvenlik Mahkemesi Salonu'nda yapılan bu duruşma her gün gördükleri duruşmalardan farklı.

Farklılık devrimci tutsakların salona girişlerinde başladı. 9 Nisan 92'de İzmir'de bir cezalandırma eylemi sonrasında gözaltına alınan üç devrimci tutsak, Ali Rıza Kurt, Ali Teke ve Tevfik Durdemir, sıkılı yumrukları ve sloganlarıyla girdiler duruşma salonuna. Yoldaşları Hamiyet Yıldız'ı şehit verip tutsak düştükleri eylemde halk düşmanları karşısındaki devrimci iradeyi mahkeme salonuna da taşıdılar.

"Ben DEVRİMCİ SOL Üyesi, Silahlı Devrimci Birlikler savaşçısıyım. And olsun ki dünyayı bir kez de Türkiye'den sarsacağız." Ali Rıza Kurt 18 sayfalık savunmasına bu sözlerle başladı.

Hesap soran, yargılayandılar. "Siz gerçek teröristleri yargılayamazsınız, çünkü onların suç ortakları, uşaklarısınız. Onları ve uşaklarını biz yargılayacağız." dediler.

Mahkeme salonlarında, DEVRİMCİ SOL savaşçılarının sesi yankılandı. Barut kokularının arasından, sıcak çatışmanın ortasından gelmişlerdi. Halkların kurtuluşu için gözünü kırpmadan ölümü karşılayanların, "halkımız sizin için ölüyoruz" diyenlerin, devrimci onurun, ihanete karşı inancın, işkenceci halk düşmanlarına karşı Türkiye halklarının temsilcisi, onların susmayan susturulmayan sesi oldular.

HAMİYET YILDIZ-9 Nisan 1992'de İzmir'de bir SDB eyleminde şehit düştü. Yoldaşları ateş hattında ve tutsaklık kürsülerinde de onun kavgasını sürdürüyorlar.

11 Aralık günü mahkeme salonunda SDB savaşçıları Faruk'lar, Olcay'lar," Hamiyet'ler, "Cesaretiniz Varsa Gelin" diyen Eda'lar, Sabahat'ler konuşuyordu:

"Cesaretiniz Varsa Asın. Bizler Türkiye halkları için ölüme hazırız. Ne işkencelerinizle ne idam cezalarınızla bizleri yıldıramazsınız.

And olsun ki ülkemizin her karış toprağına, şehitlerimiz pahasına kızıl yıldızlı bayrağımızı dikeceğiz. Kahrolsun Faşizm, Yaşasın DEVRİMCİ SOL, Yaşasın SİLAHLI DEVRİMCİ BİRLİKLER"

Devrimci tutsakların çağrısına yanıt verelim

Devrimci tutsakların "Devlet Terörüne Karşı Set Oluşturalım" çağrısıyla İstanbul Sağmalcılar, Ankara, Buca, Malatya, Nevşehir, Çanakkale, Konya, Bursa ve Gaziantep Cezaevleri'nde sürdürdükleri dönüşümlü ve süresiz açlık grevleri dördüncü haftasına girdi.

Tutsakların mahkemeleri boykot, duruşma salonlarında protesto eylemleri, çeşitli kuruluşlara mektup-dilekçe yollanması gibi etkinlikleri de sürüyor.

Bursa'da daha önce DEVRİMCİ SOL tutsaklarınca başlatılan açlık grevine KUK, Kawa ve TKP/ML davalarından tutsaklar da katılırken, Aydın E Tipi Cezaevi'ndeki DEVRİMCİ SOL davası tutsakları da 13 Aralık'ta açlık grevine başladılar.

14 Aralık'ta İstanbul DGM'de 1 Aralık'ta Malatya DGM, 11 Aralık'ta İzmir DGM'de yapılan duruşmalarda DEVRİMCİ SOL tutsakları okudukları savunma ve dilekçelerde, infazları, "kayıp"ları, Kürt halkı üzerindeki katliamları protesto ettiler. Malatya DGM'deki duruşmada "Dışarıda analarımızın yükselen sesine sesimizi katarak tüm baskı-terör uygulamalarına karşı haykırıyoruz: bizi yıldıramazsınız" diyen devrimci tutsaklar, iktidarın baskı-terör politikalarının bir biçimi olan DGM'lere yönelik protestolarını dile getirmek için de duruşma salonunu terk ettiler.

Devrimci tutsaklar, devlet terörüne karşı cezaevlerinde başlattıkları protesto eylemlerini bulundukları, ulaşabildikleri her alana taşıyorlar. Mahkeme salonlarında, adliye koridorlarında, hastanelerde işkenceciler, katliamcıları, sloganlarıyla, pankartlarıyla, dilekçeleriyle teşhir ediyor, devletin gerçek yüzünü sergiliyorlar.

Savaşımız komutanlarımızdan ne bekliyor?

Aşağıdaki yazı DEVRİMCİ SOL Dergisi'nin 6. sayısından alınmıştır.

Cavit ÖZKAYA

Hasan ELİUYGUN

Ali Rıza KARAGÖZ

Nazmi TÜRKCAN

Vehbi MELEK

Bir savaşta komutanların önemi yadsınamaz. Komutanlık bir anlamda "yok"u "var" eden, "olmaz"ı "olur" kılan bir yaratıcılıktır. Komutanlarımız savaşımızın bu noktaya gelmesinde önemli pay sahibi oldular.

Savaşımızda önderliğin çizdiği strateji ve taktikleri pratik yaşamda şekillendiren kurmaylığın bir parçası da SDB ve kır gerilla birlikleri komutanlarıdır.

Savaş kurmayımız olan örgüt önderliği ve askeri komite ile komutanlar arasındaki uyum ve teorik-pratik alışveriş başarılarda, zaferlerde en büyük pay sahibidir. Bu noktada savaşın pratik yöneticileri olan komutanların savaşı kavrayışı ve savaşla bütünleşmeleri önem kazanmaktadır.

Savaşımızın daha üst boyutlara sıçratılması ve her geçen gün büyüyen görevlerin üstesinden gelinmesinde komutanlarımıza büyük pay düşmektedir. Savaşın bugünkü gerekliliklerinin kavranmasından yeni savaşçıların ve komutanların yetiştirilmesine kadar komutanlarımızın pek çok asli görev ve sorumlulukları vardır. Bunların layıkıyla yerine getirilmesi tarihsel-siyasal misyonumuza layık olup olamayacağımızın da göstergesi olacaktır. Ve biz bu noktada, komutanlarımıza güveniyoruz. Bu güvenimiz nedeniyledir ki, var olan eksikliklerin de aşılabileceğinden kuşku duymuyoruz.

Kitleler açısından çekim merkezi olan bir mücadelenin yürütülüşünde, gerilla savaşımızın pratik yöneticileri komutanlarımızın kararlılığı, yaratıcılığı, üretkenliği, atılganlık ve cesareti, kısacası savaşla bütünleşmeleri savaşın kaderini tayin etmede oldukça önemlidir.

Yetişmiş savaşçı ve komutanlara ihtiyacımız her geçen gün artmaktadır. Bunu karşılayacak olan bir üretkenlik gereklidir. Oysa bugün açısından bakarsak çabaların yeterli olduğu söylenemez. Gerek savaşçıların eğitimi ve sürecin görevlerini yüklenebilecek tarzda hazırlanmaları noktasında, gerekse komutanların savaşı kavrama ve uygulama tarzlarında eksiklikler vardır.

Savaş geliştikçe taktikler kadar, hareket tarzları, konumlanma ve hedefler de değişir, yeni biçimler alır. Bu yenilenme, savaşla bütünleşmiş, savaşı kavramış bir komutan için çok zor değildir. Esas sorunu kavrayan bir devrimci açısından, pratik güçlükleri aşmak biraz zaman, sabır ve emekle her zaman mümkündür. Asıl zor olan savaşın ciddiyetini ve kendisinden bekleneni kavramamış olan savaşçı ve komutana adım attırabilmektir.

Düşmanın saldırılarına cevap verdiğimiz oranda hem atacağı adım ve programları, hem moralini bozmak mümkündür. Aksi takdirde faşizm, elinde tuttuğu bir milyonluk militarize güçle devrimci örgütlenmenin taktik plandaki eksikleri üzerine oluşturduğu programını uygulama şansını elde edecektir. Oysa biz hareket tarzımızı, konumlanışımızı yenileyip hedeflerimizi büyüttükçe düşman dengesizleşecek, moral kaybı derinleşecek, plansız-programsız biçimde saldıracaktır. Düşmanın dengesiz saldırıları sonuç alamaz. Bu nedenle saldırılarımız düşmanın moral kaybını derinleştirmeye ve dengesini bozmaya yönelik olmalıdır. Bu, bulunabilen her türlü araçla ve her an savaşmakla, savaşa yeni katılımlarla olur.

Komutanlığın rolü burada da ortaya çıkar. Bir komutan savaşmak için uygun koşullar, fırsatlar ve tam donanmış bir birlik vb. beklemez. O koşulları da, fırsatları da, silahları da bulur, yaratır. Tarihte ezilenlerin hiçbir savaşı baştan sona uygun koşullar ve mükemmel silahlarla yürütülmemiştir. Ve zaten gerillanın mantığı da budur. Kaldı ki, bugün birçok ülkede gerillanın koşullarıyla kıyaslandığında araç-gereç vb. açısından ciddi bir sorunumuzun olmadığı da görülür. Bunları en yaratıcı biçimde kullanmak kadar elde olanları artırmamız, var olan yöntem ve araçlarımızı geliştirmemiz de gerekmektedir.

Öngörü, ciddiyet ve atılganlık bir komutanın en belirgin özellikleri olmalıdır. "Yok"u "var" eden, "olmaz"ı "olur" kılan bir yaratıcılık olmalıdır. Savaşın kesintisizliği ve sıçramalı gelişimi bu özelliğimizin gelişkinliğine bağlıdır. "Eski"de takılıp kalan, atılımcı bir ruhtan uzaklaşan, dinamikleri körelmiş biri savaşı geliştiremez. Tam tersine dinamik, atılgan ve kendini sürekli yenileyen, daha büyük görevlere aday savaşçı ve komutanlara ihtiyaç vardır. Komutanlarımızın her biri Hasan, Cavit, Nazmi, Ferit, Vehbi gibi "askeri kurmay olma"yı önlerine hedef olarak koymalıdır. Bu noktada Vehbi tüm savaşçılarımızca örnek alınması gereken SDB komutanlarımızdandır. Yeni görev yerinde kısa sürede atılım yapan, verilen her görevden alnının akıyla çıkan, düşmana vurmak için fırsat üzerine fırsat yaratan, başarılar peşinde koşan, coşkulu ve kendine güvenlidir. Böylesi bir coşku, kendine güven ve atılganlığın başaramayacağı şey yoktur.

Savaş Ferit'lerin, Vehbi'lerin, örgütünün kararını duyar duymaz harekete geçen Şerafettin Şirin gibi komutanların omuzlarında yükselmektedir.

Atılganlığın yanı sıra özdisiplini, ilkeli-kurallı yaşamı içselleştirmek de savaşın acımasız olduğu günümüz koşullarında hayati bir önem taşımaktadır. Düşmanın vurduğu darbelerin hemen tamamının bizim disiplinsizliklerimizden, savaş ilke ve kurallarını ihlal etmemizden yararlanma biçiminde gelişmesi konunun önemini göstermektedir. Faşist komiser Ömer Çakır'ın cezalandırılması eyleminde SDB komutanımız Ali Rıza Karagöz'ün şehit düşmesi, kendine güven gibi olumlu bir özelliğin ilke-kural ihlaline vardırılmasının sonucu oldu ve ağır bir bedel ödedik. Savaş bu türden ilke ve kural ihlallerini affetmeyecek kadar acımasızdır.

Bizim disiplinimiz dışarıdan dayatılan bir disiplin değildir. Che, iç disiplinin amacının *"bireyin tam anlamıyla mükemmelleşmesi"* (1) olduğunu vurguluyor. Faşist devlet mekanizmasının, korku ve cezalandırma ile yarattığı "dış disiplin"e sahip militarist güçleri karşısında yine Che'nin sözleriyle *"inançtan doğan tam bir iç disipline sahip"* (2) bir gerilla ordusu haline gelmeyi yakın hedef olarak önümüze koyuyoruz. O halde kır ve şehir gerilla birliklerimizin disiplini içselleştirmeleri, ilke ve kurallara tam bağlılıkları savaşımızın yeni aşamalar kaydetmesi için hayati bir görevdir.

İç disiplinin yanı sıra sağlam bir moral de şarttır. Che, morali ahlaki ve kahramanlık anlamında ikiye ayırıyor. *Ve "bir silahlı grubun mükemmel olabilmesi için bu iki tip moralin birleştirilmesi gerekir"* (3) diyor.

Kelimenin tam karşılığı olarak ahlakın korunmasını *"askerin katılaşması için önemli bir etken"* (4) sayan Che'nin bu tanımını devrimci değerlere sahip çıkılmasını da ekleyerek genişletebiliriz. Savaşçılarımızın ahlaki anlamda moral sorunu olmadığı, yaşamları ile örnek oluşturdukları biliniyor. Ancak savaş gelişip gerilla ordusuna kitlesel katılımlar oldukça bu konudaki eğitim daha bir önem kazanacaktır.

"Kahramanlık anlamında moralse, savaşın gücü ve askerleri en olağanüstü yiğitçe eylemleri başarmaya götüren son zafere ve davanın doğruluğuna inançtır."(5)

Kahramanlıklar yarattığımız savaşımızda zaman zaman tersi örneklerin yaşandığına da tanık oluyoruz. Kahramanlık ve korkaklık savaşın iki yüzüdür. Kahramanlık ve korkaklık savaşta birbirine dönüşebilir. Korkaklığı da savaşın nesnelliği içinde ele almak gerekir. Bu olguyu sadece kişisel boyutuyla açıklamaya çalışmak eksik kavrayışa yol açar. Bu nedenle devrim ve karşı-devrim saflarındaki gelişmeler, savaşçıların geneldeki morali ve kimi başarısızlıklar vb. korku ya da cesaretin kişide egemen olmasında etkide bulunurlar.

Kişisel ya da dış nedenlerle korku savaşçıya hakim olmaya başladığı noktada, en basit eylemleri gerçekleştirmek bile riskli hale gelir. Korku, savaşçıyı kemiren, elini kolunu bağlayan, savaşı dar bir alana hapseden bir olgudur. Savaşçı bir grupta en tehlikeli olanı ise komutanın korkmasıdır. Clausewitz, bir komutanın cesaret eksikliğini şöyle anlatıyor: *"Kendi cesareti başkalarının cesaretini körüklemeye yetmezse, (...) tehlikeden kaçan ve utanç nedir bilmeyen hayvan tabiatının bataklıklarına saplanacaktır."*(6)

Bir komutanın korkusunun esiri olması grubun felç olması demektir. Korkak bir komutan kendisi savaşma gücünü ve yeteneğini kaybettiği gibi, grubu da savaştırmaz. Savaşın kıyısında dolaşır ve tabii savaşmamanın sonucu olarak gelişim sağlayamaz ve grubu imhaya götürür. Bir savaşçı için savaşmamak ölüm ve imha ile eş anlamlıdır. Grubunu savaştırmayan, savaş için eğitmeyen bir komutan mücadeleye verebileceği en çok zararı verir; öyle ki, savaşma isteği ve coşkusu ile dolu savaşçıların önünde bir engeldir artık.

Komutanlarının yeterince cüretli ve atılgan savaşmadığını, hatalar, disiplinsizlikler yaptığını gören savaşçılarımızın komutanlarını zorlama, eleştirme görevleri vardır. Örgüt merkezinin sunduğu programı hayata geçirmeyen, görevlerini savsaklayan bir komutanı eleştirmek her savaşçı için devrimci bir görevdir. İlkeli, sorumlu davranıp, korkusuzca savaşanlar, kim olurlarsa olsunlar korkak, disiplinsiz, sorumsuz ve sadece kendini düşünenleri yargılama hakkına sahiptirler. Bunu yerine getirmeyenler aynı suça ortak oluyor demektir.

Korku ya da cesaret eksikliği yenilebilir bir duygudur. "General Korku"yu yenmenin yolu düşmanın üstüne üstüne gitmektir. Savaşta *"belki şansımız olur da bugünü atlatırız denmez. O* (asker -b.n.) *savaşı bilmelidir."* (7)

Bir komutan birlik üyelerini yakından tanımalı, onların ruh halini hissetmeli, birliğin moral, coşku ve savaşma gücünü artıran bir ilişki ve yaşam tarzı tutturabilmelidir. Savaşçılara A'dan Z'ye her şeyi öğretme ve eğitme faaliyetine süreklilik kazandırmalıdır.

Komutanlarımız programlı çalışmalı, önüne hedefler koymalıdır. Programsız, hedefsiz çalışan, günübirlik faaliyet örgütleyen, düzenli istihbarat çıkarmayan bir komutan örgütün emir ve talimatlarını, günün görevlerini yerine getiremez, bekleneni veremez. Ve mücadele bir şeyleri dayattığında bu kez acele edilerek iyi düşünülüp örgütlenmemiş zorlama eylemler gündeme gelir ki, bu da yarar yerine zarar verir. Böylesi eylemlerdeki başarısızlıklar savaşçıların moralini bozar. Hareketin prestij yitirmesine yol açar.

Biz, savaşı kırda ve kentte yaygınlaştırmak, gerilla ordusu ve milis kuvvetleriyle birleşik devrimci savaşta yeni ufuklar açmak istiyoruz. Ülkemizin iç dinamikleri ve halk potansiyeli buna elverişlidir. DEVRİMCİ SOL'un yöneticileri, birlik komutanları, savaşçıları ve üyeleri... bir bütün olarak bu perspektifle hareket ettiklerinde bu hedefe ulaşmak sanıldığı kadar zor ve uzun bir sürecin işi olmayacaktır. ✪

Dipnotlar:

(1) Savaşçıya Pratik Öneriler, Yar Yayınları sf. 25
(2) age sf. 24
(3) age sf. 22
(4) age sf. 22
(5) age sf. 22
(6) Savaş Üzerine, Clausewitz, sf. 93-94
(7) Moskova Önlerinde, Aleksandr BEK, sf. 171

Pusula

Hükümet, bir yıl içinde verdiği hiçbir sözü tutmadı

İktidarın hedefleri karavana

Hedeflerinin önemli kısmını birinci yılın sonunda gerçekleştireceğini, beş yüz gün içinde de ülkeyi düzlüğe çıkartacağını vaat eden, bunun için protokoller hazırlayan iktidarın verdiği bütün sözler lafta kaldı.

İktidar 1992'yi tüketerek atlattı. Buna rağmen hazırladığı 1993 yılı bütçesinde ülke ekonomisine ilişkin "hedefi 12'den vuracak" rakamları alt alta sıralamaktan geri durmadı. Bununla da, 1993 yılında "ekonominin belini doğrultacağız" mesajı vermeye çalıştı. Pabucunu dama attırmamak için keyifli bir tablo çizdi. Ancak, 1993'ün gelişinin 1992'den belli olduğu gerçeğinin üzerini örtemedi. Çünkü artık herkes onun ne mal olduğunu anladı.

ENFLASYON-Bugünkü hükümetin ayaklarına iktidar taşlarını döşeyen vaatlerinin belki de en önemlisi halkı canından bezdiren enflasyonu "% 10'lara çekeceğiz" sözüydü. Bu vaadin foyası çok çabuk ortaya çıktı. Hükümetin ilk günlerinde % 66.5 olan enflasyon oranı, şimdilerde % 70'lerin üstüne çıkarken, Demirel enflasyon canavarıyla baş edemediklerini açıkça itiraf etti. DİE bile bir yıllık enflasyon oranını % 69.2 olarak gösterdi. Çiller'in "Yüksek faizle enflasyon bağdaşmaz" demesine rağmen banka faizleri % 75'lere vardı. Bunu hatırlatanlara Demirel'in verdiği cevap ise "sabır, sabır, sabır" oldu. Oysa hükümet, iktidara gelirken "enflasyon oranını 1992'nin sonunda % 42'ye" çekeceğini söylemişti. Tabii bu söylenenlerin hiçbiri olmadığı gibi, gerçek enflasyon oranı artık hesaplanamıyor bile. Çünkü sonuna kadar açılan para musluğu, enflasyonun üzerine körükle gitmeye devam ediyor..

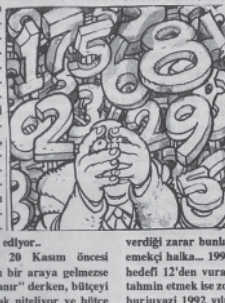

BÜTÇE-Demirel, 20 Kasım öncesi "Bütçenin ikiyakası bir araya gelmezse elimiz kolumuz bağlanır" derken, bütçeyi devletin yakası olarak niteliyor ve bütçe açıklarını hale yola koyacaklarını söylüyordu. Tabii bu yalanın hükmü de yatsıya kadar sürmedi. Resmi açıklamalara göre, 1992 yılı içinde bütçe açığı 60 trilyon lirayı buldu. Hedefinen açık ise 32 trilyon liydı. İktidarın 1993 yılı için öngördüğü 57 trilyon liralık bütçe açığı hedefi ise, "yalandan kim ölmüş" sözünü akla getirmekten başka bir işe yaramıyor. Çünkü devletten daha devletçi ekonomistler bile, bu hedefin en az 100 trilyon lira civarında olacağını hesaplıyorlar.

DIŞ BORÇ-Toplam dış borç miktarı 60 milyon dolara ulaştı. Dış ve iç borç birbirini besleyerek, beraberce semirdiler. Hükümet, Aralık ayından itibaren 500 milyon dolar borç aramayı kararlaştırdı. Gelirinden fazla harcayan devlet, açığını kapatmak için, her zaman olduğu gibi, iç ve dış borçlanma yolunu seçince, dünyanın en borçlu ülkeleri sıralamasında Afrika ülkelerinin ardında yer aldık. Dövizin Türk lirası karşısındaki keyfine ise diyecek yoktu. TL ile adeta dalga geçen Dolar, Demirel'in "üzerine çıkmaz" dediği rakamlara güldü geçti. Bir yıl içinde Dolar Türk lirası karşısında % 55, Mark ise % 52 oranında değer kazandı.

İŞSİZLİK-1992 işsizliğin eksilmediği, arttığı bir yıl oldu. Ülkedeki işsizlerin sayısı 5 milyonu aştı. "İşsizlik sigortası" vaadinin ise artık esamesi bile okunmuyor. "İşçiye, memura ILO standartları getireceğiz" lafı da ağza çalınan bir parmak bal bile olamadı. İşçi kıymıları 1992 yılının "gözdesi" oldu. Emekçi kesimlere "örgütlenme hakkı" konusundaki "gelişmeler" ise, gülünüp geçilecek bir şey olmaktan öteye gitmedi.

YATIRIMLAR-"Telefonsuz köy kalmadı", "On binlerce kilometre yol yaptık", "altıyapı yatırımlarını hızla artıracağız" lafları rakamlar karşısında kesin bir yenilgiye uğradı... 1992 yılı içinde yatırımlar % 0.2 düzeyinde kalırken, tüketim ise % 7.4'e yükseldi. Yani hükümetin söylediğinin aksine, yatırımlar canlanmadı, tersine tüketim pompalandı. Tüketim ve yatırım oranları arasındaki böyle bir farktan çıkarılacak en yalın sonuç ise yaşamın da aynı oranda pahahlaştığıdır.

KAMU AÇIKLARI-Kamu kesimi açığı % 8.8 olarak öngörülmüştü. Bu oran şimdi % 12.6 civarında. Kamu kesimi açıklarının esas olarak emekçi halka konan vergilerle kapatılmaya çalışıldığı göz önüne alındığında, bunun önemi ve sonucunda neler olacağı daha iyi anlaşılır. Nitekim, herkesten vergi alacağız demagojisiyle piyasaya sürülen "vergi reformunun" öngördüğü en önemli nokta, KDV oranlarının ve ücretlerden kesilmesi alınacak vergilerin artırılması oldu.

İşte hükümetin 1992 yılında ekonomiye verdiği zarar bunlar; tabii ekonominin de emekçi halka... 1992 yılı içinde ekonomide hedefi 12'den vuranlar da vardı! Bunları tahmin etmek ise zor değil. Örneğin tekelci burjuvazi 1992 yılında hedeflediği cirolarını tamamına ulaştı. Hatta Koç, Sabancı, Eczacıbaşı, Çukurova, Yaşar gibi gruplar bu cirolarını ikiye katladılar. Sadece bu beş grubun 1992 yılı ciroları ise ülke bütçesinin yarısını aştı. İktidar herkese felaket getirmemişti. Zaten onun da bütün işi yoksuldan ahp zengine vermekti. O yüzden "ekonominin rayına oturtulmasına" pek "zaman bulamazken" bir kez daha "kedinin boynuna ciğer asılmayacağını" göstermiş oldu.

Her geçen yıl daha fazla batıyorlar. Ne enflasyonu aşağıya çekebiliyorlar, ne liranın başaşağı yuvarlanışını durdurabiliyor, ne iç borçlarını kapatabiliyor, ne de dış borçlarının tırmanışının önüne geçebiliyorlar. ANAP'a ekonomiyi batırdı diye veryansın edenlere, şimdi tüm halk veryansın ediyor. Rakamlarla oynayarak, istatistikleri istedikleri gibi yorumlayarak, sayıları abartarak pembe tablolar çizmeye kalkanları çarşı-pazar yalanlıyor. Ekonomileri battıkça batıyor ve çare bulamadıkları kriz, sadece hükümetlerin değil, düzenin de ömrünü yiyip bitiriyor.

Kövlüye Osmanlı düzeni

■ *Demirel, "benim köylüm", "benim çiftçim" dediği insanların mallarına, üç-beş milyonluk borçlarını ödemediler diye el koyarak, onları Osmanlı düzenine geri döndürüyorlar, "ayağını üzengiden indirmiyor"...*

Köylüye sahip çıkarak, onların hepsine "benim" diyen, kırsal kesime ve köylüye ilişkin vaatlerinin hepsini unuttu. "Köylüsünü" iki eli böğründe bıraktı. Kırsal kesimin yoksul emekçilerini hallaç pamuğu gibi bir kenara atan iktidar, "vatanın topluğne başı kadar yerine" bile Osmanlı düzenini layık gördü.

"Köylünün kredi faizlerinin affedilmesi", "köylüye ucuz girdi sağlanması", "destek alım fiyatlarının yükseltilmesi", "devletin köylüye olan borcunun ödenip bitirilmesi" laf kalabalığından öteye geçemedi. Bunlar bir yana, kırsal kesime ilişkin gerçekleştirdiği bütün uygulamalarda, halka "vaatlerin ipiyle kuyuya inilmeyeceğini" açıkça gösterdi... Elli küsur senedir yaptığı gibi, yine bildiğini okudu. Bildiği ise, kısaca yoksul halkın "belini bükmekten" ibaretti.

İktidar, seçimlerden hemen sonra, Erzurum, Erzincan, Kars, Ağrı, Bayburt, Gümüşhane ve çevrelerinde köylülerin Ziraat Bankası'na olan kredi borçlarının geri ödenmemesini ileri sürerek, köylünün toprağını, hayvanını ve iş araçlarını haczetme uygulamasını bugün de devam ettiriyor. 3-5 milyon liralık borçları için köylünün mallarına el konarak, yediemine teslim ediliyor. Buna göre ise, köylünün elindeki mallar ve toprak devletin sayılarak zilyet hakkı köylünün elinden alınıyor; mülkiyete ilişkin tasarruf hakkı ise devlete bırakılıyor. Bütün bunları yaptıktan sonra da, alay edercesine el konulan üretim araçlarını köylünün kullanabileceği söyleniyor. Bugün kesin veriler olmamakla birlikte, yaklaşık üç bine yakın köy ve beş bine yakın köylü bu uygulamadan nasiplendi. Tabii bu da köylüye, "ölme sürün" demekten başka bir anlama gelmiyor.

Devlete trilyonlarca liralık vergi borcu olan tekelci burjuvaziden bir kuruş dahi alamayan iktidar, sıra yoksul köylüye gelince alacağına kuzgun kesiliyor. Bütün bunları yaparken de, "Osmanlının ayağı üzengide gerek" atasözünü mahcup etmiyor.

Ekonomi dünyası

Temel gıda maddeleri, 1992 yılında adeta zam rekoru kırdı. Bunların içinden ekmek % 94'le ilk sırada yer aldı... Ekmeği ortalama % 70'te et, % 35'le süt ve % 60'la beyazpeynir adım adım izledi...

Son bir yıl içinde vergi kaçıranların sayısı bir milyonu aştı. Ücret ve maaşla çalışıp vergisini peşin ödeyen emekçi halk dışındakilerden vergiler toplanabilse, bütçe yaklaşık 20 trilyon lira fazlalık verecek.

İktidar büyük şehirleri "zengin şehirleri"ne dönüştürmek için elinden gelen çabayı esirgemedi! İstanbul'da yaşayanlara vergi konsun mu, konmasın mı tartışmaları arasında, İstanbul'da suyun metreküp fiyatı % 75 oranında arttı.

Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı Tansu Çiller, TÜSİAD'ı ziyaret ederek, Sabancı, Koç ve diğer yönetim kurulu üyeleriyle görüştü. Görüşmenin ana konusu "özel sektöre daha çok kaynağın aktarılması" üzerineydi.

Devlet vergi politikalarıyla burjuvaziye kaynak aktarmayı sürdürüyor. Kurumlar Vergisi'nin toplam gelir vergileri içindeki payı, son beş yılda % 50 oranında azaltılırken halktan alınan vergi oranları aynı sürede yaklaşık % 45 oranında artırıldı.

İÜ İktisat Fakültesi İstatistik Araştırma Merkezi Müdürü Kayıhan Özoğuz, "İstanbul'da işsiz yok" diyerek, kraldan daha kralcı olmanın güzel bir örneğini verdi. Çünkü Demirel bile toplam 5 milyon işsiz olduğunu söylüyor.

Örnek yöneticile

önetici, devrimci mücadelenin geliştiği ve yeni bir sıçramanın eşiğinde olduğu yaşadığımız günlerde tartışmalarda en çok sözü edilen kavram oluyor. Dönüp dolaşıp iş yöneticilikte düğümleniyor. Gerçekten de dün yüzlerken bugün binler savaşa katılıyor ve binler savaşa katılma arzusuyla yanıp tutuşuyor. Ne faşizmin psikolojik savaş yöntemleri ne açık infazları, gözaltında kaybetmeler ne de katliamları devrimci saflara bu akışı durduramıyor. Mücadele inanç ve inatla sürdürüldükçe ve sürekliliği sağlandıkça düzenle barışık olmayan yüzlerce binlerce dürüst, onurlu, namuslu insan savaşma arzusuyla devrimci saflara akıyor. Mücadele ne kadar darbe yerse yesin kesintisiz bir süreç izliyorsa, daha güçlü bir çekim alanı haline geliyor. Açıkçası üretkenliği ve katılımı büyüten bizzat mücadelenin kendisidir. Bir yandan mücadele yeni katılımların savaşma gücüyle büyüyor, diğer yandan karşı-devrimin saldırıları en değerli kadroların ve yöneticilerin kaybedilmesine de yol açıyor. Bunun için savaşan bir gücün başlıca sorunlarından birini yönetici yetiştirme, boşalan yöneticilerin yerini doldurma sorunu oluşturuyor. Bugün binler, on binler devrimci hareketin peşinden koşuyor, saflar kabarıyor. İş, bu binleri çekip çevirmeye, savaşa katıp yönlendirmeye gelince zorluklar başlıyor. Yönetici, komutan sıkıntısı baş gösteriyor. Onlarca değerli insan kaybedildi, yüzlerce insan tutsak düştü. Ama devrimci saflara binler katıldı. İnsan sıkıntısı diye bir sorun hiçbir zaman yaşanmadı. Mücadelenin üretkenliği oligarşiyi bile şaşkına çevirecek düzeydedir. Ve artık devrimci hareket giderek halkın içine oturmaya başlamıştır. Böyle bir dönüşüm fazlasıyla yönetici ihtiyacı doğuruyor. Lenin'in söylediklerinin değeri daha iyi anlaşılıyor. "Hiç insan yok ama yine de çok insan var. Çok insan var, çünkü işçi sınıfında ve toplumun gittikçe farklılaşan tabakalarında karşı çıkmak isteyen huzursuz kişilerin sayısı her yıl biraz daha artıyor. Aynı zamanda hiç insan yok, çünkü bütün güçleri, hatta daha önemsizlerini bile işe koşacak geniş, düzenli birlikte eylemleri örgütleyecek usta örgütçülerimiz yok."

Savaşı büyütecek ve yaygınlaştıracak olanlar yönetici kadrolardır. Yeni yöneticilerin yetiştirilmesi ve savaşın başında yer alması bunun için ayrı bir önem taşıyor. Sadece yöneticilere sahip olmak da bir noktadan sonra yetmiyor. Savaş geliştikçe buna ayak uydurmada ve artan yükü omuzlamada başarı gösteremeyenlerin yönetici olarak hiçbir değeri kalmıyor. Her şeyin değiştiği gibi yöneticilerin de değişmesi, sürekli savaşın karmaşıklığı içinde kendilerini yenilemesi gerekiyor. Yöneticiliğin en zor yanlarından birisini bu oluşturuyor.

Yönetici kendini sürekli yenileyen, dönüştüren savaşın gelişimine ayak uydurmasını bilendir. Yöneticilik devrimci hareketin değişmez sorunudur.

Savaşın yeni biçimler kazanarak geliştiği ve partileşmenin eşiğinde olunduğu bir süreçte, doğal olarak yöneticilerden ve komutanlardan beklentiler de artmaktadır. Yönetici ve komutanlar bu beklentiye cevap verebildikleri oranda mücadele bir nitelik sıçramasını da kısa bir sürede ve daha az kayıpla gerçekleştirecektir. Bu nedenle, yönetici ve komutanlar omuzlarındaki yükün daha da arttığının, mücadele tarihimizde önemli bir misyonla yükümlü olduklarının bilinciyle hareket etmelidirler.

Yönetici olmanın her konuda yeterlilik anlamına gelmediği biliniyor. Bununla birlikte yönetici görevlerde bulunanlar kendilerini geliştirme ve yenileme sorunları olmadığı gibi bir düşünceyi kafalarından kovmalıdırlar. Bir önceki süreçte yeterli ve yetkin olan bir yönetici, komutan, savaşçı bir sonraki sürecin gerisinde kalabilir. Buna yol vermemek için yenilenme ve dönüşüm yöneticilerden başlamalıdır.

Yönetici aynı zamanda her konuda örnek olabilmektir. Ne kadar mükemmel bir anlatıcı olursa olsun, anlattıklarını yaşama geçirmeyen bir kimse yönetici de olsa saygınlığını ve inandırıcılığını yitirir. Yönetici her şeyden önce yaşamını devrimcileştirerek öğretendir. Halk ilişkisinden kadrolara kadar herkes yönetici insanları yakından gözlemler ve sezgileriyle de bir "not" verir. Bir anlamda yönetici sürekli gözaltındadır.

Yöneticilik Yönetmeyi Bilmektir

Devrimci mücadele yöneticilik örnek ve önder olmaktır. Yapılması gereken görevlerin en iyi şekilde ve zamanında yerine getirilmesinin yanında, sorumlu olunan alan, birim ve insanları aynı yönde motive edip harekete geçirmek, ideal bir ifadeyle örgüt merkezi gibi düşünmektir. Kendine güvenli, ilkeli, güçlü ve cesaretli olmak, disiplinli davranmak, çevresine moral aşılamak, kolektivizmi esas almak ve zamana değer vermenin yanı sıra günlük işler içinde kaybolmamak, geneli gözden kaçırmamak, bütün bu olumlu özelliklere doğru gelişme göstermektir yöneticilik. Kısacası yöneticilik, yönetmeyi bilmektir.

Bir devrimci için yönetmenin hem kolay, hem de zor yanları vardır. Kolaydır, çünkü kendini sorumluluk ve görev bilinciyle donatmış bir devrimci emek verdiği, öğrenmeye açık olduğu oranda bilmiyorsa da yöneticiliği öğrenebilir.

Yöneticilik emekle ve kendini dönüştürme yönündeki eğilimle kazanılabilir bir özelliktir. Yöneticilik aynı zamanda zordur da; çünkü yaşamın her anında örnek olmayı, siyasi öngörüyü ve önderlik yapmayı gerektirmektedir.

Mutlak olmamakta birlikte her devrimci, yönetici potansiyeli taşır. Yapılması gereken bir potansiyelin açığa çıkarılması ve şekil verilmesidir. Devrimcilik gibi, sıradan olmayan bir görev ve yaşam tarzına karar veren her devrimci, egemen sınıflar tarafından yönetilmeye ve egemen ideolojinin yönlendiriciliğine karşı çıkmakla yönetici fonksiyonlarının bir kısmını içinde taşıdığını göstermiştir. Ama bu herkesin yönetici olacağı anlamına da gelmez. Kişi inancı, davaya bağlılığı, fedakarlığı ve devrime katkılarını artırma isteği oranında yönetici olabilir. Elbette ki, bunda kişinin gelişimi ve bazı yeteneklerinin gerekliliği de hesaba katılmalıdır, ancak insanın doğasal özelliklerinin de değişebileceğini kabul ettiğimiz gibi, biz Marksist-Leninistler yetenek denen şeyi eğitimle açığa çıkarmanın ve geliştirmenin de olanaklı olduğuna inanıyoruz.

Emek ve eğitimle kazanılabilecek bir özellik olduğuna inandığımız yöneticilik, yönetilen alan, bölge veya birime devrimci strateji doğrultusunda yön ve şekil verilmesi, sorunlara çözüm bulunması, devrimci hareketin politikalarının doğru tarzda uygulanması ve sonuç alınması işidir.

Yöneticilik, birimin, alan ve bölgenin somut koşullarını tahlil ederek örgütlenmekten kadrolaşmaya, günlük pratiği yönlendirmekten bunu genel hedeflere uyumlu hale getirmeye, halkı harekete geçirmekten düşman güçleri etkisizleştirip tecrit etmeye kadar her konuda sorumluluk taşımak ve başarmaktır. Başarı, istenen boyutta değilse bile, en azından başarmak için samimi biçimde yoğun bir çaba harcamaktır.

Yöneticilik süreci ve sürecin gerekleri-ni yerine getirebilmektir. Örneğin bir alanda yoğun bir potansiyel yaratılmış olsa bile, eğer bu kitle örgütlü bir güce dönüştürülemiyorsa ya da savaşın bugünü ve yarınına cevap verebilecek bir niteliğe kavuşturulamıyorsa bu gelişme zaaflı ve geçicidir, aldatıcıdır; burada kalıcı bir başarıdan söz edilemez. Çünkü faşizmin azgın saldırıları karşısında bu kitle örgütsüz, uzun süre dayanamayacağı gibi, böylesi bir süreç pasifizmi de derinleştirebilir. Aynı biçimde, eğer bu alanda temel örgütlenmelerimiz oluşturulamıyor, kadro ve savaşçı yetiştirilemiyorsa bu da kalıcı bir çalışma değildir.

Yönetici Çok Yönlü Düşünmeli Çevresine Örnek Olmalı

Bir yönetici mücadelenin, gelişmenin, olguların sadece bir yanını değil, pek çok özelliğini birlikte değerlendirebilmelidir. Tek yanlılıktan uzaklaşıp çok yönlü bir gelişim seyri tutturabildiği oranda başarı şansı o ölçüde artar. Çünkü tek yanlılık ufuk darlığıdır. Oysa yöneticilik geniş bir ufka sahip olabilmeyi, ileriyi görebilmeyi, olaylara çok boyutlu bakabilmeyi gerektirir.

Yöneticilik aynı zamanda her konuda örnek olabilmektir. Ne kadar mükemmel bir anlatıcı olursa olsun, anlattıklarını yaşama geçirmeyen bir kimse yönetici de olsa saygınlığını ve inandırıcılığını yitirir.

Lenin örnek bir yönetici ve örnek bir önderdi. ya ulaşmasında çok büyük rol oynadı.

Yönetici her şeyden önce yaşamını devrimcileştirerek öğretendir. Halk ilişkisinden kadrolara kadar herkes yönetici insanları yakından gözlemler ve sezgileriyle de bir "not" verir. Bir anlamda yönetici sürekli gözaltındadır. Bunu kelimenin olumsuz anlamıyla da düşünmemek gerekir; çünkü kitleler ve kadrolar önder gördüğü insanı örnek alır. İlk etapta ondan öğrendiklerini uygular. Gözlemlerinin nedeni öğrenme çabasıdır. Bu nedenledir ki, mütevazılık yöneticinin ölçüsünün bir parçası olmalı, öğretirken öğretmen edasından uzak olunmalıdır. Halkın öğretmeni olmadan öğrencisi olmayı bilmek

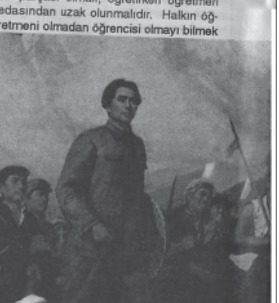

Mao'nun halk savaşını yönetmedeki ustalığı, milye tirmesinde somutlandı.

e ihtiyacımız var

...ecek bir yönetici olmamız, devrimde başarı-

...yönetici olmamız hususunda yeterlilik anlamına gelmediği bilinciyle hareket ettik. Yönetici olmamız, her yönüyle mücadele ve emeğe dayanan bir yönetici olmamız için, Büyük ve yönetici olmak kolay gerçekleşmedi. Büyük ve yönetici olmak, kolay gerçekleşmedi. Yönetici olmak, mücadeleyi ve emeğe dayanan bir

Çin halkının Mao'ya olan sevgi ve bağlılığı, onların önderlerine, yöneticilerine olan güveniydi.

ten kaynağını alarak "olgunluk" görüntüsü altında çürümeyi örgütlerken, savaş koşullarındaki devrimci harekete en büyük ihaneti yapar. Liberalizmin özünde bir sınırı yoktur. Her türlü hata ve eksikliği kabullenmeyi, hoş görmeyi benimseyen bu anlayış başta kendisine karşı liberaldir. Ve olmadık tavizler verir. Liberal bir yönetici başıbozukluğun örgütleyicisidir. Sorunun altında ise kendine güvensizlik vardır.

Sekterlik ise, sonucu dargörüşlülük ve yıkıcılıkta somutlanan ve değişik koşullarda pekala liberalizme dönüşebilen bir yaklaşımdır. Sekter yönetici aslında kendisinden başkasını düşünmez, hiçbir şeyi beğenmez, "herkes kötü bir tek o iyidir"... Sonuçta değerbilmezlik, yıkıcılık-dağıtıcılık gündeme gelir. En iyi insan bile onun yöneticiliğinde verimsizleşir, anlaşmazlıklar ortaya çıkar.

Devrimci bir yönetici için liberalizm ya da sekterlik örgüte ve yoldaşlarına zarar vermektir. Kasıt olmadıkça sorunun temelindeki başlıca neden özgüven olarak algılanır, ancak burada adalet duygusu da etkendir.

Güçlü bir adalet duygusuna sahip bir yönetici yoldaşlarına, başında bulunduğu birime, alana ve hatta yeri geldiğinde kitleye karşı liberal ya da sekter davranamaz, davranmaz. Çünkü o bilinçli bir insandır ve yaptıklarını, yapacaklarını, verdiği kararları kendi adalet süzgecinden geçirmek durumundadır.

Bugün kendi değerlerine, kendi yoldaşlarına adil davranmayan, onlara yapılan saldırılara duyarsız kalıp yeterince sahiplenmeyen, liberal davranan ya da tersi biçimde yıkıcı-dağıtıcı olan bir yönetici ayrı özelliğini gelecekte de sürdürecek, halkın ve devrimin çıkarlarına büyük zararlar verecektir.

Yönetici Çevresine Moral Aşılamalıdır

Devrimci mücadele inişleri-çıkışları, başarıları ve başarısızlıkları ile birlikte yürür. Düşmanın da devrim saflarında moral çöküntü yaratmak için psikolojik savaş taktiklerine başvurduğu düşünüldüğünde, yöneticilerimizin kendilerinin yüksek bir morale sahip olmalarının dahi yetmeyeceği, bu morali bütün bir birime taşımalarının gerekliliği kolayca anlaşılacaktır. Kitlelerin ve kadroların moral durumuna önem vermeyen bir yönetici, kararlarını uygulayamaz, uygulatamaz; cephede moral bozukluğu yaşayan ordu yla büyük zaferler peşinde koşan hayalperest bir komutana benzer.

Moral kaybı ve hatta moral bozgunluğu da gidirilebilir. İşte burada yöneticinin fonksiyonu devreye girer. Gerçek bir yönetici moral kaybını anında hisseder, bunu önlemek için tedbirler düşünen ve bu sorunu, bozguna dönüşmeden tersine çevirip moral üstünlük kurabilen kişidir. Aksi tutum nesnelliğe teslim olmak, nabzı elden kaçırmaktır.

Düşmanın moral bozucu faaliyetlerine karşı politika üretme konusunda da duyarlı olunmalıdır. Bu, aynı zamanda düşmana duyulan kin, iddia ve inat sahibi olmakla da ilgili bir konudur. Düşman "Dev-Sol çökertildi" yaygaralarına hız verirken, gerçekte çökenin faşist iktidar olduğunu göstermek için görevlerine kink, inatla sarılmayan; faşizm yoldaşlarımızı katlederken buna gereken cevabı verme konusunda uykuları kaçmayan yönetici, bilincini ve yüreğini sorgulamalıdır.

Yöneticilerimiz Zamana Değer Vermelidir

Faşist güçlerle zamana karşı yarıştığımız bir süreç yaşıyoruz. Büyük bir potansiyelin sokaklara dökülmesi bizim hızımıza bağlıdır. Ya bu süreci değerlendirerek devrim yolunu kısaltacağız, ya da momenti kaçırıp misyonumuzu yerine getirmemiş olacağız. Momenti kaçırma diye bir alternatifi tanımıyoruz, ancak kimi zaman yöneticilerimizin sürecin özelliklerini tam kavrayamadıklarına ve sanki hız gerekli değilmiş gibi işleri ağırdan aldıklarına tanık oluyoruz. Oysa faşizmin saldırıları karşısında bir saat, birkaç dakika kaybetmek bile pek çok acıya neden olabilmektedir.

Bize hız gerekmektedir. Yöneticilerimiz zamanın değerini kavramalı ve kavratmalıdırlar. Bir işi günlerce, aylarca sürüncemede bırakıp sonunda yapmış olmakta övüneceğimiz bir yan yoktur. "İşte oldu ya" diyenlere "ne kadar zamanda?" sorusunu sormak gerekir. Yukarıdan zorlamalar ve israrlar ile devrimci hareket bir hayli zaman kaybettirerek iş kotaran yönetici işin özünde görevden kaçmakta, kendini ve hareketi kandırmaya çalışmaktadır. Yöneticilik her şeyden önce planlı, programlı çalışma alışkanlığı demektir. Programlanan işleri zamında ve hatta zamanından önce bitirmeyen yöneticiler hareketin gelişimini engellemektedir. Herkesin, her birimin işleri gecikmeli olarak yaptığı bir örgütlenme düşünülebilir mi?

Kimileri, bulundukları alanda kendi statülerini devrimci harekete dayatmaktadırlar. "İstenen şeyler belirlenen programa göre değil, bizim koşullarımıza göre, şu kadar zamanda ve ancak şu şekilde olabiliyor" şeklinde "bu alanı ben bilirim" dayatmacılığı ile karşılaşabiliyoruz. Bu tür bir davranış suçtur. Böyle yöneticilerin "şu iş neden olmuyor", "Hareket neden şunu da yapmıyor" diye sormaya hakları yoktur. Herkes önce kendi üzerine düşeni yapmalıdır. Zaten bu yapıldığında "şu neden yapılmıyor" sorularına gerek kalmadığı görülecektir.

Zamanı iyi kullanmak açısından bürokratik yapılardan uzak durmak gerekir. İşleyişimiz sürecin hızına bağlı olarak pratik olmalı, idari işgüzarlıktan kaçınılmalıdır. Basit işleri bile karmaşıklaştırarak gösteriş ve bürokratik işleyişe yönelmenin önüne geçilmelidir. Aksi takdirde, işin içinden çıkmak mümkün olmayacağı gibi, zaman kaybı giderek artar. Örgütlülüklerimiz sağlam, pratik ve sorunu çözmeye dönük olmalıdır. Kimin ne yapacağını bilmediği, herkesin başkasının işine el uzatarak karışıklığa yol açtığı "örgütsüzlük" modeli yerine, kimin nerede, ne zaman, ne işi yapacağının belli olduğu, herkesin inisiyatif sınırının bilindiği, inisiyatif ve yönetim boşluğuna izin verilmeyen basitten karmaşığa bir işleyiş kurulmalı, bunların alternatifleri de yetiştirilmelidir.

Yönetici Kitlelerin ve Kadroların Nabzını Tutmasını Bilendir

Bir birimde kitle ve kadroların nabzının tutulması hem uygun taktik ve politikalar üretmek, hem de pratiğin örgütlenmesi ve doğru istihdam açısından son derece önemlidir. Bu nedenle yöneticilerimiz kitlelerin genel psikolojisi, eğilimi, sorunlara yaklaşımı konularında sürekli bilgi edinmenin yanı sıra, kadroların zaaf ve eksiklerini, gelişmelerini de yakından izlemeli, hangi durumda ne tür davranışlar gösterebileceklerini iyi bilmelidir. Kadroların her türlü sorunuyla ilgilenilmeli, devrimci mücadelede onları üreticilikten, verimlilikten alıkoyan sorunları aşmaları için yardımcı olunmalıdır. Örneğin moral bozukluğu, durgunluk, huzursuzluk ve hatta aşırı coşku gibi ruhsal değişimler yöneticinin gözünden kaçmamalı, nedenlerini öğrenip çözümlemeli ve gerekli tedbirleri almalıdır.

Kapitalist toplum birbirine güvensiz, sorunlarını kendi kendine halletmeye çalışan bireyler yaratır. Devrimci saflarda da bunun izleri tek tek insanlarla şu veya bu oranda görülür. Bu noktada sorunların paylaşımı ve açıklık, devrimci saflarda ancak çaba sarf ederek oluşabilmektedir. Yöneticiler bu çabaya özel olarak önem vermeli, kadrolar yöneticilerini bütün dertlerini paylaşabilecekleri dostu olarak görmelidir. Sadece eksikleri, yanlışları ifade etmek gerektiğinde eleştiri temelinde diyalog(suzluk) geliştiren yönetici, kadroların "iç dünya"larını kendiliğinden gelip açmalarını beklememelidir. Bir kadronun iç dünyasındaki fırtınaları açması için yöneticiyle arasında güven temelinde yakın ve sıcak bir diyaloğun varlığı gerekir. Yönetici bu koşulları yaratmak durumundadır. "Eğer anlatırsam yöneticim ne der" kaygısı ve tereddütü yaşanıyorsa, burada yönetici yeterince güven verememiş demektir. Böyle bir yönetici, kadroların nabzını elinde tutamaz ve bu durum giderilemediğinde yönetici, gerçekte yönetemez.

Kendine güvensizlik, genellikle eleştirileri doğrudan yönetememe, içinde biriktirme durumları yaratır. Eğer yönetici bunları açığa çıkartıcı fırsat yaratamazsa hiç ummadığı bir anda şaşıracağı bir patlamayla karşılaşabilir. Bu patlama bir birikimin sonucu olduğu için, nedeni iyi araştırılmazsa, anlaşılması da zordur. Yönetici o anki bir olay eleştiriliyor sanırken, karşısına çok öncelerden itibaren biriktirilmiş sorunlar, eleştiriler çıkar. Bu tür olaylar da gösterir ki, kadroların ve kitlelerin nabzını elinde tutamayan bir yönetici ne pratiğe hakim olabilir, ne de kitleleri yönlendirme şansına sahiptir.

Yönetici Başarısızlıklardan da Öğrenmelidir

Yöneticinin özelliklerinden biri de başarısızlıklardan bile en çok dersi almak olmalıdır. Olumlu ya da olumsuz her gelişmeden ders çıkarmasını bilmeyen kişi ne kendini ne de başkalarını değiştirebilir. Özellikle olumsuzlukları başkalarına, olumlulukları kendine mal etme gibi basit, egoist davranışlar devrimciliğe yakışmaz.

Yönetici olumluluklarda olduğu gibi, olumsuzluklarda da kendisini terazinin kefesine koyabilmeli, hatalarını tahlil etmeli, "nasıl yapmalıydım" sorusunun cevabını aramalı ve geleceğe ilişkin dersler çıkarmalıdır. Bunu yapmayan bir yönetici yenilenme, gelişme ve geliştirme dinamiğini yitirmiş demektir.

Demokratik merkeziyetçilik anlayışı karar aşamasından sonra mutlak bir itaati gerektirir. Devrimci örgüt tartışma kulübü olamaz ve faşizme karşı savaş koşullarında bitmeyen tartışma toplantılarında zaman öldürme lüksüne sahip değiliz. Tartışmaları gerektiğinden fazla uzatmadan bir karara varmak gerekir ve yanlış görülse de daha sonra eleştiri hakkı saklı kalmak koşuluyla oluşan bir karara mutlak uyulmalıdır. Yönetici bu konuda tavizsiz davranmalıdır.

Yöneticiler hesap sormakta olduğu kadar hesap vermekte de açık ve cesur olmalıdırlar. Başkasından hesap sorarken ölçüsüz olan, sıra kendisinin hesap vermesine gelince, bundan mümkün olduğunca kaçınan yönetici, devrimci yönetici olamaz. Her durumda açık, samimi ve cesur davranan yönetici hem kadrolara güven verir, hem de saygı uyandırır. Hesap vermek yöneticiyi küçültmez. Önemli olan yanlışlardan ve başarısızlıklardan dahi ders çıkartabilmektir. Aksi takdirde, yanlış yapmak ve hesap vermek zorunda kalmak korkusu yöneticiyi

hareketsiz kılar.

Yönetici Disiplin ve Denetimini Asla Elden Bırakmamalıdır

Disiplin ve denetimin özellikle yeraltı yaşamında ne kadar yaşamsal bir sorun olduğu acı tecrübelerle biliniyor. Disiplin konusundaki ilke ve kurallardan verilecek tavizlerin nasıl vahim sonuçlar doğuracağı defalarca acı deneylerle görüldü. Bir örgütlenmede bunların oluşumu ve gelişimi ise, en başta yöneticinin görevidir. Yönetici, ilişkilerin disiplini ve denetimi üzerine sürekli kafa yormalı ve yeni yöntemler geliştirmelidir. Kullanıla kullanıla suyu çıkan ve düşman tarafından da bilinen yöntemlerde ısrar etmek deneyciliğin de ötesinde imha olmak demektir. Siyasi polisin bazı yöntemleri öğrenmiş olması gözde büyütülmemelidir. Devrimci yaratıcılık, yöntem bulmada da sınır tanımaz. Bir konu üzerinde yoğunlaşıldığı oranda yeni yöntem ve araçlar mutlak yaratılacaktır.

Genç ve henüz yukarıda anlattığımız özelliklerini aşamamış kadrolara dayandığı bu dönemde, disiplin sorunu büyük bir öneme sahiptir. Böyle bir süreçte hiç kimse hatasız iş yapıldığını, ilke ve kural ihlali olmayacağını söyleyemez. Bunu asgariye indirmenin tek yolu ise disiplin ve denetimdir. "Bilmiyordum" diye bir gerekçe olamaz. Birimi ve kadroları yeterince denetlemeyen yönetici disiplinsizlik nedeniyle kadro kaybını "bilmiyordum"larla açıklayamaz. Yönetici bilmek zorundadır. Bilmiyorsa neden öğrenmemiştir ve nasıl bir yöneticidir ki, en temel şeyleri bilmemektedir. Yönetici tabir yerindeyse bir "anne" gibidir. Bir kötülük gelmesin diye çocuklarına kol-kanat geren bir annenin koruyucu titizliği, özeni, dikkati ve şefkati yöneticilerimizde de olmalıdır.

Bir devrimcinin kolay yetişmediği bilindiği halde disiplinsizlik nedeniyle kadro kaybına tahammül gösterilemez. Böylesi kayıplara yol açabilecek eksikleri, zaafları önceden görüp önlem almayan yönetici objektif olarak suç işlemekte, örgütüne zarar vermektedir.

Denetim ve disiplin, bir yoğunlaşma, bir yaşam biçimi olarak algılanmalıdır. Bu konularda gevşemelere yer yoktur; çünkü gevşeme imha demektir ve ipin ucu bir kez kaçırıldı mı toparlamak zordur. Denetim ve disipline hem düşmanın kullanacağı açıklar vermemek yanıyla, hem de kadrolaşmanın temel taşlarından biri olarak büyük önem verilmelidir.

Onların tarihteki rolleri, devrimi ilkelerine bağlılıkları ve halklara olan engin sevgilerinde yatmaktadır.

Yönetici Birçok Sorunu Çözerken Esas Olanı Gözden Kaçırmamalıdır

Sınıflar mücadelesinin her alanında, her zaman birçok sorunla karşılaşmak mümkündür. Bunların hepsine birden müdahale etmek zordur. Hatta bu bazen gereksiz yere enerji tüketmek olur. Yönetici bunlar arasında en gerekli olanları, süreci aşmakta asıl rol oynayacak olanı seçmesini ve enerjisini buna yoğunlaştırmasını bilmelidir. Örneğin bir birimde yaygın ilişkiniz olmasına rağmen kadro gücü yetersizdir. Eğer kadrolaşma gerçekleştirilemezse birimin kısa sürede dağılacağı ya da yozlaşacağı aşikardır. Burada ilişkilerin yaygınlığının cazibesine kapılıp kitlesel faaliyetten başka bir şey görmeyen yönetici yanlış yapmaktadır. Yoğunlaşması gereken nokta, gelişmeye açık 3-5 insanın diğerleri arasından seçilerek, bunlar üzerinde yoğun bir eğitim-geliştirme faaliyeti ile kadrolaşma ve yaygın ilişkileri kendi ağı içerisine alacak örgütlenme ağlarının yaratılmasıdır. Pratik faaliyetler bununla iç içe ve buna hizmet edecek tarzda ele alınmalıdır.

Yönetici Hazırlopçuluğa Savaş Açmalı, Yeni Olanaklar Yaratmayı Bilmelidir

Yönetici, birimde doğrudan ya da dolaylı olarak değerlendireceğimiz tüm olanakları keşfedebilmeli, bunları denetim altına alarak bilinçsizce kullanımına ve çarçur edilmesine engel olmalıdır. Ayrıca, bu olanaklardan üst organlar da haberdar edilmelidir.

Birçok olanağın dikkatsizce kullanıldığına tanık olunuyor. İlişkiler de yeterince değerlendirilmiyor. Bu nedenle olanak konusunda üreticilikten çok tüketicilik hakim duruma geçiyor. Bunun başlıca sorumlusu, bu konuda görevlerini yerine getirmeyen, olanakları keşfetmesini ve korumasını bilmeyen yöneticilerdir. Buna yeterli önem verilmediğinden, alt ilişkilerde de bencillik, kendine saklama, kendi bildiği gibi değerlendirme alışkanlığı yaygın oluyor.

Yöneticiler bile ilişkilerin ve bazı olanakların nasıl kullanılacağına dair kafa yormaz ve üstünü de bunlardan haberdar etmezse doğal olarak pek çok sıkıntı doğar. Sorunun bu yanı eksik bırakıldığı gibi çoğu kez hazırlopçuluk ve her şeyi devrimci hareketten bekleme de ciddi bir alışkanlık halini almaktadır. Oysa her birim kendine yeterli hale gelmenin ötesinde, örgüte yeni ilişki ve olanak aktarmak göreviyle yükümlüdür. Yeri geldiğinde bir çöpün bile gerekli olabileceğini, bir "Merhaba"nın nitelikli bir ilişkiye olanak sağlayabileceğini kavratmak yöneticilerin görevidir.

Yöneticilerimiz İlişkilerini Zor Koşullara Hazırlamasını Bilmelidir

Yönetici, ilişkilerini daima en zor koşulları göğüsleyebilecek tarzda hazırlamasını bilmelidir. Bunun için kendine güven sorununun ötesinde, muhtemel zor koşullar karşısında nasıl davranılması gerektiği konusunda kafa açıklığına önem vermelidir. Kuşkusuz zor koşulların göğüslenmesinin en iyi öğrenilebileceği yer pratiktir. Ancak hep kendi deneyini yaşamak, geçmişten, darbelerden, kayıplardan ders çıkarmamak bizim tavrımız olmamalıdır.

Önümüze çıkabilecek sorunlara gerek örgütsel, gerek psikolojik ve düşünsel olarak hazır olmak son derece önemlidir. Burada dikkat edilecek en önemli nokta, hazırlanma derken panik ve ürkütü yaratmamak, tedbir almak adına insanlara güvensizlik aşılamamaktır. Bunlar daima herkesin başarabileceği güveniyle verilmeli ve pratik örneklerle de ispatlanmalıdır.

Kararsızlık Yöneticinin Niteliğine Aykırıdır

Yönetici her zaman "en kötü kararın bile kararsızlıktan daha iyi olduğu" bilincinde hareket etmelidir. Olaylar ve gelişmeler karşısında tüm yüzler yöneticiye çevrilecek, herkes onun bir kararını, işaretini bekleyecektir. Bu durumda öne atılmayan, karar vermeyen, karar verme sorumluluğundan kaçan, muğlak açıklamalarda bulunan bir yönetici sorumsuzca davranıyor, daha baştan yenilgiyi kabul ediyor, örgüte zarar veriyor demektir. Nasıl ki cephede bir komutan bir saldırı sırasında erleri emirsiz bırakamazsa, yönetici de böyledir. Mutlaka karara varmalı ve bunu hiçbir soru işareti, muğlaklık bırakmayacak tarzda formüle ederek ilişkilerine yön vermelidir.

Che iyi bir komutan ve mütevazı yöneticiliği ile yediden yetmişe herkese örnek olurken, yarattıklarıyla da ezilenlere önderlik etmeyi sürdürüyor.

Yönetme Sanatında Ustalaşmalıyız

Bütün anlatılanlardan çıkarılacağı gibi yönetmek aslında bir sanattır. Yönetici bu sanatı profesyonelce uygulayandır. Ancak burada bir yöneticide olması gereken tüm nitelikler abbartılı bir tarzda ya da tamamen idealize edilmiş bir yaklaşımla ele alınmamalıdır.

Yönetmenin sanat olması, yöneticiliğin öğrenilebilir olduğunu da anlatır. Bu nedenle yöneticiler eğitim ve kendini yenileme görevlerini aksatmamalıdırlar. Bir yandan yöneticilik konusundaki eksikleri gidermek için, diğer yandan artan ve devrimci hareketin gelişimine paralel olarak daha da artacak olan yönetici ihtiyacını karşılayacak ölçüde çaba gösterilmek zorundadır.

Yönetici ihtiyacımızın karşılanmasının üstünde bir hızla alternatif yöneticiler yetiştiremediğimiz takdirde, devrimci hareketin ülkenin her yanında artan potansiyelini toparlayacak bir örgütlülük seviyesine hiçbir zaman ulaşamayacağı açıktır. Bugün bu potansiyeli örgütlemede yetersiz kalındığı, ülkenin dört bir yanından gelen katılım taleplerine aynı oranda cevap verilemediği herkesin bildiği bir gerçektir. Bu sorunun yakıcılığını bizzat yaşayan yöneticiler bundan böyle daha sorumlu, daha enerjik bir çaba içinde olmalıdırlar.

Eksiklikler daha çok süreci ve devrimci hareketin gelişimini yeterince kavrayıp bilince çıkarmama ve örgütle bütünleşme noktasında çıkmaktadır. Kimi zaman da sorunu idealize etmekten kaynaklanan bir kendine güven eksikliği yöneticilerin elini kolunu bağlamaktadır. Oysa faşizmin tüm saldırılarına ve eksiklere rağmen yöneticiler pek çok şeyi de başarmaktadır. Biz başarılarımızın övgüsünü yapacak değiliz.

Partinin eksikliğe büründürülmeye başlandığı şu süreçte eksiklikleri ve zaafları acımasızca eleştirmek zorundayız. Başarıların ve gelişmenin verdiği bir yetersiliik duygusuna kapılırsak, önümüze koyduğumuz görevleri yerine getremeyiz.

Devrimci hareket Türkiye halklarının umudu olduğunu ve bu iddiasının boş olmadığını, dosta düşmana gösterdi. Ama henüz yolun başında. Yol uzun ve zorlu olduğuna göre daha hızlı olmalı, daha çetin süreçlere hazırlanılmalıdır.

Yöneticilik eksiksiz ve hatasız olmak da değildir; yöneticilik hataları, eksiklikleri, yanlışları zamanında görmek, bunları meşruluştırmamak, en kısa sürede gidermektir. Yöneticiler, mücadelenin dışında özel bir ortamda yetişmezler. Bu nedenle onların da amatörce yönettiği bir süreç yaşamaları, yanlışlar yapmaları bir yere kadar doğaldır. Önemli olan yanlışlarından ve acemiliklerden de en çok dersi çıkarmak ve iyi bir öğrenci olabilmektir. Yöneticiliğin okulu mücadelenin kendisidir. Hiç kimse yöneticiliği ve önderliği mücadele alanlarının dışında öğrenemez.

Devrimci hareketi bütün Türkiye halklarının umudu haline getirme yolunda hiçbir özveriden kaçınmadan, bu uğurda canlarını feda eden şehitlerimize layık olmak için daha çok çaba göstermeliyiz.

Devrimci savaş kendinden emin, güçlü, cesur ve gerektiğinde bir örgüt merkezi gibi düşünen yöneticilerin omuzlarında daha nice yöneticiler yaratacak ve devrim kendisini halka, örgütüne ve devrime adayanların önderliğinde gerçekleşecektir.

yorum... yorum... yorum... yorum...

Düzen sendikacılığı değil devrimci sendikacılık

DİSK yeniden açılıp örgütlenme faaliyetlerine girişirken, bazı işyerlerinde ilerici işçiler arasında DİSK'e geçip geçmeme konusunda tereddütler yaşandığı gözlemleniyor. Artık Türkiye'nin içinde yaşadığı koşullarda süreç bu konuda bilinç bulanıklığına yer vermeyecek kadar Türk-İş'i de DİSK'i de aşmış. Tereddütler biraz da Türk-İş cenderesinden kurtulma isteğinden ve DİSK'in hala kullandığı "devrimci" adının çekiciliğinden kaynaklanıyor. Oysa DİSK ne eski DİSK'tir; ne de zaten tarihi boyunca devrimci sendikacılığa örnek verilebilecek bir geçmişe sahip olabilmiştir Bugün artık burjuvazi reformculuğu öylesine ezip bitirdi ki, devrimci sıfatını geçmişte işçi sınıfını CHP'nin kuyruğuna takmakta kullanan DİSK yöneticileri, yakın zaman içinde TÜSİAD'ın sınavından geçip, icazet aldıktan sonra artık kendileri bile devrimci olma iddiasından vazgeçtiler.

Bu yüzden DİSK, Türk-İş, Hak-İş gibi konfederasyonların da birbirlerinden ciddi bir farklılıkları kalmadı. Yaşanan zorlu mücadeleler ve savaş koşulları devrimci işçilerin hedefleriyle sarı ve uzlaşmacı sendikacılığı birbirinden iyice ayırdı. Tıpkı burjuva partilerin 'tek parti' haline gelmesi gibi düzen sendikacılığını da tek tipleştirdi ve birbirine tercih edilir olmaktan çıkardı.

Bu gelişmeyi işçi hareketi ve kazanımları açısından bir gerilemeden ziyade, bir yanıyla da emekçilerin devrimci temellerde saflaşması ve örgütlenmesi bakımından daha sağlıklı bir zeminin ortaya çıkışı olarak yorumlamak gerekir.

Sendikalar sınıf savaşının organlarıdır. Bunlar, işçiler güçlü oldukları sürece güçlendirilebilirler. İşçiler bulundukları alanlarda, işkollarında ve işyerlerinde bir güç olamadıktan sonra, istenildiği kadar 'işçi dostu' sendikalara üye olsunlar, gerçekte tutundukları sendikalar hiçbir zaman güçlü sınıf örgütleri olmayacaktır. Burjuvazinin açtığı yasal alana bağlı kalarak, hele düzen partilerinin 'ılımlı' kanatlarına sırtını dayayarak sendika siyaseti belirleme dönemi çoktan geride kaldı. İşçi sınıfının örgütsüzlükleri, acemilikleri üzerinde gelişme fırsatı bulmuş bu tür sendikacılığı, burjuvazi artık çabucak kendi oyuncağı haline getiriyor ve onlara umut bağlayan işçileri de kendi güdümüne alıyor. Eski DİSK'in yöneticileri gibi sözde devrimci sendikacıların, Şemsi Denizer gibi sahte işçi babalarının durumu çarpıcı birer örnektir.

Türkiye, sınıf savaşımının açık çatışmalara dönüştüğü bir süreci yaşıyor. Temelimizi sağlam kurmak zorundayız. İşçi örgütlenmelerimiz devrimci bir iç savaşa hazırlanıp, bu yönde daha fazla harekete geçmek zorundayken, sendikal örgütlenmelerimizi de bu savaşın koşullarına uygun dayanıklılıkta ve oligarşinin uzanamayacağı şekilde bir yeraltı sendikacılığına dayamak durumundayız. Asıl olan budur. İşçi hareketi oligarşinin her tür saldırısına karşı ve iç savaş koşullarında ayakta durabilecek bir yeraltı sendikacılığını kurumlaştıramadığı sürece, değil güçlü sınıf sendikacılığı yaratmak, en basit toplu sözleşme haklarını bile savunmamız mümkün değildir.

Elbette bunlar yasal mevzilere tutunmamak anlamına gelmiyor. Aksine işçiler kendi meşruluklarına dayanarak güçlü yasal mevzilere tutunmalı, bunları yaratmalıdırlar. Ancak bu da altımızın sağlam olması, yeraltı örgütlenmelerimizin güçlü olmasıyla mümkündür. Yeraltımız ne kadar güçlü olursa, yasal sendikalardaki konumumuz da o ölçüde güçlü olacaktır.

Bu bakış açısından yaklaşıldığında, bir işyeri veya işkolunda DİSK'in, Türk-İş'in veya bağımsız sendikaların içinde mi çalışılacağını tespit etmek sorunu talidir. Devrimci işçilerin bu konuda kendileri için en rahat çalışma koşullarını, emekçi kitlelere ulaşmada en elverişli olanını tercih etmekten başka bir ölçütleri yoktur. Bu bir işyeri ve işkolunda Türk-İş'e bağlı bir sendika, başka bir yerde ise DİSK'in bir sendikası olabilir. Önemli olan uzlaşmacı sendikacılığa kaymadan, işçileri devrimci politika çerçevesinde kazanmak ve devrimci işçi hareketinin örgütülülükleri içine çekebilmektir. İçinde olduğumuz yasal sendikalar ne olursa olsun birçok komitelerimiz, birçok militislerimiz olmalıdır. Hangi sendikalar içinde bulunursak bulunalım asla taviz vermeyeceğimiz ve çalışma biçimlerimizi belirleyecek temel ilkeler bunlardır. Varsın hala bazı 'sol' anlayışlar düzen örgütleri içinden siyaset çıkarmaya, kendilerine "yol" açmaya çalışsınlar. Bizim düzen sendikacılığından beklediğimiz bir şey olmadığı kadar, pratikte hangi sendikaya üye olma şeklinde tereddütlerimiz de yoktur. Önemli olan politikalarımızı ve örgütlerimizi en doğrudan, en tercih edilir koşullarda işçilere göstterebilmektir.

Sermayenin koltuk değneği DİSK tam yolda

İşçinin aidatıyla saltanat süren sendikacılar, var olanla da yetinmiyorlar. İşçiler açlıkla pençeleşirken, onlar aidatları artırıyorlar, işçilerin alın terini kapitalist yatırımlara dönüştürüyorlar. Sendika patronluklarına şimdi de sermaye patronluğunu ekledilerdi.

Geçmişinde devrimcilik üzerine çok şey söyleyip, reformizmin çemberinden çıkmayan DİSK'in bugün söylediklerı ile yaptıkları birbirlerine tam paralellik arz ediyor. Şu günlerde DİSK'ten devrimci sendikacılık adına medet umanlar bile hayret etmeye başladılar. Sermaye ile "uzlaşma" noktasında DİSK yöneticileri epeyce mesale katettiler. DİSK'e bağlı OLEYİS artık bir banka ortağı haline gelirken, DİSK Araştırma Enstitüsü Başkanı (DİSK AR) Mustafa Sönmez Kürt sorununa ilişkin olarak DİSK'in "Üniter devlet" anlayışına ters düşen yayın yaptığı gerekçesiyle görevden alındı. DİSK yöneticileri enstitünün bu bültenini de toplattılar.

HEM BANKACILIK HEM SENDİKACILIK

Artık her konuda burjuvazinin gözüne girmek gerekti. Bu alanda DİSK yöneticileri ve OLEYİS yetkilileri son zamanlarda oldukça hızlı adımlar atıyorlar.

Turizm alanında yatırım ve kredi işleriyle uğraşacak ve yakında kuruluşu tamamlanacak olan TURBANK'a OLEYİS'in ortak olmasını sendika yetkilileri "çağdaş sendikacılık"ın gereği olarak görüyorlar. OLEYİS Başkanı Ahmet Tekiş: " Bu banka örneğinin yatırımcılar, işveren[illegible] ve çalışanlar bakımından üst düzeyde [illegible] olduğinin başlangıcı olmasını ve devamını ummaktayız" diye demeçler veriyor. Nobel işçilerinin direnişini zorla kıran OLEYİS yöneticileri, kendilerini işveren ruhuyla düşünmeye çoktan alıştırmış durumdadır.

Sermayenin koltuk değneği olmak, burjuvazinin gözüne girmek için bundan iyisi DİSK için can sağlığı. TİSK kurullarının, lüks otellerin, yemekli toplantıların baş davetlilerinden biri de artık DİSK yöneticileri. Tekelci patronlar kendi toplantılarında DİSK'i baştacı yaparak DİSK'i sınıf kavgasında işçilerin değil kendilerinin yanında görmekten ziyadesiyle hoşnutturlar.

DİSK YÖNETİCİLERİ KÜRT SÖZÜNE BİLE TAHAMMÜLSÜZ

DİSK'in kendi Araştırma Enstitüsü bültenini toplatıp, başkanını görevden alması DİSK'e güvenenlerde ayrı bir şaşkınlık yarattı. "Doğu Anadolu ve Kürt Sorunu" başlıklı yazı içerisinde Kürdistan illerinin haritasının verilmesi yöneticileri oldukça rahatsız etti. Görevden alınan Enstitü Başkanı M.Sönmez, "İlgili harita 2 kez baskı yapan 'Doğu Anadolu'nun Hikayesi' isimli kitaptan alınmıştır. Ben de haritayı İş Bankası'nın 1981 tarihli bir çalışmasından aldım. Bu harita DGM savcılarını bile rahatsız etmezken, DİSK yöneticilerinin rahatsızlık duyması çok acı, bunun DİSK yöneticileri olması da çok üzücü." diye konuştu.

DİSK yöneticilerinin Kürt sorunu karşısındaki geriliği ve Kürt halkının mücadelesini sahiplenenlere karşı düşmanlığı burada bitmiyor. OLEYİS'in Doğu Akdeniz Bölge Başkanlığı'nın 5 Aralık'taki genel kurulunda yaşanan mutlaka belleklere yerleşecektir. OLEYİS Üyesi Erol Kaya'nın Kürt halkına yapılan katliama, gözaltında kayıplara, yargısız infazlara karşı çıkılmaması çağrısı OLEYİS Planlama Daire Başkanı Tahir Güneri'nin şu sözlerle ayağa kalkmasına neden oldu: "Ben Kürt diye bir şey tanımıyorum. Ülkemizde Kürt sorunu da yoktur. Ben de doğuluyum. Hem de Elazığlı."

İşçinin alın terini Türk-İş ağaları da gaspediyor

TEKSİF Sendikası üye aidatlarını % 300 artırdı. İşçiler karşı çıkıyor. Adana Çukobirlik işçileri: "Bin işçiden ayda 600 milyon topluyorlar. TEKSİF'in ne zaman greve gittiği görülmüş. İllerde bunların tabelalarını indireceğiz. Gerekirse Çukobirlik'e sokmayacağız."

Türk-İş yıllardır sendika ağalarının beslenme kapısı oldu. Sendikaağaları, çetimlerinde çöreklenen nen han hamam sırtından geçitokratları haline geldiler. Geçen haftaki Türk-İş kongresinde milyarlara varan tazminat kazançları, 20'şer, 30'ar milyonluk maaşlar, bu kastın birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya dökmelerine ramak kalan tartışmalarına konu oldu.

Aç gözlülükleri o kadar arttı ki, işçilerden topladıkları sendika aidatları artık yetmiyor. Şevket Yılmaz'ın başkanı olduğu Teksif Sendikası bu konuda oldukça üne sahip. Teksif yöneticileri aidatları 50 binden 150 bin liraya çıkartmaya kalkınca işçilerin tepkisine neden oldular. "Bizim ücretlerimiz yüzde yüz bile artmıyor" diyen işçiler, üye aidatlarının düşürülmesi için imza kampanyası başlatırken, Teksif Çukobirlik Şube Başkanı Süleyman Çetin, "Bu paraların greve gidildiğinde lazım olacağını" söyledi. İşçi İsmail Akgün "İmza kampanyası sonuç vermezse sendikadan istifa edip yalnızca dayanışma aidatı ödeyeceğiz." dedi. Başka bir işçi Mustafa Aldemir, greve gitmeye kadar ne zaman ra istemiş. İşçilerin arasından pamiyorlar, çünkü korkuyorlar. 1000 işçiden ayda 600 milyon topluyorlar. İlerde bunların tabelalarını indireceğiz. Gerekirse Çukobirlik'e sokmayacağız." diyor.İşçi sınıfı bu sendika ağalarını mutlaka önünden söküp atacaktır.

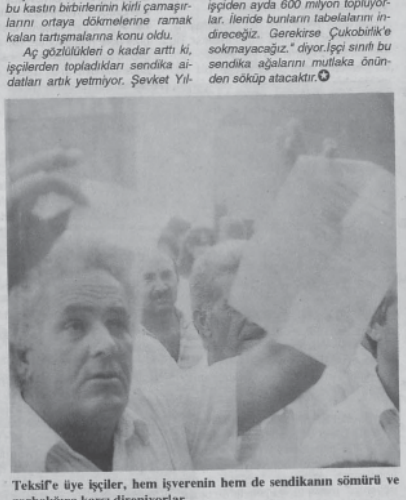

Teksif'e üye işçiler, hem işverenin hem de sendikanın sömürü ve zorbalığına karşı direniyorlar.

Petkim direnişi yaşatılmalıdır

İşçi sınıfı yaygın direnişler yaşıyor. Zonguldak Belediye işçileri 25 gündür sokaklarda. Şiddetli soğuk ve kış onları eylemlerden alıkoyamadı. 13,14,15 Aralık'ta yine sokaklarda "Bir Ay Daha Sürse Bir Yıl Daha Sürse Direnen Biziz Kazanan Biz Olacağız" diye haykırdılar. Petkim işçileri polise taviz vermedi. Kıyıma uğrayan Paşabahçe mağaza işçileri çalışma haklarını kazanmak için yeni direniş biçimleri buluyorlar. Yüz bini aşkın işçi grev hazırlığında...

Önemli olan kararlılıktır. Kararlılığımız polisi ve patronları mutlaka geriletecektir.

Grev hakkı olmayan İzmit Yarımca ve İzmir Aliağa'daki 6000 Petkim işçisinin direnişi sürüyor.

Toplu sözleşme görüşmelerindeki taleplerinin kabul edilmesi için direnen İzmit Yarımca işçilerinin 15 günü aşkındır devam eden, yer yer mal sevkıyatını durdurma, yürüyüş ve işyeri işgal eylemleri 14 Aralık'ta yeni bir boyut kazandı. 14 Aralık'ta işçilerin D kapısından mal sevkıyatını durdurması karşısında valilik ve polis direnişe olan tahammülsüzlüğünü saldırganlaşarak gösterdi. Valilik ve Petkim Müdürlüğü işçilerin eylemini yasadışı göstererek bütün polisleri fabrika çevresine yığdılar. Bu arada Emniyet Müdürünün işçilerle görüşme talebi işçilerce reddedildi. Daha sonra işçilere saldıran polis direnen işçileri gözaltına aldı ve birçoklarının da yaralanmasına neden oldu. Saldırıya karşı "Hükümet İstifa" diye slogan atan işçiler yemekhaneye çekilerek üretimi durdurmaya başladılar. 15 Aralık'ta üretimin durması sürerken polisin fabrikayı kuşatması da devam etti.

Petkim Direnişi İzmit'te Dayanışmayı Güçlendirdi

İşçi aileleri ve İzmit'in diğer fabrikalarındaki işçiler Petkim işçilerini yalnız bırakmadılar. Polisin fabrikaya yığıldığını haber alan işçi aileleri slogan atarak eşlerini, kardeşlerini desteklemek için fabrika önüne geldiler. İzmit'ten yüzlerce işçi de 14-15 Aralık'ta Petkim işçilerinin yanına gelerek, "Hükümet İstifa", "Hırsızlar Affoldu İşçiler Mahvoldu" diye sloganlarıyla arkadaşlarına destek oldular.

Petrol-İş Sendikası Başkanı Münir Ceylan da bir açıklama yaparak gelişmelerden iktidar ve polisi sorumlu tuttu ve polisin fabrikadan derhal çekilmesini istedi. 15 Aralık gecesi bakanların devreye girmesiyle polis kuşatması kaldırıldı.

Sözleşmelerin YHK'ya bırakılmasına engel olacaklarını söyleyen Petkim işçileri direnişi sürdürüyorlar.

İşçilerden... memurlardan... kısa... kısa... kısa... kısa...

- **Mersin Belediye çalışanları örgütlü oldukları Bel-Der'in bir şubesini de Silifke'de açtılar.**
- İçinde Sağlık-Sen'in de yer aldığı Malatya Kamu Çalışanları Platformu hükümetin salt İLO Sözleşmelerini değil, taraf olduğu tüm uluslararası anlaşmaları imzalayarak kabul etmesini istedi.
- **Trabzon Köy Hizmetlerinde çalışan 620 işçi 'geçici işçi' oldukları gerekçesiyle işten çıkarıldı. Çıkarılanlar arasındaki 200 işçi daha önce valilik önünde oturma eylemi yapmışlar ve işe alınmışlardı.**
- Diyarbakır Kamu Çalışanları Platformu geçen hafta Adana'daki memur mitingine izin verilmemesini, diğer yandan Adana ve İstanbul'da memurlara yapılan polis saldırılarını kınadı.
- **Eskişehir Kamu Çalışanları Platformu 1993 yılı 1. dönemi için belirlenen % 20'lik zamma protesto etti. Platformda yer alan memurlar toplu sözleşme hakkını kullanmak istediklerini belirterek 4550 imzalı dilekçe hazırlayarak TBMM Başkanlık Müşavirine verdiler.**
- Trabzon Giyim Sanayii işçileri haklarını almak için yaklaşık bir yıl önce başlattıkları mücadeleye devam ediyorlar. Sendikalaşma ve işyerinin iflası gerekçesiyle işten çıkarılan 120 işçiye mahkeme kararı ile işbaşı verilmesine karşın işveren bu karara uymayarak işyerini iflasta göstermeye devam ediyor.
- **2 Aralık'tan sonra yemek boykotu ve iş yavaşlatma eylemi yapan Ankara Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Beton Boru Fabrikası (BELKO) işçileri, bir süredir ara verdikleri eylemlerine, sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 14 Aralık'ta yeniden başladılar. Belko'da 24 Aralık'ta greve çıkma kararı alındı.**
- Ankara Kamu Çalışanları Platformu'nun dağıtmak istediği bildiri valilikçe engellenmesine rağmen, memurlar bildirileri 12 Aralık'ta Sıhhiye ve Kızılay meydanında dağıttılar. "Toplu sözleşme masasında ücretlerimizi kendimiz belirlemek istiyoruz." mesajını taşıyan bildiriler halk ilgiyle karşıladı.

Şişe Cam'ın patronu: "Sendikayı buraya sokmamak için her yola başvuracağız"

Demirel hükümetinin örgütlenmeye olan düşmanlığı patronların dilinde böyle somutluk kazanıyor. Açıldığından bu yana sendikasız çalışan Şişe Cam'a bağlı Paşabahçe Mağazası işçileri 4 ay önce sendikalaşma çabasına girdiler. Tezkoop-İş'te sendikalaşan işçiler toplu sözleşme için Çalışma Bakanlığı'nından yetki belklerken patron tarafından kapı önüne konuldular. 2 Aralık'tan beri işten çıkarılmış olan 59 işçi o günden bu yana eylemlerine devam ediyorlar.

Örgütlenmeyi insanın en doğal hakkı olarak gördüklerini söyleyen işçiler, İnsan Hakları Haftası nedeniyle 15 Aralık'ta İHD İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı düzenlediler.

4 yıllık bir işçinin asgari ücretle çalıştığı mağazada, işten atılanlar arasında 26 yıllık işçi olduğunu söyleyen Dağıstan Tosun, "Çalışma koşulları o kadar ağır ki, sürekli koşturma ve stres içindeyiz. Ben çalıştığım bu süre içinde 3 defa bıçak altına yatarak ameliyat oldum." diyor.

İşe dönmek için mücadeleyi elden bırakmayacaklarını belirten işçilerin ilk başta açlık grevi ile başladıkları eylemleri, Paşabahçe mağazalarında uzun kuyruklar oluşturup, satışları engelleme biçiminde sürüyor. Halkı Paşabahçe mağazalarını protesto etmeye çağıran işçiler, 11 Aralık'ta 5 mağazada satışları fiilen engellenme eylemlerini, 16 Aralık'ta Beyoğlu mağazasında SHP İl Örgütü ve İHD İstanbul Şubesi üyelerinin katılımıyla sürdürdüler.

Memur sendikaları yasadışı görülmeye devam ediyor

İLO Sözleşmelerinin Meclis'te onaylanmasından sonra "Artık sendikalar yasal, her çalışmayı yapabilir" diyen Çalışma Bakanı Moğultay'a rağmen memur sendikaları üzerindeki keyfi baskılar devam ediyor. Ankara Valiliği'nin BEM-SEN Ankara Şubesi hakkında kapatma istemiyle açtığı dava bugün de devam ediyor. Valiliğin tutumunu protesto için 15 Aralık'ta Ankara Valiliği önüne siyah çelenk koyan BEM-SEN'li memurlar polisin saldırısına uğradılar. Siyah çelenk koyduktan sonra protestolarını dövizli ve sloganlı bir gösteriyle sürdüren memurlardan Mehmet Kaço, İsmet Kılıç, Çetiner Çamurtaş, Songül Şenli ve BEM-SEN Şube Başkanı Gülaferit Ünsal zorla gözaltına alındılar. Polis saldırısına 20 dakika direnen memurlar önce Valilik binasına sokuldular. Vali ile görüşeceklerini belirten memurlar Vali ile görüştürüldükten sonra Siyasi Şube'ye götürüldüler. Memurlar Valilik binasına sokulmadan önce ve sokulduktan sonra sürekli slogan atarak saldırılara karşı koydular.

Memurlar: Bir haber... bir yorum...

Kısmı kazanımlar toplu sözleşme değildir

Geçtiğimiz günlerde Gaziantep Belediye Başkanı'nın belediye memurlarıyla toplu sözleşme yapacağı yönünde haberler basında yer aldı. Hatta Belediye Başkanı da TÜM BEL-SEN'i taraf kabul ettiğini belirten afişler astırarak olayı kamuoyuna bu şekide duyurdu. Ne var ki, bu haberler kamuoyu açısından bir yanıltırlığı da içeriyordu. Gaziantep Belediyesi memurlarının bazı fiili kazanımlar elde etmesi kuşkusuz ileri bir adımdı, ancak bu kazanımların toplu sözleşme hakkının elde edilmesi gibi bir yanı yoktu.

TÜM BEL-SEN'le Gaziantep Belediye Başkanı'nın memurlarla birtakım kazanımlar için masaya oturmasını toplu sözleşme gibi göstermesi yanlıştır.

Toplu sözleşme hakkı uzun vadeli, ekonomik, demokratik, sosyal haklar temelinde, grev dayanağı olan kapsamlı bir haktır. İşçiler ve memurlar böyle bir hakkın mücadelesini vermiş ve vermektedirler. Tek tek işyerlerinde kazandığımız bazı haklar toplu sözleşmenin bir parçası, bir adımı olabilir, ama toplu sözleşmenin kendisi değildir. Bu bağlamda bir işyerinde kazanılan bir hak başka işyerlerindeki (hele aynı işkolunda ise) çalışanları bu noktada bağlamayabilir ve o işyerine özgü bir hak da olabilir. Bu bakımdan gerek BEM-SEN'in 2 yıl önce İstanbul Büyükşehir Belediyesi ve bugün TÜM BEL-SEN'in Gaziantep Belediyesi'nde yaptığı görüşmeler sonucu sağladığı kazanımlara toplu sözleşme denemez.

Bu bakış açısı bir yerde toplu sözleşme hak talebinin içini boşaltmak, bu uğurdaki mücadeleyi basite indirgemektir. Toplu sözleşme ve grev talebi şu süreçte siyasi iktidarla memurlar arasındaki mücadele düzeyinde ve genel siyasi hak kapsamındadır. Kazanımlarımızı bu zemine göre değerlendirmeli, mücadelenin içini boşaltacak, onu reformist kalıplara hapsedecek tutumlardan kaçınmalıyız.

gençlikten... kısa... kısa...

- **Gaziantep Üniversitesi'nde geçen yıl kontrgerilla tarafından katledilen üniversite öğrencisi Murat Özsat için bir anma töreni düzenlendi.**
- 26 Kasım-Trabzon Mücadele Bürosu basıldı. İki lise öğrencisi gözaltına alınarak, Merkez Karakolu'nda ve Siyasi Şube'de bir gün boyunca işkence gördüler.
- **3 Aralık-Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Öğrenci Derneği'nin 3. kuruluş yıldönümü nedeniyle okuma masası açıldı, müzik ve şiir dinletisi yapıldı.**
- 3 Aralık-Malatya Gazi Lisesi'nde Okul Müdürü Abdullah Göğebakan'ın ihbarı üzerine okulda TÖDEF haber bülteni dağıtıldığı gerekçesiyle iki öğrenci gözaltına alındı.
- **3 Aralık-Trabzon Kapalı Spor Salonu'nda liseler arası basketbol final karşılaşmasında bir tartışmayı bahane eden polis, öğrencilere saldırarak, Mustafa adında bir öğrenciyi tribünden sahanın ortasına attı. Salonda saldırıyı "Katil Polis Dışarı" sloganlarıyla protesto eden öğrenciler, salonun boşaltılması üzerine protestolarını dışarıda devam ettirdiler.**
- 4 Aralık-Akşam saat 19.30 sıralarında Beyoğlu Milli Eğitim Müdürlüğü Liseli DEV-GENÇ tarafından molotof kokteyliyle tahrip edildi. Liselerdeki faşist baskıları ve gözaltında kayıpları protesto için Şişli Lisesi ve Kaptan Paşa Lisesi'nde Liseli DEV-GENÇ imzalı yazılamalar yapıldığı öğrenildi.
- **6 Aralık-Dicle Üniversitesi Eğitim Fakültesi Öğrenci Derneği'nin 4. Olağan Genel Kurulu yapıldı. TÖDEF'li öğrenciler dernek yönetimine kendi adaylarını sokarak, demokratik mevzilerini koruyacaklarını belirttiler.**

10 Aralık-İstanbul Küçükköy Endüstri Meslek Lisesi öğrencileri okullarındaki gerici-faşist eğitimi ve dayağı protesto etmek amacıyla okul önünde bir gösteri yaparak yolu trafiğe kapattılar.

- 8 Aralık-Çukurova Üniversitesi'nde İnsan Hakları Haftası nedeniyle infazları ve gözaltında kayıpları protesto eden duvar gazetesi asıldı. İki TÖDEF'li öğrenci gözaltına alındı.
- **8 Aralık-Malatya Kürecik Lisesi'nde öğrenciler okullarındaki özel tim ve jandarma baskısını protesto etmek amacıyla dersleri boykot ettiler. Öğrenci ailelerinin de desteklediği eylem sonrası okula gelen kaymakam ve Milli Eğitim Müdürü sorunları çözmek için bir hafta süre istediler.**
- 9 Aralık-Samsun 19 Mayıs Lisesi'nde öğrencilerden keyfi olarak para toplanmasını protesto eden öğrenciler, Okul Müdürü Rasim Akın tarafından dövülerek tehdit edildiler. Öğrenciler, müdürün Okul Aile Birliği ve Öğrencileri Koruma Derneği odalarında öğrenci dövmeyi adet haline getirdiğini söylediler.
- **10 Aralık-Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde AYÖ-DER'li öğrenciler İnsan Hakları Haftası nedeniyle bir basın açıklaması yaparak gençlik üzerindeki baskıları protesto ettiler.** ✪

Üniversiteler gecekondu, eğitim karaborsa

İşte İki Tabela Üniversitesi Daha

Dicle Üniversitesi'nin Urfa'da bulunan Ziraat Fakültesi ve Meslek Yüksek Okulu hızlı bir kararla Harran Üniversitesi, Cumhuriyet Üniversitesi'ne bağlı Sekreterlik ve Ziraat Fakültesi ise Gaziosmanpaşa Üniversitesi adını aldı. Harran Üniversitesi'ne Servet Armağan, GOP Üniversitesi'ne de Ziraat Fakültesi öğretim görevlisi M.Kemal Özsoy rektör yapıldı. Üniversite kurmak o kadar kolaylaştı ki, iki fakültenin adını değiştir, olsun sana üniversite. Haran "Üniversitesi"nin açılmasıyla tepkilerin yükselmesi bir oldu. Öğrenciler, adından başka hiçbir şeyin üniversite olmadığı bir yerden diploma almak istemedikleri için imza kampanyası düzenlediler.

GOP "Üniversitesi" rektörünün bu kademeye kadar yükselişinin şaibeli olduğunu söyleyen öğrenciler, Özsoy'un geçmiş yıllarda derste fatiha okuduğunu, rektör olduktan sonra ise erkek öğrenciler için mescit yaptırdığını, ayrıca ilerde kızlara da mescit yapma hazırlığında olduğunu belirtiyorlar.

Bu iki "üniversite" daha başlangıç. Daha çok üniversitelerimiz olacak. Bakarsınız akşam ayrıldığımız fakültemizi sabah üniversite olarak bulabiliriz.

Koy Cebine Paranı Lise Mezunu da Olursun, Üniversite Mezunu da

3 Şubat'ta başlayacak olan ikili öğretim için üniversitelerin fiyat listesi belirlendi. Bilimin satılığa çıkartıldığı fakültelerde gece eğitimi adı altında soygun hazırlığı yapılıyor. YÖK'ün ikili öğrenim yasasına göre belirlenen fiyatlar: Diş Hekimliği ve Veteriner fakülteleri 15 milyon 500 bin, Mühendislik ve Ziraat fakülteleri 10 milyon 600 bin, Eğitim, Fen, Hukuk, İlahiyat, İktisat fakülteleriyle, Meslek Eğitim ve Teknik Eğitim yüksek okulları için 6 milyon 700 bin lira olarak açıklandı.

17 bin öğrencinin kayıt yaptıracağı okullarda YÖK'ün kaldıracağı hasılat ise 127 milyar 107 milyon TL.

MGK'nın Eli Üniversitelere Uzandı

Kürt halkına katliam kararlarının çıktığı, işçi sınıfının her türlü hakkının gasp edilmesi için emirlerin verildiği MGK'nın eli bu kez üniversitelere uzandı. MGK, öğretmen ve eğitim uzmanları yetiştiren yüksek öğretim kurumlarında burslu okuyan öğrencileri yakından izlemeye aldı. Demirel'in verdiği raporlar yeterli gelmemiş olacak ki, doğrudan Milli Eğitim Bakanlığı bundan böyle Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği'ne rapor sunacak.

Milli Eğitim Bakanlığı'nca 19 Kasım'da üniversite rektörlüklerine, fakülte dekanlıklarına, Milli Eğitim Müdürlükleri ve valiliklere gönderilen genelgede *"Burslu öğrencilerin okul içinde ve dışındaki tutum ve davranışlarının takip edilmesi, devlet aleyhine faaliyet gösterenlerin burslarının kesilmesi, mükerrer burs almasının önlenmesi MGK Genel Sekreterliği'nce istenmektedir."* denildi.

Bilim ve eğitim, Milli Eğitim Bakanı Köksal Toptan ve YÖK Başkanı Mehmet Sağlam'ın elinde iyice oyuncağa çevrildi. MGK'ya raporlarını düzenli vermek koşuluyla üniversiteler üzerinde istedikleri gibi oynar hale geldiler. Öyle ki, fakülte ve yüksek okulların kapılarına birer tabela asarak "üniversite" yapıyor, ikili eğitim adı altında üniversiteleri ticarethanelere çeviriyorlar.
Her alanda olduğu gibi iktidarın eğitim politikası da çürüyen ve dejenere olan kurumlarıyla acınacak hale geldi. Ama üniversiteli gençlik terör çeteleriyle birlikte bu çürüme ve kokuşmayı üniversitelerden atarken hiç de acımayacaktır.

Genelgede özellikle "Yasadışı örgütlerle işbirliği içinde bulunduğu, anarşi ve terör olaylarına karıştığı ve devlet aleyhine işlenmiş suç sayılan fiilleri işlediği dolaylı ve doğrudan anlaşılan" öğrencilerin izlenmesi isteniyor.

Üniversitelerde bilimsel, demokratik bir eğitim, insanca bir yaşam istemek ve onun için mücadele etmek, yasalara ve YÖK'e göre onlarca "suç" işlemeyi gerekli kılıyor. Ve öğrenci gençlik, demokratik üniversite için dolaylı değil, doğrudan bu "suç"ları işliyor. Bundan da onur duyuyor. Değil genelgeler koymak, her öğrencinin başına birer hafiye dikseler, üniversitelerde yanan ateşi söndüremeyeceklerini biliyorlar. Ama yine de "çıkmayan candan umut kesilmez" diyerek gençliğin boğazına sarılıyorlar. ✪

Hasköy'de sivil faşistlerin saldırıları arttı

Gençlik bu çetelere hoşgörülü olmayacak

- **Hasköy Lisesi öğrencisi Ali Bakır 8 Aralık günü okulda uyuşturucu satan ve kullanan polis işbirlikçisi sivil faşistler tarafından ellerine ve ayaklarına falaka çekilerek dövüldü. Ali Bakır 12 Aralık'ta polis tarafından gözaltına alındı.**
- **Ali Bakır'ın sivil faşistler tarafından götürüldüğü Kalaycıbahçe, Tahirağa aralığı 42 No.lu ev ve Çıksalın Kişveli sokaktaki ekmek fırınının karşısındaki lastikçi dükkanı 12 Aralık'ta liseli DEV-GENÇ tarafından molotoflandı.**

8 Aralık günü DLMK müzik çalışmasından dönen Ali Bakır sivil faşistler tarafından kaçırılarak faşistlerin üssü haline getirilen bir eve götürüldü. Esrar alemi yapan faşistler ona tuttukları listeyi gösterdiler. Oradan Kişveli sokaktaki lastikçi dükkanına götürülen Ali, ellerine ve ayaklarına döner bıçağının arkasıyla vurularak dövüldü. Tahirağa aralığındaki "üsse" getirilerek tekrar dövüldü.

Ali Bakır'ın sivil faşistler tarafından dövülmesinden bir gün sonra Hasköy Lisesi'ne Liseli DEV-GENÇ tarafından "Liselerde Faşist Baskılara Son" yazılı bir pankart asıldı.

Sivil faşistler geçtiğimiz yıl liseli gençliğin Hasköy Lisesi işgalinde saldırmış ve Liseli DEV-GENÇ tarafından dövülerek cezalandırılmışlardı. Bu yıl yeniden toparlanmaya çalışan sivil faşistler, işi okulda esrar içip, satmaya kadar vardırırken, küçük çocukları da tehdit ederek haraç topluyorlar. Hasköy Lisesi öğrencileri bunlardan bazılarının isimlerinin 6 Edebiyat/B sınıfında okuyan Tuncer, Lise 1. sınıfta okuyan Sezgin, Hakan Cımbız, Şenol Ertürk olduğunu ve esrarı da "Öpücük Ali", "Laz Mehmet" lakaplı kişilerden aldıklarını söylüyorlar.

Okullarda faşist propaganda yapan ve öğrencilere saldıran sivil faşistler polisten de destek alıyorlar. Hatta onların eksik bıraktıklarını polis tamamlıyor. Ali Bakır'ın 12 Aralık'ta sivil faşistlerce dövülmesinin ardından, polis tarafından da gözaltına alınması, faşistlerin listesindeki evleri polisin basması bunun son örneklerini oluşturuyor.

Gözaltına alınmadan önce görüştüğümüz Ali "İşte" diyor, "Geçen yıl Hasköy Lisesi işgalinde öğrencilere saldıran iktidarın halk desteği olarak gösterdiği sivil faşistler bunlar."

İktidar destekçisi faşistlere hak ettikleri cezayı Liseli DEV-GENÇ verdi. Faşistlerin listesinde yeğeni olduğu halde "Ben karışamam" diyecek kadar "ülkü"süne bağlı lastikçinin dükkanında ve faşistlerin üs olarak kullandıkları evde patlayan molotoflar sivil faşistlere karşı liseli gençliğin sadece bir uyarısı niteliğindeydi. ✪

ÖZGÜR-DER Yönetim Kurulu üyesi Ülkü Leşanoğlu:

"Engelleyemeyeceksiniz... Kanıksamayacağız"

ÖZGÜR-DER Yönetim Kurulu Üyesi Ülkü Leşanoğlu

Mücadele: *Marmara ÖZGÜR-DER'in kuruluşunu yaptınız. TAYAD, ÖZGÜR-DER, TÜM ÖZGÜR-DER, İstanbul ÖZGÜR-DER... Gelenek sürüyor. Açılışını yaptığınız bu demek de kapatılacak belki. Buna rağmen, niye açıyorsunuz?*

Ülkü Leşanoğlu: Aslında "niye açıyoruz"dan önce "niye kapatıyorlar" sorusunu yanıtlamak daha doğru olur. Kapatıyorlar çünkü biz yıllardır öldürmelerle, olur olmaz gözaltılarla, kayıplarla, kapatmalarla iç içeyiz ama kanıksamıyoruz. Oysa onlar bunu kanıksatmaya çalışıyorlar. Kanıksamayanların varlığı onların politikalarını bozuyor. Ailelerin gözaltına kayıpların peşini bırakmamaları kamuoyunu sarstı. Onları rahatsız etti. Ailelerin bir araya geldiği, güçlerini birleştirdiği yer olarak ÖZGÜR-DER'i gördükleri için kapatıldı. Bir yerde de doğrudur. Biz haksızlığa, keyfiliğe uğrayanların güçlerini birleştirdiği bir çatıyız, öyle de olacağız. Ve tabii hiçbirini kanıksamayacağız.

Mücadele: *Bu "niye açıyorsunuz"un da yanıtı değil mi?*

Ülkü Leşanoğlu: Evet, içinde yaşadığımız günlerde iktidarın hak ve özgürlük ihlalleri tırmanıyor. Bu alanda mücadele etmek bir sorumluluk, insan olmanın sorumluluğu. Bu doğrultudaki mücadeleye şemsiye olacak kurumların oluşturulması da bu sorumluluğun bir parçası... Marmara ÖZGÜR-DER'i hemen açmamız da iktidara, emekçilere verdiğimiz bir mesaj aslında. Engelleyemeyeceksiniz! İhlaller olduğu sürece biz de olacağız. Hem de derneklerimizle. Bize tahammül etmeyi öğrenecekler.

Meselenin ya da mücadelenin bir de psikolojik boyutu var. Açacağımızı biliyorlar. Ama yıldırmaya da çalışıyorlar. İşte burada var olan mevzilerimizi korumak, savunmak önemli. ÖZGÜR-DER bir mevzidir, bugüne kadarki mücadelesiyle bu özelliği kazanmıştır. Baskılara karşı set oluşturabilmiş, politikaları sonuç alabilmiş bir yapıdır. İşte bir de bunuo için yeniden ve yeniden açmada ısrarlıyız.

Mücadele: *Marmara ÖZGÜR-DER'in kuruluşu nasıl oldu? Önümüzdeki günler için saptadığınız hedefler var mı?*

Ülkü Leşanoğlu: İstanbul ÖZGÜR-DER'in kapatılması karşısında uluslararası kamuoyunun, demokratik kuruluşların sahiplenmesi bile başlı başına bizi teşvik edici bir şeydi. Ama tabii bizi asıl teşvik eden, bir yandan süren baskılar, diğer yandan insanlarımızda buna rağmen bitmeyen mücadele isteğiydi... ÖZGÜR-DER'in asıl parçası olan aileler sürdürmeye kararlılar. Kurucu olma önerisine olumsuz yanıt veren olmadı. Bu derneği yaşatacağız. Böyle bir tavır var. 16 kurucu üyeyle başvuru yaptık. Bunların 14'ü bayan. Annelerin sahiplenme duygusu daha güçlü oluyor. Bu böyle. Hem bu sahiplenmeyi daha fazla yaygınlaştırmak, güçlendirmek hem de babaları bu işe daha fazla katmak gibi bir hedefimiz var.

ÖZGÜR-DER'in kapsamı çok geniş. Yalnızca işkence, infazlar, kayıplar değil. Bugünkü biçimlenmenin tek nedeni güncellik dayattığı, mücadelenin öne çıkarttığı sorunlar bunlar olduğu için... Amacımız, mücadelenin gereklerini aksatmaksızın bu çerçeveyi aşmak.

Güncel olarak da en geniş kesimleri iktidarın baskı politikaları karşısında daha duyarlı hale getirmek ve bir tavır alış içine yöneltmeye çalışıyoruz. Kapatmaları, ya da gözaltıları bizi bundan alıkoyamıyor. Zaten böylesi hiçbir kuruma sahip olmasa da ÖZGÜR-DER'in varlığını sürdürme gibi bir yaklaşımımız da var. Buraya (İstanbul'a) pek çok emniyet müdürü geldi geçti, Ardalı, Ağar, Menzir... hepsi geldi gitti ya da gidecek. Ama ÖZGÜR-DER'liler hep burada. Hep onların katliamlarının, işkencecilerin karşısında var oldu. Var olmaya devam edeceğiz.

Bakırköy Yetiştirme Yurdu'na polis baskını

Bakırköy Çocuk Esirgeme Yurdu 4 Aralık'ta polis tarafından basıldı. Tamirat gerekçe gösterilerek öğrenciler yurttan çıkarıldılar. Yurt 200'e yakın sivil polis ve Çevik Kuvvet tarafından basılarak gidecek bir yeri olmayan öğrenciler çevre karakollara ve Siyasi Şube'ye götürülerek tehdit edildiler.

Yurt Boşaltmanın Kılıfı Tamirat

Tüm yetiştirme yurtlarında olduğu gibi Bakırköy'de de yurt öğrencileri potansiyel suçlu olarak görülüyor. Nerede bir kavga, hırsızlık vb. olay olsa polis soluğu yurtta alıyor. Öte yandan yetiştirme yurtlarında 18 yaşını dolduran ve öğrenci olmayanlar ya yurt boşaltılarak ya da başka yurtlara sevk edilerek sokağa atılıyor. Geçmiş yıllarda Çatalca Yurdu, Kadıköy Kız Yurdu, Mevlanakapı yurtları tamir edilecek gerekçesiyle boşaltılmış, yüzlerce öğrenci sokağa atılmıştı.

Bakırköy Çocuk Esirgeme Yurdu'nun boşaltılmasından sonra sokağa atılan ve gidecek yerleri olmadığı için bunalıma giren Ramazan Çelik ve Ali Uyar intihar etti. Yurt yönetmeliklerinde "okumayan ve 18 yaşını dolduranlara devlet güvencesinde iş ve ev olanağı sağlandıktan sonra yurttan kayıtları silinebilir" yazıyor. Yaşanan en son örnek Ramazan ve Ali'nin intiharı "devlet güvencesi"nin nasıl sağlandığını bizlere gösterdi. Yurttan ayrılan çocuklar, gençler gerçek bir eğitimden geçirilmedikleri ve dışarda bir yaşama hazırlanamadıkları için potansiyel suçlu görülerek toplumda yalnızlığa itilip çeşitli bunalımların içine düşüyorlar.

Öğrencilerin ölümünden sonra burjuva basın yine yalanlara soyundu. İntiharın ardındaki gerçekleri gizleyerek öğrencilerin cinsel sorunlarından dolayı intihar ettiğini yazdılar.

Yurt Öğrencileri: "İntihardan Polis ve İdare Sorumludur"

Bakırköy Yetiştirme Yurdu'nun boşaltılmasından sonra Kadıköy'e sevk edilen Muzaffer Gerehan yurttaki sorunları en yakından yaşayanlardan biri. Yaşadıklarını şöyle anlatıyor: "Yurdun taşınma olayında polisin karışmaması gerekirdi. Tamir edilecek gerekçesiyle götürüldüğümüz yurt şimdikinden daha kötü. Tamir edeceklerse önce burayı etsinler. Ama dertleri o değil, yurttan insanları atmak ve diğer illere sürmektir. İki arkadaşımızın intiharının sebebi de budur. İntihardan polis ve idare sorumludur."

Yetiştirme yurtları daha bir dizi sorunla dolu. Öğrencilerin çoğu devlete güvenmiyor, ondan böyle bir güvence istemiyor.

Burjuva demokrasisinde faşist yöntemler

İSVİÇRE ADALETİ!

Bern büromuzdan 14 Ocak günü gözaltına alınan ve haklarında dava açılmaksızın yaklaşık 1 yıldır tutuklu bulunan dört okurumuz 10 Aralık'ta mahkemeye çıkarıldılar.

İsviçre polisi dört tutuklıyı önce uyuşturucu ticareti yapmakla suçlamış, ancak daha sonra bu suçlamasından vazgeçmek zorunda kalmıştı. İlk etapta yapılan bu suçlamayla kamuoyunda bir önyargı oluşturulmaya çalışılmış, "Blick" ve benzeri gazeteler de yaptıkları yayınlarla tutuklulara ve özelde yabancılara karşı bir kampanyayı körüklemişlerdi.

Ne var ki, bu komplo kampanyaları sonuç vermedi. Kamuoyu İsviçre polisinin ve emperyalist basının kuklası olmayı kabul etmedi. İsviçreli ve Türkiyeli örgütlerden oluşan geniş bir çevre, oynanmak istenen oyunu bozarak Mücadele gazetesi ve tutuklularla dayanışma içine girdi.

Duruşma öncesi İsviçre'deki devrimci-demokrat kuruluşlar, ilerici gazete ve dergiler duruşmaya geniş katılım sağlanması için ortak çağrılar yaptılar. İki gün gibi kısa bir sürede bu desteği sorutlayan binden fazla imza toplandı.

Duruşma günü yaşananlar ise Türkiye'deki mahkemelerin bir kopyasıydı. 10 Aralık günü duruşmaya gelenler, polisler tarafından içeriye sokulmadılar. Mahkeme heyeti, davanın kamuoyuna açık olacağını ilan ettiği halde, sabah aldığı bir kararla gazetecilerin dışında kimsenin içeriye sokulmasına izin vermedi.

Bunun üzerine izleyiciler mahkeme süresinde Adliye binası önünde Almanca yazılı bir pankart açıp protesto gösterisi yaptılar. O gün 6 saat boyunca marşlar söylendi, halaylar çekilip, sloganlar atıldı.

Ertesi günkü duruşma sırasında da Adliye önünde protesto gösterisi sürdü. Mahkeme tutukluluk hallerinin devam etmesi yönünde karar verdi. Devrimci tutsaklar bu keyfi kararı protesto ederek açlık grevine başlayacaklarını açıkladılar.

Hak ve özgürlük mücadelesinde kararlılığın adı: Marmara ÖZGÜR-DER

Marmara Haklar ve Özgürlükler Derneği Marmara ÖZGÜR-DER 17 Aralık'ta açıldı. Açılışta, TAYAD'lı analar, 1984'ten bu yana uzayan süreci, ailelerin mücadelesini anlattılar. Kayıp ailelerinin TAYAD'lı ailelerden aldıkları mirasla yarattıkları direniş, Buca Cezaevi'ndeki açlık grevi sürecinde yaşananlar, mücadeleyi soluyanlar tarafından dile getirildi.

Grup Yorum'un türkülerine kattıkları seslerde, çektikleri halaylarda bir kez daha "Biz Kazanacağız!" diye haykırdılar. Daha sonra yapılan video gösteriminde, "kayıplar" belgeseli, şehitlerin cenaze törenlerinden görüntüler izlendi. Anaların yüreklerindeki öfke ve kin bir kez daha bilendi.

Türkiye'de, hak ve özgürlüklerin savunulmasında bir misyonu temsil eden ÖZGÜR-DER'liler bugüne kadar dernek lerinin 3 kez kapatılmasına rağmen 4. kez açtıkları dernekleriyle kararlılıklarını gösteriyorlar.

17 Aralık 1992. Bir ÖZGÜR-DER daha. Marmara ÖZGÜR-DER. "Yine işkencelerin, katliamların, kayıpların hesabını soracağız."

Onlara ÖZGÜR-DER'i tekrar tekrar açtıran "Yine işkencelerin, katliamların, kayıpların hesabını soracağız. Derneklerimizi kapatsalar da, iktidarın yakasına yapışmaya devam edeceğiz." dedirten ruh, moral ve inançtır.

ÖZGÜR-DER'liler bir kez daha "Sizleri Aksaray'da yaşatmayacağız diyenlere inat; yine Aksaray'da İnebey Mahallesi Langa Bostanları Sokak 4/13 adresteyiz, bekliyoruz." dediler.

Sağlıkta "reform"(!)

Halkın sağlığı tekellerin iştahını kabartıyor

Halka parasız sağlık hizmeti müjdeleyen nutuklar ve çarşaf çarşaf ilanlarla sürdürdükleri hesapsız yalanlarını hep o değerli iki sözcükle süslediler: Yeşil Kart.

Artık kimse parası olmadığı için hastane kapılarından dönmeyecek, hastanelerde rehin kalmayacaktı. Bunların nasıl sağlanacağı, kaynakların nasıl yaratılacağı sorusuna ise "geniş kapsamlı sağlık reformu" yapılacağı söylenerek yanıt veriliyordu. Reformun mimarı ise "Doktor olduğum günden beri sağlık sorununu çözmeyi kafama koymuştum" diyecek kadar hayal dünyası geniş, Demirel'den bakanlık sözü alarak SHP'den DYP'ye geçecek kadar koltuk meraklısı Doktor Yıldırım Aktuna'ydı.

Ancak, tüm bu sözlerin ne anlama geldiğini hak görmekte gecikmedi. Sonuçta sağlık alanında uygulanan çok farklı(!) politikaların hepsi aynı kapıya çıkıyordu: "Paran kadar sağlık". Eski sağlık bakanlarından Halil Şivgın'ün deyişiyle "Benzin alırken nasıl para ödeniyorsa, sağlık hizmetinin de bir bedeli olmalı"ydı. Hükümetlerin sağlığa bakışı böyleydi. Onların gözünde özel arabasına benzin almakla, hastalanınca sağlık hizmeti talep etmek aynı şeydi.

Sağlığı özelleştirme planı hükümet kurulur kurulmaz uygulamaya konuldu.

Bu mantık bir yandan bütün basın-yayın tekelleri aracılığıyla halka dayatılırken, bir yandan da sağlık alanındaki örgütlenmelere benimsetilmeye çalışıldı. Ne de olsa hükümet hala demokratikleşmeden söz ediyordu. Bu nedenle alınacak kararların tabanın tartışmasına açılması "iyi" olurdu. Mart 1992'de bakanlık tarafından toplanan Ulusal Sağlık Kongresi işte bu formaliteyi yerine getirdi. Kimlerin hangi ölçüler gözetilerek çağrıldığı daha oturumlar başlar başlamaz ortaya çıkan kongrede "Ulusal Sağlık Taslağı Dokümanı", bakan nezle olsa kendileri aksıran bilim adamlarınca(!) onaylanarak Temmuz ayında Meclis'e sunuldu. Kararların demokratik olarak alındığı görüntüsünün verildiği kongrede yaşananlar tam anlamıyla bir komediydi. Öyle ki, kongreye katılıp da oluşan taslağı hiç görmeyen demokratik kuruluşlar dahi vardı. Oysa sağlığın özelleştirilmesinin neler getireceğini –daha doğrusu halktan neler götüreceğini– görmek için sağlık personeli ya da bilim adamı olmak gerekmiyor. Bu ülkede yaşayan ve halkına karşı biraz sorumluluğu olan herkes, bu taslain çıkmazda olan sağlık hizmetlerini kurtarmak bir yana, daha da çıkmaza sürükleyeceğini görebilir. Son dönemde verilen karşılıksız "teşvik" kredileri ile gün geçtikçe artan özel hastaneler bunun somut kanıtıdır.

Devlet hastanelerinden özel hastanelere hasta kaçırılması, devlet hastanelerindeki cihazların özellikle bozularak hastaları özel hastanelere gitmeye zorlamak, "ölmüş insanları birkaç gün daha yaşıyormuş gibi göstererek" faturanın kabarmasını sağlamak gibi birçok insanlık suçu yöntem, günümüzde yaşamın bir parçası olmuştur! En son Çorlu'da yaşanan ve "iş kazası" diye geçiştirilen katliamda da birçok işçi devlet hastanesinde, bir ikisi hariç tüm doktorların özel hastanelere gitmesi sonucu ilgisizlikten yaşamını kaybetmiş ve olay kamuoyuna yansıtılmadan göstermelik bir "soruşturmayla" kapatılmıştır.

İlaç Tekellerinin "Denetlenemeyen" yükselişi: 8 Yılda % 300 Zam

Türkiye'deki sağlık sisteminden şu anda en çok yararlanan ilaç sektörüdür. Bugün ilaç sektörü uluslararası emperyalist tekellerin en rahat at oynattıkları sektörlerin başında gelmektedir. Ülkemizdeki en büyük 10 ilaç firmasından altısı tamamıyla yabancı sermaye hakimiyetinde olup, pazar payları % 60'ları bulmaktadır. Aynı zamanda ülke içinde üretilen ilaçların hammaddelerinin % 80'i ithal edilmektedir. Bu pazardan elde edilen kârın büyük kısmı ise patent, lisans ve isim hakkı adı altında emperyalist tekellerin kasasına akmaktadır. Bu emperyalist tekellerin artıklanıyla beslenen "yerli" işbirlikçi tekellerden 14'ünün Türkiye'nin en büyük 500 tekeli içinde olması bile bu sektördeki sömürünün boyutlarını gözler önüne sermeye yetiyor.

1983'te dönemin sağlık bakanıyla ilaç tekelleri arasında ilaç fiyatları ile ilgili olarak başlayan sürtüşme, en çok kullanılan ilaçlarda fiyat denetiminin kalkması ve bakanın görevden alınmasıyla sonuçlanmış, 1984'te de tüm ilaçlar üzerindeki denetim tamamıyla kaldırılmıştır. Bunun halk için anlamı, en zorunlu ihtiyaç maddelerinden biri olan ilacın 8 yılda % 300 zamlanması demektir. Bugün Avrupa'da tüm sağlık harcamalarının % 10'u ilaç alımına giderken, bu oran ülkemizde % 70'tir. Şimdi de sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesi sonucu artacak ilaç tüketimine bağlı olarak en fazla palazlanacak olanlar, istediği ilaca istediği oranda zam yapma keyfiyetine sahip ilaç tekelleridir.

Devletten Yeni Bir Haraç Kapısı Daha: Genel Sağlık Sigortası

Özelleştirmeyle tekellere sunulan sağlık sektörüne bir talep yaratmak da aynı zamanda zorunluydu. Bugün değil milyonlarca liralık ameliyat masrafını karşılamak, reçetesindeki ilacı dahi alamayacak milyonlarca insanın yaşadığı, işsizliğin % 20'yi bulduğu bir ülkede bu sorun nasıl çözülecek ve tekellerin iştahına uygun bir talep nasıl yaratılacak? İşte bu noktada hükümet gözünü bir kez daha halkın cebine dikiyor ve Genel Sağlık Sigortası'nı ortaya atıyor.

Devletin yarım yamalak sunduğu sağlık, eğitim ve bu gibi kamu hizmetlerinin finansmanını ödediği vergilerle sağlayan halk, bir kez de GSS primi adı altında soyuluyor. Taslakta "sistemin finansmanı... belirlenen primlerden sağlanacaktır. Prim ödeme gücü olmayanların primleri genel bütçeden sağlanacaktır" ve "devlet memurlarından da prim ödemesi temin edilecek" cümlelerinde ifadesini bulan işte bu soygundur.

Taslakta geçen "ödeyemeyenlerin primi genel bütçeden karşılanır" ifadesinin ise ayakları yere basmıyor. Bütçenin borç bütçesi olduğunu söyleyen bir başbakanın yönettiği ülkede, primler borçlu bütçenin neresinden karşılanacaktır? SSK ve Bağ-Kur'un durumu ortadayken, Demirel ve çırağı Aktuna'nın böylesi kahramanlık gösterileri arcak oynadıkları sağlık oyununun bir parçası olabilir.

Daha dün seçim meydanlarında milyonlara umut olarak sunulan yeşil kart vaadinin bugünkü hali ortadadır. İlk önce Kızılcahamam'ın pilot bölge seçilerek başlatılan uygulamayla, bu bölgedeki 500 kişiye fakir oldukları saptanarak yeşil kart verildi. Aynı kriterler uygulandığında ülke çapında 20 milyon dolayında yeşil kart adayı ortaya çıkınca, Sağlık Bakanlığı bizzat Başbakanından öğrendiği taktiklerle çark edip, sadece aylık geliri 170 bin liranın altında olanlara yeşil kart vereceğini açıkladı. Böylece "Dün dündür, bugün bugündür" sözü siyaset tarihimizde mucitlerince bir kez daha doğrulanmış oldu.

Ne kadar olacağı şimdilik bilinmeyen GSS priminin (memurlar için % 10 olacağı söyleniyor) yılda % 80'leri bulan enflasyon ortamında her geçen gün artacağı ve ücret artışlarının hiçbir zaman sağlık hizmeti ve ilaç fiyatlarındaki artışa erişemeyeceği düşünülürse, halka binen yükün ağırlığı daha iyi anlaşılacak.

Öte yandan, toplanan primlerle oluşan fonun işverenler için kullanılmaya hazır sermaye olmaktan öte bir anlam taşımayacağı açıktır. İşçilerin alın terinden kesilen primlerle varlığını sürdüren SSK'yı talan eden oligarşi için GSS fonu daha büyük bir arpalıktan başka bir şey değildir.

"Ulusal Sağlık Sorununa Stratejik Bir Yaklaşım" başlıklı raporda "özel sektörün... uzman personel, deneyim ve mali açıdan henüz yeterli olmamaları yanında, veri eksikliği nedeniyle de pazara girişi zorlaşmaktadır... Özendirici önlemlerle özel sağlık sigorta kuruluşları desteklenmelidir." denilerek, gerekli işaret verilmekte, Aktuna da "Batı'daki örneklerinde olduğu gibi, sağlık alanına sigorta şirketlerinin sokulmasını düşünüyoruz" diyerek, verilen emirleri çok çabuk anladığını göstermektedir.

Sigorta şirketlerinin hepsinin büyük holdinglerin denetiminde olduğu düşünülürse, toplanacak primlerin ne büyük bir vurgun kaynağı olacağı anlaşılacaktır.

İşte halka umut diye sunulan sağlık reform paketi bundan ibarettir. Bu taslağın her satırı halkın emeği daha fazla nasıl çalınabilir, insanların sağlığı tekellere nasıl peşkeş çekilebilir düşüncesiyle yazılmıştır. Ulusal gelirin % 70'inin rant ve faiz gelirlerine ait olduğu, okul çağındaki çocukların % 30'unun yetersiz beslendiği bir ülkede sağlık sorunu reformlarla çözülemez. Hele kendi sağlıkları söz konusu olunca soluğu ABD'de alan, halkın sağlık sorununu ise belediye işçilerinin haklı grevini kırmak için demagoji malzemesi olarak kullananların çözebileceği bir sorun hiç değildir.

Kapitalizm için sağlık, kişinin artı değer yaratacak fiziksel güce sahip olmasıdır. Bunun dışında ne kişinin beslenmesi, ne yaşadığı konutun sağlıklı olup olmadığı, ne de sosyal çevresi ile ilişkilerindeki uyum onu ilgilendirir.

Kapitalizmin baskısıyla sağlık hizmeti de gerçek anlamını yitirip, birkaç dakikalık muayene ve bunun sonucunda hastanın eline tutuşturulan faturası kabarık reçeteye indirgenir.

Gerçek anlamıyla sağlık fiziksel, sosyal ve moral anlamda tam bir iyilik halidir. Bu kapitalizmin hayal edemeyeceği genişlikte bir tanımlamadır. Bu insanı çevresiyle bir bütün olarak ele alan, her şeyden önce sağlık için gerekli koşulları yaratıp, hastalıkların ortaya çıkmasını engellemeyi önüne hedef olarak koyan, her şeyi insana göre, insan için düşünen sosyalizmin sağlığı tanımlamasına denk düşüyor. Sağlığa kâr mantığı ile bakan kapitalizmin aksine, sosyalizmin sağlığa bakışındaki anlayış, insana ve emeğe duyulan saygıdır.

Özgürlük sevdasına kapılıp, sosyalizmi bırakarak koşa koşa kapitalizme gidenlerin hayal kırıklıkları, düştükleri durum, gazete sayfalarında acınacak bir tablo ortaya çıkarıyor. Kapitalizmde her şeyi alıp-satma özgürlüğünden başka bir şey bulamayan, sosyalizmi görüp geçirmiş insanlar sosyalizmi arıyorlar. Sağlıklarını giderek aşındıran kapitalizmde boşuna çözüm aramanın yorgunluğu, pişmanlıkla sosyalizme özleme dönüşüyor. Sağlık politikasının kendilerine verdiği değerin önemini daha iyi anlıyorlar. Paraları olmadığında hastane kapılarının da yüzlerine kapanması, onlara sosyalizmin değerini yaşayarak yeniden kavratıyor. Çünkü sosyalizmde kimsenin parası olmadığı için hastane kapılarından döndürülmediğini ve sağlığa ayrılan payın kapitalizme göre 4-5 kat fazla olduğunu öğreniyorlar.

ISIRGAN

"Elin gavuru bile"

Şimdilerde iktidar yeri göğü inletiyor. Onlara göre CMUK işkencenin kökünü kazıyıp, işkence "iddialarını" hışık gibi kesecekti... Ancak hiç de öyle olmadı. Polis kısa sürede CMUK'u deldi... Polis, Adana'da adli olaydan gözaltına alınan birine "Ben avukat istemiyorum" diye ifade imzalatmış... İzmir polisi de gözaltındayken avukat isteyen bir kişiye "Amerikan dizilerini çok seyrettiği"ni hatırlatmayı ihmal etmemiş...

Tüm bunlar devrimcileri ilgilendirmiyor! Niye mi? Onlara "CMUK demokrasisi"nden fayda yok da ondan! Tabii ki bunu böyle ifade etmiyorlar. Nasıl etsinler ki, dünyayı ayağa mı kaldıracaklar? Uluslararası Af Örgütü Türkiye Masası Şefi Jonathan kadar bile olamadılar. Jonathan televizyona çıkıp, CMUK'un aldatmacadan öte bir şey olmadığını gösteriverdi de, hiç kimse çıkıp, "ne diyor bu adam" diyemedi. "CMUK çıktı ama işkenceden üç kişi öldü" deyiverdi. Hem de ölenler bu yasa kapsamına girmeyen devrimcilerden, demokratlardan!

Bunların halleri aynanın karşısına geçip de "ayna ayna söyle benden güzel var mı diyen" cadıya benziyor. Çirkinliklerini allayıp pullayarak satamayınca, umudu aynalara sormakta buluyorlar.

Ama bilmiyorlar, onların aynaları güldüren aynalardan, böyle yönetime böyle ayna, böyle demokrasiye böyle CMUK..

Eskişehir polisi Orkid operasyonlarına devam ediyor

Geçen yıl Sanipak Firma'sının ürünü Orkid'leri dağıtan içlerinde AÜÖDİ'lü öğrenciler ve ESKADİ'lıların da bulunduğu bir grup gözaltına alındı. Olay yerel basında ve Güneş gazetesinde yer aldı. Bu olaydan birkaç ay sonra yeni bir dağıtım işi için Eskişehir'e gelen firma temsilcisi Mücadele gazetesi temsilcisi ile birlikte şüpheli şahıs iddiası ile gözaltına alındı. Gözaltında "terörist"ler ile iş yapmaması için tehdit edildi.

Eskişehir siyasi şube ekipleri bu yıl da geleneksel Orkid operasyonlarına devam etti. 14.12.1992 günü yine tanıtım amacıyla Orkid dağıtan AÜÖDİ'lüler ve Eskişehir ÖZGÜR-DER'liler ve firma temsilcisi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar Osmangazi Karakolu'na götürülerek sorgulandı. Operasyonu bizzat siyasi şube sürdürdü. Gözaltındakilerde ve Orkid'lerde herhangi bir bildiri vb. çıkmayınca siyasi şube polisleri firma temsilcisi ile özel bir görüşme yaptı. Görüşme boyunca "Bu kişilerle ilişkini kim sağladı?", "Büroyu mu derneği mi aradın?", "Niye bizi değil de bunları buldun?", "Firma sahibi kim? Nereli?" gibi ahiretlik sorularla karşılaşan temsilci, polislerin "Ya bu firmada ya da sende bir iş var" tespitinden sonra tekrar tehdit edilerek serbest bırakıldı.

Ne diyelim, Eskişehir polisinin yılmadan operasyonlara devam edeceğine ve sonuçta yasadışı Orkid dağıtan bu örgütü çökerteceğine inanıyoruz.

Dün dündür, bugün bugündür...

Demirel: *"Böyle bir Türkiye olmaz, yani dilini mi yutsun herkes? Bu teşkilatlar ülke meseleleri hakkında gayet munis, gayet yapıcı beyanlar söylemeyip de ne yapacaklar?"* (14.1.1988, Cumhuriyet)

Demirel: *"Hariçten gazel okumak kolay. Her kafadan bir ses çıkarsa bir yere varılmaz."* (21.6.1992, Cumhuriyet)

90 yaşında bir terörist

12 Aralık günü Elazığ siyasi polisi yoğun bir gün yaşar. Özel harekat timine bağlı polisler Yıldızbağları Mahallesi halkına olağanüstü bir gün yaşatırlar. Ona yakın ev basılır, insanlar tehdit edilir, korku dolu saatler yaşar.

"Vakit epey geç olmuştu. Aniden içeriye silahlı adamlar girdi. Bağırıp çağırmaya başladılar. Kumru Tekbakır'ı ve yanındaki iki kızı arıyorlardı. Bize yağ satıp gittiğini söyledik. Bizden önce Kumru Tekbakır'a yağ satmasında yardımcı olan Dursun Sezgin'in evine gitmişler. Karısı o anda banyodaymış. Polisler, 'bir battaniyeye sarın çık, banyoya da bakacağız' demişler. Orada bulamayınca o gün Dursun Sezgin kadını nereye götürmüşse hepsine gitmişler, ama bulamamışlar. Bize 'Siz terörist besliyorsunuz, böyle işlerle uğraşmayın. Bir daha sefere eviniz çatışmada gidebilir' deyip gittiler." Evi basılan bir aile o günü böyle anlatıyordu.

Polis bu aileden sonra da birçok yere gider. Sonunda bir evde kadını bulurlar. Bulmasına bulurlar da, yakaladıkları 90 yaşındaki bir kadındır. Biri "götürelim" derken, diğerleri "götürüp de ne yapacağız" der. Kadına da "senin yağını çalmışlar onun için arıyoruz" deyip bırakırlar. Bu durumdan hiç kimse bir şey anlayamaz. Çünkü, kadını bulmak için gece vakti insanları rahatsız ederler, döverler, tehdit ederler, tartaklarlar, ardından da hiçbir şey yokmuş gibi çekip giderler...

Evi basılan insanların yorumu ise şu: "Kadının oğlu gerilla. Olsa olsa bunun için arıyorlardır. Kadının yaşlı ve kendileri için 'tehlikesiz' olduğunu görünce vazgeçtiler."

Polis Ovacık'tan Elazığ'a "yağ satma" bahanesiyle gelen bir kadın, hele ki oğlu gerilla, örgütlenme amacıyla dolaşıyordur seklinde düşünmüş olacak ki, böyle hareket ediyor. Korkuları büyüdükçe, terörleri, terörleri büyüdükçe korkuları artıyor.

Burjuva basının her sayfasında polis var

Polisin önem verip de, içine girdiği alanların başında kuşkusuz basın kurum ve kuruluşları yer alıyor. Bu karşılıklı haber alıp-verme ilişkisinden tutun da, etkin roller almaya, hatta yol göstermeye kadar kendini göstermektedir. Ait kademedeki muhabirlerinden büro elemanına, köşe yazarından haber müdürüne, program yapımcılarından, kurum yöneticilerine kadar bu ilişki içli dışlı hale gelmiştir.

Kimi gazete muhabirleri ve haber müdürleri doğrudan polis ve kontrgerilla ile işbirliği halinde çalışır. Örneğin, İnter Star'da görev yapan Sadettin Toksoy'a Kürdistan'da bütün kapılar tılsımlı bir şekilde açılmaktadır. En üst rütbeli subaylardan, özel time kadar herkesle "arası iyidir". Tabii o da bunun karşılığını yaptığı programlarla vermektedir. Askeri tatbikatları çatışma gibi göstermede ustalaşmıştır. "Güvenlik güçlerinin nasıl kahramanca teröristlere karşı çatıştığını" böylece gözler önüne seriverir. Yaptığı kurgunun gerçek gibi olması için heyecan, telaş, kaygı dolu rolü bizzat kendi üstlenir. Ortada silah ve bomba seslerinden başka bir şey görülmese de, önemli olan insanlara, askerin ne zor koşullarda 'mücadele ettiğini' göstermek, olmadık kahramanlıklar yaratmak, kontrgerilladan artı puan almaktır.

Polis ve kontrgerilla yayınlanmasını istediği konulardaki görüş ve haberleri kendisine en yakın gazeteciye aktararak, sözde onu "ödüllendirir". Onlar da meslektaşlarını "atlatarak" kontrgerillanın istediğini yapar. Örneğin polis 8.10.1992 tarihli operasyonla ilgili olarak yaptıracağı tatbikatı sadece Emin Demirel'e söylemiştir. Tatbikatı haber alan Günaydın gazetesi muhabiri tatbikata sokulmadığı gibi hırpalanmaktan da kendini kurtaramamıştır.

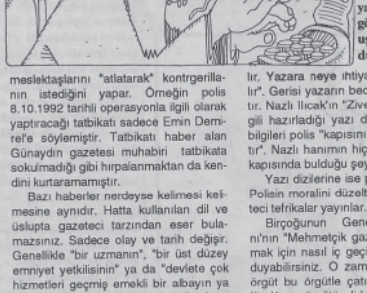

Burjuva basını ve onun yazarları oligarşinin halka her alanda açtığı savaşın yardakçılığının gönüllü uşağı durumundalar.

Bazı haberler nerdeyse kelimesi kelimesine aynıdır. Hatta kullanılan dil ve üslupta gazeteci tarzından eser bulamazsınız. Sadece olay ve tarih değişir. Genellikle "bir uzmanın", "bir üst düzey emniyet yetkilisinin" ya da "devlete çok hizmetleri geçmiş emekli bir albayın ya da memurun söylediğine göre" diye başlayan haber ve yorumların, kontrgerilla, MİT veya siyasi polisin geçtiği haberler olduğunu sağır sultan bile duymuştur.

Polisin köşe yazılarında da yeri sağlamdır. Yazarın ağzından insanlar yönlendirilir, yazarlara özel yazılar hazırlatılır. Yazara neye ihtiyacı olduğu "çıtlatılır". Gerisi yazarın becerisine bırakılmıştır. Nazlı Ilıcak'ın "Ziverbey Köşkü" ile ilgili hazırladığı yazı dizisinde kullandığı bilgileri polis "kapısının önüne bırakmıştır". Nazlı hanımın hiçbir suçu yoktur. O kapısında bulduğu şeyleri yazmıştır.

Yazı dizilerine ise polis kaynak akıtır. Polisin moralini düzeltmek isteyen gazeteci tefrikalar yayınlar.

Birçoğunun Genelkurmay Başkanı'nın "Mehmetçik gazeteci" ödülünü almak için nasıl iç geçirdiklerini rahatlıkla duyabilirsiniz. O zaman, daha fazla şu örgüt bu örgütle çatışıyor, örgütler bölündü, şu örgütün lideri lüks içinde, militanlar ise aç geziyor, polis karakolunda CMUK işliyor, polis sanığa haklarını okudu, taşeron iş yapıyorlar ve daha nice haber yapmak için birbirleriyle yarışırlar. Ahlakın, dürüstlüğün, gerçeğin zerresi görülmez bu haberlerde. Geçmişte aranan bir devrimcinin fotoğrafını basıp yanına da "Bakırköy'de küçük çocuklara tecavüz eden sapık her yerde aranıyor" şeklinde haberlerin yapıldığı unutulmamalıdır.

MİT, siyasi polis, basındaki işbirlikçilerini aynı zamanda birer istihbarat elemanı gibi de kullanırlar. Gösterilerde çekilen fotoğraf ya da filmlerin bir kopyası polise iletilmektedir.

İçlerinde devlete akıl verenler de az değildir. Bunların kimisi MİT elemanı gibi yurtdışına gittiğinde bilgi toplar ya da gayri-resmi temaslar yürütür. Öyle ki, Bosna-Hersek'e gönüllü nasıl gidileceği, orada nasıl örgütleneceği, ne tür propagandalar yürütileceği şeklinde talimatlara varan açıklamalar, yazılar yayınlanır.

Polis-gazeteci ilişkisi ayrı zamanda mahkemelerde sürmekte olan davaların seyrini etkilemek için de devreye girer. İnsanlar peşin peşin "suçlu" ilan edilir, sanıklar veya tanıklar aleyhine kampanyalar açılır.

Polisin basın organlarındaki işleyişi sayılamayacak denli çoktur. Ancak genel görünüm bu şekildedir. Bugün burjuva basın bunu layıkıyla yapmaktadır. Son dönemde polis ve iktidarla olan bağlarının güçlenmesi de bunu gösteriyor. Karşılıklı iki tarafın birbirine olan ihtiyaçları, devrimci savaş büyüdükçe daha da artacak, devrimcilere ve halka saldırıları hızlanacaktır. Tabii ki bu onları kurtarmayacak, batağa daha fazla saplanacaklardır. Onlar tercihlerini yapmışlar, bu tercihlerine yardımcı olmak da mücadele edenlere düşüyor.

Bir kitap:

"Silahlı direnişte kadınlar"

"..Biraz önce vurduğu askerin daha dün Oyonlu Yahudilerin göndeniişini denetlemiş olduğunu bilmektedir... Truus rolvelveriyle nişanladığı SD subayının artık kimseye işkence ve kimseyi idam edemeyeceğini bilmektedir."

Tek bir insan kimi zaman bir hiçtir, kimi zaman dünyalara bedel, kimi zaman korkaktır, kimi zaman inanılmaz bir kahraman.

Devrimci çağının kahramanıdır. O koşullar ne olursa olsun, eskiyeni, çürüyeni değiştirip dönüştürmek için toplumun önüne fırlar. Kör bir öne çıkış değildir bu: şartları ölçer biçer, tartar ve ne yapması gerektiğine karar verir. Karşısındaki gücün ne olursa olsun kendini durduramayacağını bilir. Onun gücü haklılığındadır. O yüzden haksız olan hiçbir şey onun karşısında duramaz, direniş göstersa de yıkılmaktan, dönüşmekten kendini kurtaramaz.

Bu kavgada her şey vardır. Kin, vahşet, sömürü, yasak, acı, onur, umut, erdem, sevda, coşku, inanç, direnç, kararlılık, özgüven ve daha nice özellikler yan yanadır. Çirkinlikler, kötülükler, gemi azıya almış bir şekilde saldırırken, devrimcinin yarattığı değerler, kahramanlıklar kökleri sağlam bir şekilde filizlenip boy atar.

Bugün faşizmin saldırıları, halklarımıza açtığı savaş tüm vahşetiyle hükmünü kabul ettirmeye çalışırken, devrimcilerin bu niteliğinin önemi daha fazla kendini hissettiriyor.

Tüm saldırılara karşın devrimciler geleceği yaratma savaşımında yeni gelenekler, kahramanlıklarla büyüyor. Faşizme karşı kadınlı erkekli yaratıları bu değerler içinde kadın savaşçıların öne fırlamaları savaşımımızın en güzel, en büyük değeri olup çıkıyor.

İşte yaşadığımız böylesine bir süreçte Ingrid Strobl'un "Faşizme ve Alman İşgaline Karşı Silahlı Direnişte Kadınlar" kitabı bizleri ve kadın savaşçıların niteliklerini, kahramanlıklarını anlatıyor.

Ingrid Strobl'un uzun araştırmalar sonucu oluşturduğu bu kitap tek başına bir roman değil, röportajlardan, anlatımlardan, belgelerden oluşuyor. Kitabı yayına hazırlarken İsrail'de tutuklanan yazar yılmadan hücrede kitabı tamamlamıştı. Ona bu gücü veren yine direniş, yine savunulan inançlardı. Hücreden şöyle diyordu:

"Küçücük bir hücrede, küçücük bir masada, tüm görüşme ve olaylardan soyutlanmış olarak, kısacası hapiste, bu kitabı yazma gücünü bulduysam, bunu her şeyden önce bu kadınlara (görüşüp konuştuğu, ya da konuşamadığı, hayatta olan-olmayan bu kadın savaşçılara) borçluyum."

Kitabı okurken kan, barut ve gaz kokuları arasında toplama kamplarını, işkencehaneleri, işkencecileri ve tüm bunlara karşı sürdürülen kahramanlığı görüyoruz. Toplama kamplarını simgeleyen, kanla duvara çizilmiş desenler, "Emperyalizmin adaletsizliğini, kirli ilişkilerini taşıdığı her ülkede milisler, halkın savaş gücü oldular. Halkın yardımına koştular, sorunlarını çözmek için uğraştılar. Halkın adaletini temsil ettiler. Bağımsızlık, özgürlük oldular, halka umut verdiler. Silahlanarak düşmana karşı savaştılar." (Mücadele gazetesi) diyen sözlerimiz aklımıza geliyor. Daha da ötesi, direniş, dayanışma, paylaşım, disiplin, inanç, kararlılık duygusunun insanı nasıl biçimlendirdiğini, geleceğin nasıl özveriyle savunulduğunu ve yaratıldığını, milislerin öğretici derslerini ve mücadele dolu yaşamlarını görüyoruz.

Faşizme karşı savaşan Niuta Tejeldojm, Roza Robota, Fifi-Fideila Fernandez de Velasca Perez, Julia Manzanal, Rosario Sanchez Mora, Liza, Krakau ve daha nice kadın savaşçının destansı eylemleriyle, Olcay'ları, Hamiyet'leri, Perihan'ları, Fintoz'ları, Sabahat'leri, Eda'ları, Şadan'ları, Satı'ları, Ayşe Nil Ergen'leri, Esma'ları, Nurten'leri, Nurhayat'ları ve onların yarattığı değerleri bir kez daha içimizde duyuyoruz.

Bunu duymak, bunu hissetmek bizleri bir kat daha coşturuyor. Kazanacağımıza olan inancımız güçleniyor.

"Yarın belirsiz olabilir, ancak bugün düşman ülkededir ve yenilmez olduğunu sanmaktadır. Her saldırı, her suikast, raydan çıkmış bir tren yalnızca zırha bir iğne batışı olsa da sonuçta, bu iğne batışlarından her birinin zırhın parçalanmasına katkısı vardır... Bir gestapo subayını, zırhlı limuzinini, küstahça özgüvenine, sınırsız gücüne karşın dize getiren her kurşun, üstün insanların egemenliği karşısında kazanılmış bir zaferdir. Onlara kalelerinin ele geçirilmez olmadığını, dokunulmazlıklarının kendisini aldatmadan öteye gitmediğini gösterir. Yalnızca rovelver, bir el bombası ve sarsılmaz bir kararlılıkla silahlanmış olan on yedi yaşındaki bir genç kız (ya da erkek) bu zafere ulaşabilir. Ve tüm dünyaya canavarın her şeye gücünün yetmediği, bu eşit olmayan koşullarda verilen savaşı sürdürmenin kesinlikle anlamlı olduğunu kanıtlayabilir."

GÜN İZİ

Sözde devrimcilere dur diyelim

Metin TURAN

"Seyirci az. Ben bu kadar insana oynayamam."

"İnsanlar hala beni mi istiyorlar. Bıkmadılar mı benden."

"Sayın ... geceize katılabilir, ancak .... bankasına 100 milyon yatırın ondan sonra konuşalım."

"Valla oralara kadar gelemem. İstanbul'da olsaydı gelirdim."

"TV çekimlerim olduğu için basın toplantısına katılamam."

"Bu ülkede kontgerilla var, onun için bir şey diyemem. Korkuyorum."

"35 milyonu vermezseniz çıkmam."

Bu sözlerin tamamı "solcu" hatta Marksist geçinen kimi "sanatçılara" ait.

Onlar her zaman böyle konuşmaz elbette. Bu onlar köşeye sıkıştıklarında ya da çıkarları zedelendiğinde sarf edilen sözlerdir. Onlar genellikle kendilerinden biri olan tiyatro sanatçısının söylediği şu tarz sözleri sıkça kullanırlar: "Öyle bir yürek taşıyoruz ki, 19 yıllık geçmişinde Anadolu'da illerde, ilçelerde, hatta köylerde römorkör üzerinde her şeye karşın oyunlarını sergilemiş, baskıların her türlüsünü görmüş, halka olan sevgisiyle dolu bir yürektir." Ki bu tiyatro sanatçısı Malatya'da seyirci az diye oyunu iptal etmiştir.

Günümüzde birçok anlayışın bu tür sahte "solcu"lara prim verdiği, onları hak etmedikleri yerlere çıkardığı bir gerçektir. İyi bilinmeli ki, bu sanatçıları gecelere, dayanışmalara, sanatsal etkinliklere çağırmak onların bu ikiyüzlülüklerini, sahtekarlıklarını onaylamak, onları meşrulaştırmaktır. Gecelere daha fazla kitle katma adına, hak etmedikleri bir "üne" kavuşmuş, ama halkların mücadelesinde samimiyetsiz olan bu sanatçıların gecelerde ya da buna benzer etkinliklerde yer alması, insanların duygularını sömürmekten başka bir şey değildir.

Bu tür "sanatçıları" gecelere, etkinliklere çağıran anlayışlar kendilerini sorgulamalıdır. Binlerce emekçinin avuç dolusu para vererek izlediği bu "sanatçıların" kazandıklarını nasıl ve ne için harcadıkları bir sır değil. Sormak gerek, süren mücadeleye katkıları için mi yoksa daha yüksek, bireysel bir yaşam için mi bu parayı kullanmaktadırlar?

Bunları söylerken, örgütlü olmasalar da ürünlerinde ve yaşamlarında ciddi, onurlu, salt ticari kaygılarla hareket etmeyen, mücadelenin çıkarları doğrultusunda samimi ürünler veren, bu amaçla her türlü çirkinliğe katılan, çıkarsız hareket eden sanatçıları ayırıyoruz. Sözümüz bunlara değildir.

Geceleri düzenleyen anlayışlar şöyle düşünüyorlar: "Geceme, kendi düşüncemi savunmayan bir sanatçıyı çağıramam. Yalnızca benim propagandamı yapacak sanatçıları çağırırım." Ama yanılıyorlar. Çünkü bu sanatçılar nabza göre şerbet veren ve yalnız olayın ticari yanını gözeten, çıkıtıkları her etkinlikte, o etkinliği düzenleyen anlayışın dilinden konuşup, onların söylemini kullanan sanatçılarsa burada faydacılığın, ilkesizliğin, şekilsizliğin en alası vardır.

Onların nasıl yaşadıklarını, nasıl "devrimci sanatçı" olduklarını bilmeyen yok. Geçmişte ne kadar örgütlü olsalar da, mücadeleye inandıklarını söyleseler de bugün vardıkları nokta; yaşam biçimleriyle, insanlara sunduklarıyla ortadadır. Sözde bizlerin dilini kullanırlar. Ama amaç ticaridir, popülizmdir. Onun için geceleri çıkmakta yarar bulurlar, onun için dayanışmalara gelirler. Oysa onlar bir dünya görüşüne sahip olmayı ilkellik, özgürlüğe vurulan pranga olarak görmektedirler. "Dünya değişti" derler, ama oyunlarında, müziklerinde Kızıldere'yi anlatmaktan geri durmazlar. Örgütlü olmadıklarına sevinirler, hiçbir ideolojiye bağlı olmadıklarını övünerek anlatırlar ama, "İbrahim Yoldaş", "Sinan'a Ağıt" rahatlıkla geccelerde, etkinliklerde söyledikleridir. Kimileri ise, daha önce ürettiklerini tamamen unutup televizyonda romantik arabesklere yönelir. Bazıları da, insan haklarıyla dayanışma gecelerinin yanında, Çiçek Pasajı'nda kontrgerilla şeflerini, devrimci katillerini eğlendirmekte sakınca görmezler. Daha nice örnekler saymak mümkün, ancak bu kadarı yeterli.

Unutulmamalı, mücadele şehitlerle büyüyor. Sosyalist insanın şekillendiği bir kültür oluşuyor. Böylesine bir süreçte mücadelenin, "solculuk"un kaymağını yemek isteyenlere değil, bu mücadeleye her şeyiyle sahip çıkan, onun içinde olan, hangi anlayışta olursa olsun, o sanatçılara sahip çıkılmalıdır. Devrimci sanatçılara sahip çıkmak da bir sorumluluktur. Sorumluluğu taşıyıp, ayrım çizgilerini netleştirelim. Yeteri kadar bu "pazardan" kazandılar. Bundan sonrası için dur demek bir görevdir. Ki bu görevi emekçi halk yapmakta, eğriye doğruyu kendi sağduyusuyla seçmektedir.

Dünyadan

Emperyalizmin barışını ancak intifada engelleyebilir

İntifada Filistin ulusal kurtuluş mücadelesinin kaderini değiştiren bir çıkış oldu. Mücadeleyi, işgal altındaki topraklara taşıdı ve Filistin direnişini emperyalizmin barışına feda etmeye kalkan uzlaşmacı FKÖ-El Fetih çizgisini geri itmeyi başardı.

1965'te silahlı mücadeleyle işe başlayan ilk Filistin direniş hareketi olmasıyla, El Fetih Filistin ulusal kurtuluş mücadelesinin öncülüğünü ele aldı. Ama giderek silahlı mücadeleyi uzlaşmacılığa kurban eder noktaya geldi. Özellikle 1974'ten sonra silahlı mücadeleyi terk edip, diplomatik-politik yolla emperyalizmin gerici-faşist yönetimleriyle uzlaşarak Filistin sorununa çözüm getirmenin de öncülüğünü kimseye kaptırmadı. FKÖ-El Fetih çizgisi o gün bugündür Filistin direnme hareketinin uzlaşmaya dönük sağcı yüzünü temsil ediyor. Mücadelenin yükseldiği dönemlerde ise, FKÖ'nün tepesindekiler uzlaşma çizgilerini geri çekmek zorunda kalıyorlar. Camp David anlaşmasının bugünkü anlaşma koşullarına göre daha ileri haklar içermesine rağmen, FKÖ'nün uzlaşma-

cı çizgisi, mücadelenin yükseldiği ve silahlı mücadelenin güç kazandığı dönemde çok istediği halde bu anlaşmanın içinde yer almaya cesaret edememiştir. Ama 1982 İsrail işgaliyle Lübnan'ı terk etmek zorunda kalan ve önemli bir güç yitimine uğrayan Filistin direnme hareketinde FKÖ'nün uzlaşmacı çizgisi kendisini yeniden göstermiştir. 1983'te başlayan El Fetih'in inisiyatifindeki süreç, Filistin direnme hareketini Ürdün Kralı Hüseyin'le birlikte emperyalizme teslim etme noktasına kadar gelmiştir. FKÖ'yü bu adımı atmaktan alıkoyan 1987'nin 8 Aralık'ında işgal altındaki topraklarda patlayan İntifada olmuştur.

1987'de patlak veren ve birkaç yıl sadece İsrail'i değil, dünyayı etkileyen, Filistin devrimine önemli bir saygınlık kazandıran, yeni ufuklar açan İntifada, geldiği noktada tıkanmış ve İsrail'in kontrol etmeye başladığı bir güç haline gelmiştir. İntifadanın taştan bıçağa ve giderek silahlı mücadeleye dönüşememesi, hem İntifadanın tıkanıklığını gösteriyor, hem de giderek uzlaşmacı çizgiye daha fazla güç kazandırıyor. İşe silahlı mücadeleyle başlamış olmak ve bunu sürdürmek bu kaderi değiştirmiyor. Önemli olan politikalar ve uzlaşmacı çizgisinin varlığıdır. İşte El Fetih silahlı mücadeleyle başlayıp FKÖ'yü bu noktaya taşımıştır. Hiçbir halk emperyalizmle uzlaşarak gerçek anlamda kurtuluşunu sağlayamamıştır ve sağlayamaz. Kazanılacak olan, emperyalizmin gölgesini sürekli üzerinde taşıyacak sözde bağımsızlık, hatta Irak Kürdistanı'ndaki gibi tanımlaması bile yapılamayan bir devlettir. Filistin direnme hareketinin başındaki bu çizgiyi söküp atabilmek, ancak İntifadayı daha ileri götürmek ve silahlı hale dönüştürmekle olacaktır. İntifadanın kendisini tekrar etmesi ve tıkanıklığın sürmesi uzlaşmacı çizgiye güç kazandırmaktan ve emperyalizmin barışının önünün düzlenmesinden başka sonuç vermeyecektir. Bütün halklar gibi Filistin halkının kurtuluşu da emperyalizmle ve bölgedeki işbirlikçileriyle uzlaşmaktan değil, onlara karşı savaşmaktan ve onları yenilgiye uğratmaktan geçiyor.

"Filistin'in geceleri İntifadadadır"

15 Kasım 1992, Filistin'in bağımsızlık ilanının 4. yılı ve 8 Aralık 1992, İntifadanın 5. yıldönümü dolayısıyla (PFLP) Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Politbüro Üyesi Jamil Majdallawe Amerikan barışı ve İntifada üzerine sorulan soruları cevapladı.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin 5. Kongresi'nin hazırlandığını duyduk. Niçin toplanıyorsunuz?

Son dönemde, emperyalist güçlerle ilerici güçler arasında yaşanan ve mücadeleye etkide bulunan uluslararası alanda çok önemli gelişmeler yaşandı. Uluslararası çapta güçler dengesi değişti, çelişkiler keskinleşti, ilerici güçler arasında da sarsıcı gelişmeler tüm hızıyla sürüyor. Dünya demokrasi ve barış güçleri olarak bizler, dünyadaki gelişmelerden ders çıkarmak ve mücadelemizi yeniden şekillendirmek için bu gelişmeleri analiz etmek, tavır belirlemek zorundayız. Aynı şekilde eski sosyalist blokta yaşananlardan ve blokta önemli rol oynayan güçlerden de öğrenmek gerekiyor. Örneğin; Parti içi yaşamı sorguluyoruz. Parti içinde en üst düzeyde demokrasiyi nasıl güvenceye alırız diye tartışıyoruz.

Arapların bulunduğu alana gelince, özellikle ABD'nin çıkarlarını dayatmaya çalıştığı Körfez savaşı gibi önemli gelişmelerden söz edebiliriz. Devam eden barış görüşmelerinde, ABD etki altında bulunduruduğu bölgelere ek olarak, dünyanın diğer parçalarına da etkisini yaymaya çalışıyor. Tabii ki bu, önümüze birçok görevi koyuyor. Diğer güçlerle birlikte çalışmak için kendi saflarımızı nasıl örgütleyeceğimiz gibi, daha birçok şey. Filistin halkı içinde burjuvazinin kendini nasıl geliştirdiğini ve bunun mücadelemize etkisini de dikkate almamız gerekmektedir.

Dikkatimizi yönetmemiz gereken bir diğer önemli nokta da; işgal edilmiş bölgelerdeki İntifada, halkımızın mücadelesi. İntifada 5. yıldönümünü yaşıyor. Bu mücadelede bizden beklenen şey, bu uzun zaman diliminden çereken dersleri çıkarmak ve bu işgal edilmiş alanlardaki mücadeleyi nasıl geliştireceğimizdir.

İşgal altındaki bölgeler demekle 1967'de işgal edilen bölgeleri mi kastediyorsunuz?

Şu anda 1967'de işgal edilen bölgelerdeki İntifadadan söz ediyoruz. Bu, halkımızın bulunduğu her alanda, bağımsızlığı ve kendi kaderini tayin için mücadeleye katılmaması anlamına gelmiyor. Her ne kadar 1967'de işgal edilen bölgelerden konuşsak da, halkımızın bağımsızlığı için verdiği mücadele ile arasında bir çelişki görmüyoruz.

İntifadada yer alan diğer gruplarla FHKC'nin durumunu nasıl değerlendiriyorsunuz? İşgal altındaki bölgelerdeki diğer güçlerle ortak çalışma nasıl gerçekleşiyor? Sol güçlerin barış konferansına karşı tavrı nedir?

FKÖ yönetimi barış görüşmelerine katılma kararını aldı. FKÖ yönetimi, bu barış görüşmeleri son çözümü sağlamasa da, daha sonraki herhangi bir çözüm için atılan bir adım olabilir düşüncesinde. Bir yıldan bu yana Filistin mücadelesinin hangi aşamada bulunduğunu noktasında FKÖ içinde görüş birliğine varmak için çalıştık. Güçler dengesinin düşman kampı aleyhine değiştiğine inanıyoruz. ABD ve İsrail, eşit olmayan güçler dengesi aracılığıyla kendi çıkarlarını kabul ettirmeye çalışıyorlar. Biz FKÖ yönetimine, ABD planını engellemeyi ve ABD'nin kendi anlayışını yansıtan taraflı planlarını Arap dünyasına dayatmasına izin verilmemesini önerdik. Ama FKÖ yönetimi başkanı Yaser Arafat tam da ABD tarafından dikte edilen politik çizgiyi takip ediyor. ABD'nin planı ise, İsrail'in Ortadoğu'da etkili bir güç olarak kalması. Madrit'teki görüşmelerden bu yana geçen bir senelik sürede gelişmeleri, geriye bakarak tam olarak değerlendirebiliriz. İsrail'in burada şu ana kadar hep kârlı çıkan taraf olduğunu tespit etmek zor değil. Sürekli olarak yeni gelen göçmenler bölgeye yerleşiyor. Bu yerleşim politikası devam ediyor. ABD'den 10 milyar dolarlık kredi garantisi aldılar. İsrail konferanslar aracılığıyla diğer Arap ülkeleriyle ilişkiler kurdu ve şimdiye kadar bir adım bile Arap topraklarından çekilmedi. Sadece Golan tepelerinin bir bölümünden geri çekilmeyi teklif etti. Bu politik plana karşı çalışmalar yürüten Filistinli güçleri bir araya getirmeye çalıştık. Filistinli örgütlerin çoğunluğu şu anda bu planı kabul etmiyorlar. ABD planına karşı olan güçleri bir araya getirirken, birincisi, Filistin Kurtuluş Hareketi içinde ortak (birleşik) bir pozisyon yaratmaya ve ikinci olarak halkımızın hedefi olan kendi devletini kurma ve ulusal haklarını elde etmeye çalışacağız, bu ancak adil bir çözümle mümkün olabilir. ABD'nin çözümünün Ortadoğu'da barışı sağlayamayacağını düşünüyoruz. Çünkü bu plan-çözüm, halkımızın ulusal haklarını güvenceye almıyor. Halklarımız haklarını elde etmediği sürece, bu bölge hep çatışma alanı olarak kalacaktır. Biz silahlı mücadele de dahil olmak üzere Filistin Kurtuluş Hareketinin diğer örgütleriyle birlikte mücadelemize devam edeceğiz.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin taleplerini ve geleceğe yönelik somut düşüncelerini bir kez daha söyleyebilir misiniz?

İsrail'in 1967'de işgal ettiği bölgelerden tümüyle çekilmesi; halkımızın kendi kaderini tayin edebilmesinin güvencesi ve kendi devletini kurmasıdır. İsrail tarafından ülkelerinden kovulan Filistinlilerin geri dönmesi ve eski yerlerine geri dönüş güvencesi verilmesi. Bu hedeflere ulaşıncaya kadar, Birleşmiş Milletler'in işgal bölgelerindeki halkımızın korunması ve baskı-sömürü politikasından kurtarılması için güvence vermesini talep ediyoruz. Bu şekilde halkımızın kendi kaderini ve geleceğini kendisinin belirlemesinin maddi temelleri atılmış olacaktır.

Demirel iktidarı bir yılda tükendi

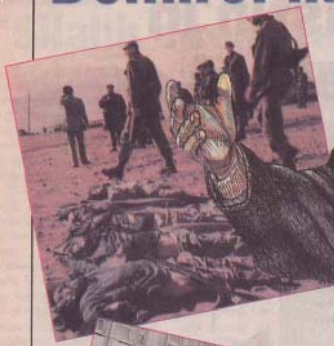

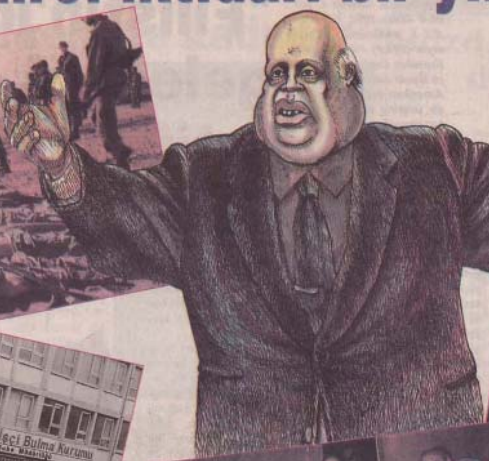

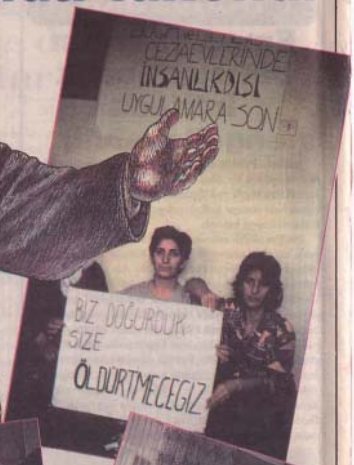

- **HALK EKONOMİK KRİZİN YÜKÜ ALTINDA DAHA FAZLA EZİLDİ**

  Bir ekmeğin fiyatı iki kat arttı. Enflasyon % 80'in üzerine çıktı. Vergiler yine çalışan kesimin üzerine yıkıldı. Yolsuzluk dosyaları tozlu raflarda unutuldu, bir tek kişi dahi yargı önüne çıkartılmadı.

- **İNSAN HAKLARI KONTRGERİLLAYA TESLİM EDİLDİ**

  Sokak infazlarının, kayıpların, cinayetlerin, işkenceli ölümlerin sayısı katlanarak arttı. Bir yılda on binlerce insan işkenceden geçirildi. CMUK değişiklikleri ile hırsıza, soyguncuya, namussuza demokrasi; bağımsızlık, sosyalizm diyene işkence getirildi.

- **SENDİKAL HAKLARDA 12 EYLÜL DEVAM ETTİ**

  "Herkesin işi de olacak aşı da" diyen Demirel, ilk altı ayda yalnızca sendikalı işçilerden 64 binini işten çıkardı. "Grevli-Toplu Sözleşmeli Sendikal Hak" diyen memurlara haklarını vermek yerine, tepelerine cop indirildi.

- **"KÜRT REALİTESİ" KAN İÇİNDE**

  Kürt halkı katledilirken, köyler, şehirler yakılıp-yıkıldı, Kürt halkı göçe zorlandı. Şehirler, kasabalar tam bir işgal altında. Batıda Kürt-Türk düşmanlığı körüklendi. Çekiç Güç hala topraklarımızda.

- **HALKIN ELİ YAKALARINDA. HALK, "500 GÜN" DE BEKLEMEYECEK!**